

FLORI PENTRU ZOLTAN

Simona Cratel

TEXT

équivalences
la prose du monde

2012

© 2012 SIMONA CRATEL (München, Germany) [TEXT]
© 2001 RODICA ILIESCO (Paris, France) [LOGO *Centaure*]
© 2012 ÉQUIVALENCES [PDFLATEX – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDFTEX 14.H &
created by LATEX 2 ε with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDFTEX14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH
LATEX 2 ε © 1993–2001 THE LATEX3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIANTEX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – APRIL 5, 2012
LAST REVISED – MAY 14, 2012

Simona Cratel

FLORI PENTRU ZOLTAN

München
2012

Flori pentru Zoltan

Principala problemă era că mormintele erau expuse permanent în soare, fără nici o sursă de umbră în apropiere – nici un copac la vedere pe o rază de câteva sute de metri –, aşa că florile pe care avea să le aleagă trebuiau să fie capabile să se conformeze unor cerințe clare. Trebuiau să reziste soarelui de la prânz, arșiței care abia după ora patru începea să scadă, și să supraviețuască iernii geroase, cu temperaturi până la minus douăzeci de grade. Ar fi dorit ceva permanent, un soi rezistent la toate, pe care să-l bată vântul din toate direcțiile și să reziste la absolut orice, dacă se putea. Înainte de asta nu prea avusese experiență cu florile. Desigur, existase câte un ghiveci ici-colo la ea în casă, iar ele cumva supraviețuise perioade relativ lungi, uneori pe cont propriu. Dar asta nu o transforma în vreo expertă și nu constituia nici un fel de experiență serioasă anterioară. Se afla aşadar pe teren virgin.

Carola lucrase într-o editură până își pierduse locul de muncă odată cu venirea crizei și până în acel moment slujba fusese pe primul loc în viața ei. Întreaga pasiune și energie fuseseră investite în acest punct spre care toate lucrurile convergeau. După aceea se mutase din München într-un oraș îndeajuns de mic să poată fi confundat cu un sat din goana mașinilor în trecere spre o țintă mai serioasă, aşa cum era cazul majorității necunoscuților cărora le era indicată ruta prin oraș drept o scurtătură spre țelul călătoriei lor și care treceau prin centru fără să bage în seamă nimic din arhitectura banală ce le apărea scurt pe retină în graba nervoasă cu care așteptau la semafor să fie lăsați să plece mai departe. Iar orașul anonim o acaparase, o convinsese și o obligase.

La prima vizită pe care o întreprinsese pentru a vedea casa ce era prezentată atât de idilic în fotografii din anunțul de vânzare de pe internet, căutase defecte, vicii de

construcție, mucegai ascuns de o tușă proaspătă de vopsea aplicată pentru a induce în eroare cumpărătorul naiv. După ce rămăsese singură în casă, deoarece rugase agentul imobiliar să o aștepte un pic afară, inspirase adânc și închise ochii. Stătuse așa, sprijinită cu fruntea de canatul ușii, cu ambele mâini atingând ușa, într-o poziție absolut nefirească. După o vreme a hotărât că într-adevăr îi place energia acelei case, că nu a fost doar primul impact. Senzația persista.

„Care-i şmecheria?“, l-a luat direct pe agent când a ieșit.

Acesta a privit-o iritat și a reînceput discursul deja cunoscut, învățat pe de rost, colorat cu adjective neverosimile, împănat cu exagerări, până acel curcan umplut cu mere, ciuperci, struguri, măslini, stafide și toate mirodeniile posibile a dat să explodeze de prea plin și să-i împroaste pe cei prezenți.

„Așultați...“, l-a întrerupt până la urmă. „...sînt sătulă de literatură. Casa e în regulă, e luminoasă, are un farmec aparte, poate din cauza arhitecturii neobișnuite, de exemplu camera romboidală din capăt, și terasa este sic. O casă mică și cu personalitate. Deci vreau să știu de ce costă doar atât și încă este pe piață.“

Bărbatul și-a dres vocea. Purta un costum prea elegant pentru o banală prezentare de casă, se tot balansa de pe călcăie pe vârfuri și-napoi. Mirosea a Hugo Boss „Ryan Reynolds“, gândeai instantaneu *parle-moi d'amour*, ceea ce constituia de fapt numele altui parfum, iar asta o făcu să râdă, deși obiectiv vorbind, situația era departe de a fi amuzantă. Un agent imobiliar care-i făcea avansuri deși părea mai mic decât ea cu cel puțin cincisprezece ani, mai departe de atât nu îndrăznea să gândească.

Îl privi cu dispreț la următorul contact vizual, iar schimbul fu clar. Broboane de sudoare îi apărură bărbatului în dreptul tâmpelor, iar obrajii prinseră o culoare purpurie. Umilința era prea mare. Carola ura bărbății, iar asta de mult. Îi disprețuia

din toate puterile și din toate punctele de vedere. Nu avusese nevoie niciodată de nici unul, încercase odată în tinerețe ca să vadă cum e, iar după ce simțise clar că dacă se mai aprobia de ea o singură dată avea să-i reteze coada, spre binele lui îi dăduse papucii, iar la despărțire, în fața ușii, după ce se asigurase că își luase toate catrafusele, îi lipise și o palmă.

„Vinzi castraveți grădinarului, domnule“, a spus scurt. „Mă iei drept proastă.“

Bărbatul, încă roșu la față, i-a făcut semn cu mâna să-l urmeze. Carola a zâmbit. Îi fusese frică să mai deschidă gura, probabil se temuse că-i va tremura vocea, ori altceva. Era obișnuită cu astfel de reacții din partea bărbătilor. Totul se repeta când se loveau de cortina de fier, zidul chinezesc sau îi lua pe sus uraganul Katrina. Din spate, bărbatul nu arăta rău. Avea umerii lați și un fund îngust. Corp de înnotător, concluzionă Carola. Dar ea nu era piscina nimănui. Bărbatul era liber să înoate în ape mai prietenoase.

Ieșiseră pe ușă și traversaseră grădina, care deși era de multă vreme neîngrijită, avea un pitoresc greu de trecut cu vederea. Chiar dacă fântâna din centru nu era vreo operă de artă și era clar că nu fusese crățată în timp de tot felul de întâmplări nefericite pentru o fântână, habar n-avea exact ce, dar ceva ce-i ciobise câteva flori și o crăpase într-o parte, Carola s-a oprit și-a privit frunzele umede din bazinul pe jumătate plin cu o apă verde urât mirosoitoare.

„Casa e construită în anii șaizeci“, a început Carola să vorbească, „e clar că trebuiau înlocuite firele electrice și țevile“.

„Da“, a spus bărbatul fără să o privească, mergând drept înainte. „Trebuiе renovată, asta este clar. Mansarda trebuie tratată cu multă atenție și ferestrele trebuiesc refăcute. În anii șaizeci țevile de apă erau din otel și și-au cam trăit viața. Este o

investiție de timp și bani pe care trebuie să vă hotărâți să faceți. Poate că cel mai înțelesc ar fi să angajați un expert care să vă spună exact ce anume trebuie să faceți și la ce preț. Asta dacă vă hotărâți să cumpărați.“

„Și izolația termică trebuie făcută, pe vremea aia nu se făcea aşa ceva.“

„Da.“

„Ca să nu mai vorbim că pe vremea aceea se construia cu materiale de construcție care astăzi sănătatea să interzise.“

„Am ajuns.“

Carola privise spre ceea ce îi arăta agentul imobiliar. O ușoară ridicătură din pământ, ca un mic deal cu iarba sălbatică. De jur împrejur nu arăta mai bine, doar iarba, casele începeau la distanță, iar drumul care trecea pe partea cealaltă era necirculat. Probabil o fundătură. Privise înapoi spre casa pe care dorea să-o cumpere, unghiul acesta era nou. Îi plăcea energia acelei case, categoric. Nu era de glumă.

„Vedeți dumneavoastră, aici a fost o morgă pe care au dărâmat-o cu cel puțin zece ani în urmă... și tot ce a rămas de atunci sănătatea să morminte.“

A privit din nou acel mic delușor, excrescența aceea din pământ pe care nu exista nici o cruce, sau o piatră pe care să scrie ceva, orice obiect care să fie înfipt la capul unui mort și care să indice locul de depozitare al unor rămășițe umane.

„Ale cui sănătatea să mormintele?“

„Nu se știe, ale unor necunoscuți. Ale nimănui.“

Carola cumpărase casa și după aproximativ un an începuse să se ocupe și de sănătatea sa. Se interesase la primărie și până la urmă reușise să afle identitatea celor care se odihneau în apropierea gardului său. Când a ales florile, a ținut cont de informațiile primite. De exemplu, pentru copilul dependentei de droguri, a ales să planteze lalele,

narcise și panseluțe. Pe mormântul încercatului a pus pietricele și un tufiș al unei plante conifere, iar pe al vagabondului a plantat un trandafir. Dar preocuparea a fost mare și în timp a tot schimbat plantele, a scos unele și a pus altele, s-a tot interesat despre plante, până când simplitatea de la început s-a transformat într-un amalgam complicat de soiuri și feluri de plante, până s-a încurcat ea însăși și nu ar mai fi putut spune ce plante și pe ce mormânt plantase.

În timp, deveniseră singurii trei bărbați acceptați de ea vreodată. Si erau în siguranță, nu aveau cum să plece, erau la distanța potrivită de ea ca să nu îi dea viața peste cap, iar peste toate acestea, învăluiați în tacerea și nemîscarea necesară ca ea să poată rămână atașată de ei.

Stătea verile pe terasă pe sezlong și privea în direcția lor. Dacă savura un ceai sau o salată de fructe, ori de se bucura de un apus de soare, cei trei făceau parte din tot. Nu erau niciodată excluși de la bucurile sau tristețile ei. În zilele ei mai proaste, se ducea să mai aprindă o lumânare, să îndrepte o vază căzută din pricina vântului prea puternic. Cu vecinii sau altcineva din oraș nu avea absolut nici un contact. Nu saluta pe nimeni. Ieșea pe fugă, intra pe fugă, nu răspundea la zâmbete ori la saluturi. Nici măcar casierelor de la supermarket-uri nu le răspundea la amabilități. Își ducea viața în privat, în secret, cu perdelele întotdeauna trase, departe de toti, privind în pământ ori de câte ori ieșea pe stradă, privind ore în sir la televizor filme sau documentare. Avea abonament la aproape toate televiziunile posibile. Se abonase la câteva reviste și în rest nimic.

Nu își imagina că ar fi putut ajunge în altă parte la fel de bine. Casa avea armonia aceasta care îți ridică moralul, proporțiile pereților, geamurilor, cumva arhitectul acelei case se gândise să facă un om fericit, să-i insuflă sentimente, optimism și să îl facă să

trăiască acolo fără să-și mai dorească absolut nimic. Făcea curat, gătea, își vizita morții zilnic, îi îngrijea, mai dădea cu sapa într-un colț, uda florile, uneori se trezea că poartă un dialog cu Zoltan, încatul, pentru că i se părea mai stimulant din punct de vedere al conversației decât Patrick, care-și ieșea atât de repede din fire. Acest defect i se datora probabil faptului că trăise atâta vreme pe stradă și se înrăise cumva, ori fusese prea rănit de ceea ce i se întâmplase. Micului Dorian îi cânta cântece de leagăn. Ce să vorbești cu un sugar? Își cumpărase cărți cu cântece ca să nu îl plătisească mereu cu același cântec, acum avea un repertoriu vast. De multe ori îi ctea povești, deși poate că era prea mic să înțeleagă, dar se spune că e stimulant pentru un copil de vîrstă lui să audă vocea mamei chiar dacă nu înțelege.

Vizite nu a prea a primit în tot acest răstimp. Nu avea prieteni, cele câteva rude pe care le mai avea nu erau în relații bune cu ea, sau mai exact invers, deoarece nu se arătaseră niciodată entuziasmați de manierele ei și se simțeau mereu atinși de vreo remarcă prea directă sau de lipsa ei de diplomatie. Carola afirmase mereu că are mai multe în comun cu personajele din cărți decât cu oamenii de pe stradă și acesta fusese și motivul pentru care fusese mereu preocupată de literatură. Nu și acum. După ce încetase să mai muncească, nu mai citise nimic. Fără nici o explicație și nici un motiv. Era oricum prea fericită în noua casă. Totul se aranjase cum nu se putea mai bine, era fericită, împlinită, nu îi lipsea absolut nimic.

Până într-o zi.

Când s-a trezit dimineața, mai întâi a dat cu brațul de clanța ușii dormitorului și a urlat de durere un sfert de oră. Apoi la micul dejun a scăpat cana de cafea pe jos. Cafeaua era fierbinte și asta i-a provocat două arsuri aproape simetrice pe labele picioarelor. Buna dispoziție de după somnul plăcut și plin de vise feerice se spulberase

cât ai zice pește. Spre prânz a plecat spre băieții ei, le venise rândul. Iar atunci a făcut descoperirea terifiantă: cineva pusese o lumânare pe mormântul lui Zoltan.

Nu cineva. Ci altcineva.

Fusese cât pe ce să scoată un țipăt, dar și l-a înăbușit cu palma. Asta durea mai rău decât o arsură pe ambele picioare, ori o vânătaie uriașă pe braț de la o clanță.

Nu, nu era posibil. Așa ceva nu se putea întâmpla. Deodată tremura și se simțea în pragul unei crize de nervi. Totuși tendonțele erau contrare, parcă îi căzuse și cerul în cap și asta o strivise de pământ luându-i orice putință de a se mai împotrivi sau de a lupta. Rămăsesese paralizată pe loc, ca lovită de fulger, se întrebă chiar dacă nu cumva tocmai avusesese un atac cerebral și cum s-ar putea simți așa ceva. Având în vedere că nu se mai putea mișca din loc.

Se tărâse acasă într-o stare psihică deplorabilă, cuprinsă încă de frisoane și dureri de cap. Simțea că o doare capul atât de rău încât ar fi înghițit un sac de pastile numai ca durerea asta să înceteze definitiv. Măcar pentru o clipă.

Nu, nu era posibil! Așa ceva era de neconcepție.

A lăsat să treacă două zile de la incident. În mod normal ea făcea acel drum zilnic, dar experiența fusese prea traumatizantă pentru a putea întreprinde ceva atât de repede. Și-a adunat tot curajul de care era capabilă, și-a ținut singură un discurs motivational, până la urmă erau morții ei, asta nu putea să nege absolut nimeni. Ea le descoperise numele, ea le îngrijise mormintele, curățase, săpase, smulsese buruienile, se interesase pe internet de florile potrivite pentru morminte, întrebase prietenii de pe facebook. Dacă n-ar fi fost ea, ei nu ar fi existat. Ar fi fost o movilă săleampătată de iarbă sălbatică. Fără identitate. Fără nimic. Fără atenția, dedicația și tandrețea pe care o meritau.

Când a ajuns la morminte, a constatat că apăruse și o vază cu flori. Nici măcar nu era frumoasă, era o vază ieftină, nedemnă de Zoltan, pe care ea îl răsfățase cu tot ce era mai bun. Simții impulsul să îndrepte mâna spre acea vază și să o dărâme. Îi făcuse o placă de mormânt frumoasă de marmură, pe care numele lui era insriptionat cu aur deasupra anului de naștere și anul morții.

S-a întors în fugă acasă, aproape plângând. Și-a apăsat cu degetele lacrimile înapoi în ochi când s-a aflat înapoi în siguranță în casă.

A doua zi s-a așezat de dimineață lângă gard și a așteptat. Nu s-a mișcat de acolo. Dar această așteptare s-a dovedit deșartă. Nimici nu a venit la mormântul lui Zoltan. Nu știa la ce să se aștepte, poate o femeie, poate un bărbat. În agitația ei isterică își imagină o femeie Tânără și frumoasă, blândă și domesticită, cum le plac bărbatilor, genul acela dulce care folosesc tuș pentru gene și zâmbesc tot timpul. Ah. Cât ar urî o astfel de femeie! Nu, această femeie nu avea cum să se compare cu ea! Era prea normală, prea banală, fără complicațiile ei și fără inteligența ei sclipitoare.

A treia zi se postase iarăși la pândă. Dar așteptarea se lăsa fără rezultat din nou.

Trecuse o lună de la prima înfințare în locul de supraveghere și nu se întâmplase nimic, aşa că a renunțat. Era oricum un efort prea mare să stea acolo în picioare, cu ochii atântăți în același loc, deseori înfometată pentru că nu reușea niciodată să își ia îndeajuns de multe provizii, mereu își subestima foamea, uneori avea nevoie la baie și asta o seca de durere, iar într-una din zile se văzuse nevoită să-și dea drumul pe ea. Era ridicol deja, nu mai putea continua situația aceea. Fusese o greșală, o persoană necunoscută, fără legătură cu Zoltan, trecuse pe acolo întâmplător și lăsase acele obiecte. Astfel de oameni există.

La câteva zile după ce abandonase veghea inutilă, a descoperit că florile din vaza

cea urâtă au fost înlocuite.

S-a întors în casă și s-a așezat cu efort în fotoliu. A stat așa câteva ore.

Apoi primul lucru pe care l-a făcut, a fost să se îndrepte spre măsuța pe care era așezat telefonul, să deschidă agenda telefonică, apoi să formeze un număr la acel telefon care nu mai fusese folosit de foarte multă vreme.

Când i s-a răspuns, a spus:

„Domnule Fulda, nu știu dacă vă mai amintiți de mine, mi-ați vândut o casă acum patru ani. Aș dori să vă angajez să o vindeți altcuiua.“

Vreau să fiu câinele tău

Îi cade cerul în cap când îl vede stând în prag. Poartă o cămașă cu carouri mici și mărunte, iar un colț de cămașă îi atârnă afară din pantaloni. În brațul stâng, pe care venele stau să plesnească umflate, albastre, ține geanta cu scule. Încheietura-i groasă susține o mâna mare, de bărbat obișnuit cu munca fizică.

El îi ia surpriza și enervarea drept emoție la vederea sa. A știut el! Simte cum un val de flăcări îi năpădește stomacul și nu tocmai în sensul bun. Gheara aia îl ține imobilizat până când fata spune cu o voce resemnată:

„Intră.“

Bărbatul își descalță pantofii și traversează holul. Fata îl conduce în bucătărie.

„Te-am deranjat?“, întrebă bărbatul în timp ce o altă idee îi încolțește în minte. Când a fost cu câteva luni în urmă să îi monteze la loc șina pe care era fixată perdeaua, casa strălucea de curățenie, acum arăta de parcă nu era așteptată sosirea nimănui.

„Nu, te așteptam“, minte fata cu un zâmbet superficial care dispare instantaneu. Cum dracu' reușise să uite de programarea de azi? El trebuia să sosească la ora nouă la ea. Desigur.

O privește. Îl ia iarăși valul acela de foc pe uscat și neașteptate, și îi arde măruntaiile acea emoție nefirească, negativă. Ce vrea de la el? E fardată, are ochii conturați cu negru și buzele roșii. Nu-i poate oferi nimic din ce vrea ea. Ea e o Tânără fată, el un bărbat dărămat. Poartă pantaloni de piele, dar în picioare nu are nimic și nu trece cu vederea faptul că oja roșie e sărită din loc în loc. Unghiile de la mâini sunt însă impecabile. Lungi, roșii, cu o formă perfectă. De ce vrea asta?

Fata își privește ceasul, îi aruncă lui o privire.

„Cât crezi că îți ia să îmi repari scurgerea?“

„Nu ştiu. Trebuie să văd mai întâi despre ce este vorba.“

Fata îi deschide uşa dulăpiorului pe care stă chiuveta şi scoate cele două coşuri de gunoi dinăuntru. Apoi detergenţii şi o mică mătură cu un făraş. Uşa dulapului e pătată de urme de mâncare şi miroase neplăcut înăuntru. Zoaie s-au scurs pe uşaşă şi nimeni nu s-a deranjat să steargă.

„Vrei o bere?“

„Nu ştiu. Nu ştiu dacă se cuvine.“

Fata îi deschide o bere şi i-o întinde. El întinde brusc braţul într-un gest pe care-l intenţionează şi degajat şi bărbătesc şi neglijent şi prea multe alte lucruri laolaltă aşa că îi atinge degetele, iar fata îl săgetează scurt cu privirea. Lui îi vine să intre în pământ. Atât de jenat şi stângaci nu s-a mai simţit de zeci de ani. Observase de ultima oară cum îl privise acea fată şi nu ştiuse cum să reacţioneze nici atunci.

Futu-i, îşi spune în gând fata. Băga-mi-aş. Perversul a venit aici să se fută. Îl studiază aşa cum stă el pe vine, privind ţevile care ies şi intră din şi în perete. Pielea feţei lui e gri şi subţire. Ridurile din jurul ochilor şi părul rar pe ţeasta rozalie şi pistriuiaţă, mâinile aceleia moi, cu carnea aceea flască, în ciuda mărimii şi volumului. În colţurile gurii are o spumă fină albă, ca o secreţie. Cămaşa cu carouri violet închis. Parcă are şi un miros, ceva, pe care nu îl poate descrie. A... frunze umede. Scârbos.

Îi scrisese nişte rime pentru fiul lui care făcuse cinci ani cu câteva luni în urmă, iar el îi reparase perdeaua. Aşa era în oraş la ei. Există acest cerc de servicii şi contra-servicii. Eu îţi fac asta, tu îmi faci aia. Gratis. Serviciu contra serviciu. De exemplu, cutare are mere în curte, dar nu ştie să facă plăcintă, altul ştie să facă masaj, dar are nevoie de un baby-sitter pentru copii pentru o seară. Sau cutare are prea multă marmeladă şi are nevoie în schimb de ajutor la mate pentru fii-sa. Sau una spală

geamuri contra lecții de franceză. Eu îți gătesc ție, tu îmi speli mie.

Îl privește în timp ce el se pune pe meșterit. Clanc-clanc, metal pe metal, respirația lui. Fata își scoate handy-ul din buzunarul de la spate. Trei mesaje.

„Sigur nu trebuie să fii undeva?“

„Nu, nu.“

Chiuveta e plină de farfurii cu resturi uscate de mâncare, pahare și tacâmuri. Ce mai întreabă?! Dacă vrea să o și fută pentru asta, e de acord. Să poată spăla din nou e tot ce vrea. La orice preț.

„De ce porți aia la gât?“, întreabă el. „Arată ca o zgardă de câine.“

Ea nu răspunde.

„E ultimul răcnet printre rockeri, sau ce? Sau ești emo?“

Își atinge instinctual banda de piele din jurul gâtului.

„Poți să-mi mai scrii niște versuri?“

„Sigur, pentru ce ocazie?“

„Maică-me. Face optzeci și sapte săptămâna viitoare.“

Își privește ceasul din nou. Măcar s-a lămurit situația. Nu vrea nimic de la ea. Nu știe cum ar fi reacționat dacă ar fi atins-o un bărbat.

„Ce știi să mai faci?“, continuă bărbatul fără să-o privească.

„Cânt la pian.“

„Din asta îți câștigi existența?“

„Nu-mi câștig existența din nimic. Dorm toată ziua. Noaptea umblu de colo-colo.“

El tace și își caută în geanta desfăcută o cheie. Ea îl studiază mai departe. Nu poate găsi nici un fel de simpatie pentru el. După patruzeci de ani, oamenii nu mai arată bine pentru ea, formele corpului nu mai sănătățile ce-ar trebui, totul arată la ei cum

nu își dorește să vadă. Poate mai devreme chiar, de la treizeci. Ea are douăzeci și unul, acest bărbat probabil cincizeci și ceva.

„Te-ai fardat aşa pentru mine?“

Ea râde enervată. Iată că a început, totuși. Nu știe cum ar reacționa dacă ar atinge-o. N-are idee. Nu a făcut niciodată sex în adevăratul sens al cuvântului cu nimeni. Nu vrea să fie atinsă. Nu vrea să știe cum este sexul, nu are nici o curiozitate în acest sens. Și nu cu acest bărbat. E urât și bătrân și... transpirat. De ce transpiră în halul asta?

El se oprește și dă jumătate de bere pe gât pe nerăsuflate. Se lasă în genunchi, răsucit spre ea. O privește drept în ochi. Tac amândoi.

Ea nu vrea să fie atinsă de acest bărbat. Se gândește cu groază care ar fi probabilitatea să se întâpte aşa ceva. Tocmai a citit într-un ziar despre un bărbat de treizeci și cinci de ani care a fost condamnat la doar doi ani și jumătate după ce și-a abuzat sexual ambele fete, pe vremea abuzului de patru și respectiv șapte ani. Le mângâia în zona pubiană și le punea și pe ele să-l atingă. Le săruta acolo, apoi le punea să îl satisfacă pe el oral. Le dădea alcool. Era despărțit de mama lor și avea dreptul la vizite din partea lor, ca părinte. Apoi a abuzat-o sexual și pe prietena lor, fata prietenului lui cel mai bun, de unsprezece ani. Chiar și când se uita la film, le punea să îl satisfacă oral. Iar când dormea cu ele în pat, făcea altele. Dar a primit doar doi ani și jumătate, a scăpat ușor, lumea scapă ușor cu orice. Sau ăla care și-a omorât de curând nevasta și copiii. Colcăie pământul de demenți.

Bărbatul acesta, aici, care o întreabă dacă s-a fardat pentru el. Poate fi în stare de orice. Ar bate-o? Ar supune-o la perversiuni sexuale? I-ar tăia gâtul?

Iar ea are agățat de cureaua de piele din jurul gâtului un lanț cu două capete, care

sînt prinse de inelele din sfârcuri. Când merge în club, ca în seara aceasta, își trage de lanț câte un pic, câte un pic, până durerea devine insuportabilă. Face multe lucruri brutale cu corpul ei. Dar o privește doar pe ea. Nu vrea ca el să-o atingă, nu vrea ca el să-i descopere secretul.

„Sînt divorțat de patru ani“, spune el.

Grozav, ca și cum ar interesa-o. Trage o gură din sticla ei de bere.

„Am fost împreună cu ea cincisprezece ani. A fost singura mea femeie.“

Fata dă din umeri.

„De atunci nici nu am mai fost cu vreo femeie.“

„Ai terminat?“

El se ridică și dă drumul la robinet. „Tataaaa....“

„Când vrei poezia? Dacă ţi-o dau chiar mâine dimineață e okay? Ţi-o trimit prin e-mail.“

El se reașează în genunchi și își strânge lucrurile.

Fără să înțeleagă de ce simte un asemenea impuls, face un pas spre el și îi așează palma în creștetul capului.

El începe să plângă. Fata nu știe ce să facă. Ar vrea să se îndepărteze de el și să-și renege gestul, în loc de asta, degetele i se strâng apucându-i părul. Îi face rău, simte asta. Simte oroare pentru ea, pentru acest bărbat, pentru viață, pentru lume. Pentru orice.

„Cam cum ai vrea să sune versurile?“

Vocea ei tremură. El nu poate răspunde. Întreabă orice, Christiane, întreabă orice, își spune cu silă și jenă, dorind mai degrabă să dispară, nu tăcea, Christiane, vorbește, zi ceva, orice. NU TĂCEA. Nu liniștea asta.

O liniște oribilă ca o moarte care se scurge din pereți, din porii lucrurilor, o liniște care pulsează de zgomote din vecini și vocea egală a unei femei și o mașină care parchează în față și o picătură continuă din robinet pe o farfurie cu rămășițe de sos roșu în chiuveta ei, din casa ei, din orașul ei... A înnebunit? Poate ar trebui să se opreasă să ia cocaine. Poate ar trebui să se opreasă să atingă acest bărbat străin care ar putea-o viola, ar putea-o face praf, ar putea-o tranșa, schinguii, orice i-ar putea face, dar nici măcar n-a ridicat brațele s-o cuprindă în jurul taliei sau să-i cuprindă picioarele aşa din poziția în care stă în genunchi în fața ei. Simte că lacrimile lui îi udă vârfurile degetelor de la picioare. Ce spectacol oribil!

„A fost o mamă bună... mama ta? Dacă tot vrei să-i scriu versuri...“

„Nu, oribilă. Și-așa a rămas“, zice bărbatul și începe să râdă în hohote.

Se ridică, își scutură pantalonii cu mâna liberă, își trece brațul peste față, apoi o ia pe drumul pe care a venit. În ușă, se întoarce spre ea și-i spune: „Orice ai nevoie,oricând. Nu mă deranjezi niciodată.“

Apoi fără să poată să se urnească din loc, găsind încă ceva de care să se agațe, o întreabă:

„Unde vrei să te duc?“

„Iubita mea... Mă așteaptă într-un club.“

„Okay.“

Miros de căpșuni

Se îndreaptă spre mașina lângă care el așteaptă nemîșcat și se oprește cu o mișcare abruptă care-i trădează stânjeneala. Își înregistrează cu groază propria stângăcie, un ușor sentiment auto-destructiv o năpădește.

El îi zâmbește larg, zâmbea spre ea încă de când l-a zărit din colț, când l-a căutat disperată cu privirea încercând să îl citească.

„Urcă-te“, îi spune.

Portiera era deja deschisă pentru ea. Într-un moment anterior, necunoscut, el a deschis-o larg având-o pe ea în minte, ca s-o primească, să-i primească trupul lângă el în mașină și să-i audă respirația și vocea.

Ea se așează, trăgând portiera. Ce a deschis bărbatul, ea înlătură. Sfârșește ce a început el. Un gest rotund, cu continuitate în mintea unuia și celuilalt. Pot simți asta amândoi. Există ceva ritual între ei. Ea este nesigură, abruptă, el cursiv, abundant, dominant, acoperind toate prăpăstiile săpate de ea. Se pricepe la astfel de femei. Nu știe să fie decât cu astfel de femei. Îi dau un scop în viață.

„Nu e mașina mea“, spune el observându-i privirea. De fapt anticipase reacția ei, aşa că urmărise atent pentru a surprinde exact acea privire circulară aruncată de ea, prefăcându-se că rămâne impasibilă. Adevărul era că își așezase tălpile espadrilelor ei noi în noroi uscat și pietricele. Mașina era cât se poate de murdară.

Bărbatul conduce, punându-i din când în când o întrebare la care ea răspunde cu grijă, cântărindu-și cuvintele cu o precauție despre care e conștientă că pe el îl enervează. Bărbatul își ia mâna de pe frână și îi prinde degetele. Ea își ajustează palma într-a lui, moment care o agită în mod evident, aşa că privește în partea opusă.

„Nici nu te-am salutat ca lumea“, îi spune el și se apleacă să o sărute. Îi apucă lacom

buzele cu buzele lui, îi caută limba cu limba. Pentru un moment, apoi se reîntoarce stăpân pe sine la ocupația principală, condusul.

„Miroși a căpșuni“, îi spune.

Ea începe un val lingvistic care sună a zid ridicat cu efort între ei și tot continuă să vorbească, stabilind sursa acestui miros într-o posibilă combinație dintre parfumul folosit, crema de corp și spuma de baie.

„Miroși a căpșuni“, repetă el cu aerul cuiva care nu a fost atent. Nu a auzit pledoaria ei, efortul de a târî misterul unui miros în banalitatea cotidiană, în lumea chimică a produselor de igienă corporală.

„Ai mai fost vreodată aici?“, o întrebă în timp ce deschide portiera în parcarea pustie.

„Nu. Niciodată.“

El își ia rucsacul de pe bancheta din spate și o apucă de mijloc să-sărute.

„Când am fost ultima oară aici, porumbul era atât“, spune el și indică o înălțime cu palma care nu depășește nivelul genunchilor săi. Drumul pe care merg este flancat pe o parte de lanul de porumb, iar pe cealaltă de copaci.

„Cum se numește lacul ăsta?“

„Habar n-am“, răspunde el.

„Cum nu știi?“

El dă din umeri.

„Ai fost aici des, dar nu știi cum îi zice? Nu ai fost curios să află cum se numește?“

„Nu.“

Ea pare că se poate de neliniștită de această mărturisire, în timp ce el îi mânăie spatele cu palma.

„Nu mai fii supărată“, o conjură el. „Bucură-te de ceea ce este.“

Ea nu răspunde.

„De ce ești supărată?“

„Pentru că ți-am spus că nu vreau să mă întâlnesc cu tine, iar tu ai insistat până m-ai adus aici. Nu te-ai lăsat până n-a fost ca tine.“

„Dar vreau să petrecem timp împreună. Nu ne-am mai văzut de atâtă vreme. Ție nu ți-a fost deloc dor de mine?“

„Ne-am văzut săptămâna trecută.“

„Da. Exact.“

Când ajung, ea aruncă iarăși acea privire circulară, evazivă, de jur împrejur. E vară târzie, lacul se întinde nemîșcat în fața lor, încurjat de sălbăticia tufelor și copacilor de pe margine. Arome târzii de vară plutesc în aerul nemîșcat, nici un fir de iarbă nu mișcă. Doar pașii lor răvășesc iarba și ordinea încremenită. Parcă lumea își ține răsuflarea, gândește ea.

„Nu e nimeni aici, crede-mă. Doar noi doi.“

Găsirea unui loc potrivit se dovedește dificilă. El vrea să fie soare, ea vrea umbră, așa că o vreme caută un loc unde să fie și soare și umbră. Când se hotărăsc, el scoate din rucsac pătura bleu deschis pe care a adus-o cu el și la ultima întâlnire. Este curată, constată ea. A spălat-o între timp. Apoi scoate din rucsac două pahare de șampanie și o sticlă de vin cu gust de căpsuni, conform etichetei. Când citește eticheta, femeia zâmbește. Complice, el îi aruncă un zâmbet dintr-un colț de gură. „Sunt o tâmpită“, spune ea.

Beau încet, vorbind din când în când. Vocea lui, firească, expandându-se peste lucruri, încorporându-le, armonizând, creând legături. Vocea ei mică, separând, izolând,

creând mici prăpăstii peste care el să aștearnă perdeaua sa vindecătoare de vorbe.

Începe s-o sărute și mâinile febrile caută deodată nasturi și fermoare și încuietori. Ca și cum fără explicație s-a pornit o furtună de patimă care-și caută punctul culminant. Ea se lasă dezbrăcată, aruncând câte o privire în jur.

„Nu începe din nou“, spune el. „Aici chiar că nu-i nimeni.“

Și-au pus pătura lângă un copac la baza căruia cresc arbuști și iarba este înaltă. În fața lor lacul limpede cu lumini și transparențe turcoaze, fără o tulburare de ape, singurul martor.

„Vreau să-ți văd corpul“, îi spune el respirând greu în obrazul ei și câteva clipe mai târziu se află goală în fața lui. Iar el este gol de asemenea. Își trece palma peste abdomenul ei și continuă de-a lungul pulpelor. Se sărută, căutând cu mâinile și corpurile și limba.

Deasupra ei, respirând greu, absorbit în act, îi caută ochii. Când îi întâlnește, mișcările sale se opresc. Punctul culminant a trecut pentru el, se retrage, își scoate prezervativul cu grijă și o întreabă: „Ești la ciclu?“ Nu-i spune nimic despre privirea ei, nu o întreabă ce vrea să însemne asta. Privirea ei spusese dacă asta vrei, fă-o, poftim, fă-o, dar am venit aici fără să doresc să vin și fac asta doar pentru că vrei tu. Nu o privire plăcută.

„Nu, nu sănătă“, spune ea. „... Am observat și data trecută. Ești tu prea mare.“

Ultima oară, cu o săptămână înainte, când se opriseră pe un câmp între o pădure și un drum pe care oricine putea să apară în orice clipă, așezându-se pe pătura adusă de el, cu o sticlă de şampanie, el îi dăduse doar un pic pantalonii în jos, o apucase cu mâna de gât și o penetrase cu violență dorinței. Ea nu țipase, anesteziată întrucâtva de alcool și de șocul surprizei și de faptul că el o sufoca cu o mâna. Observase și atunci

sâangele pe chilot și se dusese șocată spre casă, cu pete de pământ pe haine și frunze în păr. Când se privise în oglindă, avusese un soc. Noroc că părinții ei nu erau acasă. Și-a îngrijit cum a putut perineul un pic sfâșiat.

Da, observase și ultima oară, când el o întrebăse: „Ceee?! E normal. E firesc. Nu ne-a poruncit Dumnezeu trăiți în natură și procreați?“ Se aplecase asupra ei și-o sărutase cu aceeași patimă și îi spusesese: „Suntem Adam și Eva goi în grădina paradisului procreând.“ Se răsucise în momentul acela spre el și-i spusesese privindu-l în ochi: „Da, dar cred că Adam nu era deja însurat.“

După ce a îndepărtat prezervativul, bărbatul s-a întins lângă ea. Dar ei nu i-a scăpat: avea ceva de animal învins, ceva se frânsese. I-a aşezat o mâna pe spate, dar el nu s-a răsucit spre ea. A stat așa cu fața întoarsă în partea opusă, tăcând.

Oameni cu câini

Venise de pe o alei perpendiculară direct spre ea și începuse imediat să-și exprime încântarea. Pincher-ul său pitic își găsise astfel partener de joacă pe măsura sa. Majoritatea câinilor de pe aici sănt foarte mari și joaca nu merge bine, spune el. Sigur, mereu se leagă prietenii spontane sau vrăjmășii mute între posesorii de câini. Uneori prietenile durează ani de zile, prietenii între oameni care nici măcar nu-și cunosc numele. „Stăpâna lui Hamlet“, a lui Coco, a Kirei, și cu toate acestea își zâmbesc, își fac cu mâna din capul străzii sau se ocoleșc de la distanță de parcă și-au adus afronturi care nu mai pot fi șterse.

Azi conversația se leagă ușor între noile cunoștințe. El îi propune să meargă o bucată de drum împreună, să nu stea aşa, la marginea câmpului.

Ea poartă un tricou roz cu tăietura gâtului în „v“, blugi bleumarin și o haină kaki usoară de vară, cu mânele terminându-se bufant în elastic lat, ceea ce-i accentuează încheieturile subțiri. El e în tricou și bermude.

Ajung la prima intersecție. Drumuri de pământ, denivelate, prăfuite, uscate, crăpate. Îi intinde mâna, îl cheamă Benny. Ea îl privește mirată. Ar fi trebuit să rămână „stăpânul lui Amy“. Nu știe asta? Își lasă mâna moale în mâna ei, are pielea fină în palmă, ca a cuiva care nu muncește cu mâinile. Student, gândește ea. Student la ceva. Poate elev. Zice că în două zile se mută la ea în oraș dintr-un oraș vecin și că a venit să facă niște măsurători. Apartament mai mare, mai ieftin. Impozitul pe câine la jumătate. Rămân mai mulți bani pentru mâncare, zice. Vocea îi este mieroasă, alunecătoare. Ea nu întreabă care „noi“, dar gândește că probabil el și părinții. El și părinții se mută într-un apartament mai mare. Sau poate prietena. El și prietena se mută într-un apartament mai mare, rectifică la ea în minte.

Să mergem mai departe, o invită. Întinde mâna spre pădure. Merg. Cătelele se hârjonesc în jurul lor. Traversează câmpurile una în urma celeilalte în goană, trec prin grâu și porumb, saltă peste lanuri ca niște capre. Le privesc amuzăți. Sunt singuri, nici tipenie în jur, iar el o conduce din ce în ce mai departe, mai spre pădure. Pădurea se ridică neagră în fața lor, nu departe. O pată întunecată, umedă. Uneori vin cerbi și căprioare să pască la margine, dar nu azi. Nici o adiere de vânt în acea zi.

Pasul ei devine din ce în ce mai ezitant și mai încordat. Au ajuns prea departe în sălbăticie. El are o pereche de mâini mari, proporționale cu corpul. Îi privește mușchii puternici ai gambelor când ajunge în spatele lui pentru o clipă. Ea nu îi spune ce vârstă are, nu îi spune că are copii, că e măritată. El nu întreabă. Vorbește mai departe, cântărindu-și cuvintele. Vorbește despre lucruri pragmatice. Costuri. Bani. Viață. Adrese.

Merg totuși mai departe pe cărare, ea se crispează și nu îndrăznește să rostească mai mult de un cuvânt din când în când, dar nu spune NU, VREAU ÎNAPOI. Nu știe cum. Când îi arată cu degetul unde locuiește ea, niște case pitice la orizont – pe blocul înalt din fața clădirii în care locuiește crește un copac – SE APROPIE nepermis de mult de ea, aproape că o atinge dintr-o parte. Aproape că-i atinge umărul, brațul și coapsa cu corpul lui. Nici un străin nu s-a mai apropiat atât de mult de ea, intrând în felul acesta hoțește în spațiul ei personal. Trage aer în nări încercând să își dea seama ce miros ar putea gândi acel bărbat că are. Dar nu simte decât mirosul de detergent al hainelor. Nu se mai definește de mult ca femeie. Îl simte rămânând în continuare acolo, prea aproape, iar asta o îngheată. Nu-i intră în joc. E stană de piatră. Nici nu se îndepărtează ca să nu îl irite.

Se întorc încet, iar ei îi revine inima la loc. Încetul cu încetul, își revine, redevine

comunicativă, redevine vorbăreață, își recapătă buna-dispoziție.

Când ajung din nou la stradă, el îi întinde mâna spunându-i că de-abia aşteaptă să locuiască acolo și că se vor reîntâlni în mod sigur.

Cu entuziasm, aproape răcind, îi spune că și ea la rândul ei se bucură. Îi strâng mâna cu putere, apucându-i-o cu ambele mâini. Cu ușurare. Aproape că îi mulțumește.

Îndepărându-se, grăbește pasul din ce în ce mai tare, aproape că începe să alerge. Nu privește nici o clipă înapoi. Își ține buzele strânse cu furie și își încordează auzul să-și dea seama dacă e cineva în urma ei. Se gândește la corp, la dorință, la oameni. Îi vine în minte o cătea și un câine încolăciți la marginea unei străzi într-un condeiu într-o altă țară. Anonimitatea iubirii, brutalitatea ei concretă. Funcționalitatea ei. Pragmatic. Costuri, bani, viață. Rămân mai mulți bani. La corpul ei aşa cum este el, de care se îngrijește zilnic, la organele ei sexuale, ascunse în pântec, la care de altfel se gândește din ce în ce mai rar. E soare, dar norii albi, în formațiuni bine definite, atârnă pe cer, sculptați de o mâna sigură. Strada e pustie la ora aceea. Căteaua se oprește să miroasă în fața casei, iar ea aşteaptă, încă sub efectul adrenalinei pe care frica i-a ridicat-o în artere.

Salvarea noastră

Pentru că îmi place să merg pe jos, un drum de trei sferturi de oră nu m-a speriat niciodată. Trei sferturi de oră dus, trei sferturi de oră întors. Agale, fără nici cea mai mică grabă. Un pas, și încă un pas, un picior pus în fața celuilalt. Străzile aproape pustii, scăldate în soare ca într-un sirop dulceag amortit sub un cer fără nor și nici o adiere. Casă lângă casă lângă casă, în care trăiesc oameni cu vieți necunoscute, cu chipuri necunoscute și străzi șerpuitoare care permit circulația, lasă liber valului de mașini și de oameni să ajungă dintr-o parte în alta fără nici o restricție, cu trotuare alături de garduri vii și de grădini severe, cu gazonul retezat scurt, precum o frizură de armată, sau de grădini luxuriante cu plante și flori și broaște de piatră. Toate astea înregistrate absent, cine știe pe lângă câte lucruri interesante se poate trece fără urmă de atenție. Cineva m-a întrebat de curând dacă mai există clopotul de lemn de la Gasteig, iar eu, deși merg de câteva ori pe lună la acea bibliotecă, nu am observat niciodată vreun clopot.

Trei sferturi de oră în care mergi alene, nu înregistrezi nici un sacrificiu, la capăt te așteaptă plaja, soarele în câmp deschis, apa rece a lacului, puturoșenie crasă și nefăcut nimic... acea pâclă groasă peste minte, o pâclă groasă ca într-un vis din care nu mai reușești să te ridici, un calm mormântal în tine... aproape de speriat... ca în zilele în care te trezești dimineața și te întrebi „de ce oare continuă să-mi bată inima și atunci când eu nu vreau?“

Băiatul meu nu protestează la acest drum lung, încă de mic era hiperactiv și faceam drumuri interminabile, mult mai lungi decât acesta, doar ca să-l obosesc, să-l văd stând liniștit într-un loc, îl purtam pe oriunde îmi trecea prin cap că am putea merge și cu cât drumul era mai lung, cu atât era mai bine. Nu era aproape niciodată obosit, iar

când îl ajungea oboseala era o minune.

Așa mergem și acum, deși a crescut, nu mai este hiperactiv, dar are în continuare multă energie și nu se împotrivează unor drumuri nesfârșite cu mine. La capătul acestui drum îl aşteaptă prietenii și colegii de școală care merg și ei la plajă la lacul nostru din oraș, îl aşteaptă o zi reușită. Iar de câteva zile nu m-am mai opus când mi-a cerut să-l las să înnoate până la insulă, așa că a înnotat până la insulă și de pe insulă s-a aruncat în apă și de câte ori se scufunda în acea apă cenușie stăteam cu ochii ațintiți în aşteptarea momentului în care creștetul capului său apărea din nou la suprafață.

Pe toată durata verii se vine aici pentru plajă. Deseori întâlnesc cunoșcuți cu care mă conversez scurt, căci nu sunt cunoscută pentru accesibilitatea mea, ci pentru polițează distanță. Car într-o plasă mare neagră sport o pătură cu un stat izolant ca să nu am surprize și să fiu pregătită dacă pământul e umed după o noapte de ploaie. Cutii cu mâncare pentru băiat, în care încerc să-i pun cât mai multe surpize, dulciuri din care n-a mai mâncat lângă dulciurile sale favorite, legume tăiate felii, cubulețe și fâșii, măcar un fruct „pentru cancerul tău osos“, care se vrea de fapt „să ai vitamine să nu faci cancer osos“, dar noi tratăm boli inexistente acceptând că ele există deja și doar ne revenim, le exorcizăm cu vitamine, cu sport și cu ce-mi mai trăsnește prin cap, cum ar fi drumuri lungi în plin soare, mult timp petrecut în aer liber, ori filozofia de viață pe care încerc să i-o insinuez: dă drumul, nu așa încrâncenat.

Ne așezăm pe mal, ne dezbrăcăm de haine și rămânem în costume de baie. El o tulește să caute prieteni printre păturile întinse, iar eu mă așez și privesc oamenii în jur. Oameni de toate felurile, cărându-și povestea în gesturi și corp, vorbind fără cuvinte cu fețele și privirile lor. Apoi mă întind în soare și uit cine sunt și unde sunt sau de ce. Simt soarele pe piele, acea căldură plăcută, lumina care-mi inundă ochii,

căldura care mă relaxează. Plăcerea de a fi, de a fi, de a nu fi. În soarele atotputernic ești o plantă ciudată și atât, acumulezi energie, pielea ta înghețe ceva care nu poate fi comunicat, o atingere impersonală.

Brusc trezirea: o femeie cu o burtă imensă de parcă ar fi gata să nască lângă noi, care-și supraveghează până atunci băiețelul ce înnotă relativ departe de țărm, dar într-o apă care-i ajungea doar până la piept, începe să-l strige cu o voce tensionată care mă face să mă ridic în coate și să privesc spre ea. El nu se întoarce spre ea. Are patru ani, înaintea că prin apă după alți copii. Mama îl strigă să se întoarcă la mal, dar el o ignoră. O văd pe femeie că își scoate rochia dintr-o singură mișcare, dezgolindu-și cu o mișcare violentă burta care pare și mai uriașă, și se aruncă, dar realmente se aruncă, în apa rece ca gheață și înoață până la el cu furie.

Femeia de pe pătura din dreapta mea țâșnește în picioare și începe să urle cu disperare pură spre salvamarul care joacă liniștit cărți sub o umbrelă la mică distanță de noi: „Un copil se îneacă! Se îneacă!!“

Trezirea din vis... din toropeala de vară... din plăcerea aceea absurdă de a exista... cu un gust amar... mă uit la femeia însărcinată care a ajuns din nou la mal gâfând, roșie la față, cu trăsăturile plesnite din cusături, cu burta aceea diformă peste care băiatul arată ca o plăcintă... Și-a salvat fiul de la o moarte imaginată... de data asta, cel puțin...

Băiatul meu nu a observat scena, se află la distanță cu câțiva prieteni și încearcă să prindă pești cu o plasă.

Ne întoarcem înapoi, trei sferturi de oră pe jos, drum de care nu m-am plâns niciodată. Soarele încă inundă străzile cu auriul său, iar cerul nu are nici pată. Neliniștea e însă acolo. Mașinile trec pe lângă noi, o salvare depășește coloana cu sirena urlând,

o femeie scheletică începe o conversație cu mine când îmi aştept băiatul să iasă din supermarket cu sucul pe care și-l dorește. Este palidă și e clar că suferă de o boală care în curând o să-o răpună, iar eu nu-mi găsesc cuvintele aşa cum mi-am dorit să-i ofer un pic de consolare în acea zi, o mică discuție cu o străină amabilă, dar nu mă simt amabilă, mă simt mică, simt ceva înfipăt în piept, undeva în mijloc, cuvintele îmi vin greu, zâmbetele ies nereușite. El vine înapoi și salvează situația cu veselia lui cu care transformă totul în normalitate. Normalitatea este doar o chestie de percepție. Vorbește cu femeia fără să i se pară nimic anormal că este atât de nefiresc de slabă, fără să-i treacă prin minte că această femeie care are un baston și e scheletică și trasă la față și doar ochii au rămas vii din ea, stă să moară.

Apoi plecăm.

„A fost frumos azi?“, îl întreb.

„Da, foarte“, spune el.

Tac, merg alături de el pe strada pustie și mă gândesc aiurea la milioane de lucruri, căutând, scormonind, implorând și deplângând salvarea noastră.

Solo în Pianobar

În ziua în care trebuia să merg la Jasmine nu dormisem bine peste noapte, mă trezisem des, mă tot răsucisem de pe o parte pe alta. Fusese una din acele nopti care răsăreau din timp în timp și care mă transformau într-o fantomă, în propria umbră. Fantoma unei fantome. Începeau la fel: de când mă lungeam în pat simțeam o apăsare în piept, de parcă aş fi cărat ceva greu, care mă strivea. Știam din primele clipe, imediat ce mă băgam sub pătură, că în acea noapte nu voi dormi. Mă voi învârti de colo-colo, fără să pot să respir, întrebându-mă într-una care ar putea fi cauza care îmi declanșau astmul. Poate ar trebui să spăl perdelele din nou, poate s-a strâns praf pe sub dulapuri, poate am omis vreo pătură la ultima spălare, poate de la gătit, când mirosul de prăjeală s-a întins în toată casa. Cauza rămânea însă mereu necunoscută.

Când mi-a zis la telefon să vin cu o jumătate de oră mai târziu decât stabilisem, m-am bucurat. Îmi fusese greu să mă adun, să mă concentrez, să îmi calc pantalonii și să gasesc o bluză care să mă facă să par mai puțin palidă și dărâmată. Aveam niște pungi umflate și roșii sub ochi, iar culorile vii ale hainelor în loc să mă facă să par mai odihnitoare, mă faceau să par o stafie, aveam ochii injectați, pielea îmi arăta rău.

Am sunat la ușă cu punga roșie de cadou într-o mâna și micul cozonac italienesc în cealaltă. Mă simțeam amețită și funcționam într-o stare de semi-trezie, totuși m-am achitat onorabil de îndatoririle de musafir, zâmbetul mi-a fost deschis, urările decente, am reușit să păstreze o balanță între dorința mea de a mă întinde pe jos și a adormi instantaneu, și bucuria de a mă afla acolo pentru a-i vedea băiețelul care împlinea o lună.

Noul născut se afla în sufragerie într-un pătuț. Era doar o mică păpușă nemîșcată și nu s-a trezit nici măcar o dată. Nici când l-am atins pe burtică sau mânuță nu a

schițat nici o mișcare. Nici nu părea să respire. Vocea mea nu l-a tulburat din lumea în care era plecat, vocea mea care rostea laude la adresa lui.

Ne-am așezat la masă. Împotriva propriei experiențe, am acceptat un espresso. Nu am apucat să beau decât câteva guri și efectele erau vizibile. Obrajii îmi luaseră foc, simțeam o tremurătură în corp alarmantă, iar debitul meu verbal se accelerase peste norma obișnuită.

Am început să discutăm despre profesorul de pian al copiilor noștri. Băiatul meu și fata ei mergeau la același profesor de pian, domnul Wolf. De statură medie, păr blond lung prins în coadă, iar asta în ciuda calviției care săpa în fizionomia lui noi granițe, domnul Wolf se afla în acest punct al vieții undeva în jurul vârstei de cincizeci. Se prezenta cu un nume care nu îi stătea în buletin și susținea că este italian, deși arăta ca un neamț.

Din conversația noastră a devenit clar că Jasmine era nemulțumită de el ca profesor. Susținea că fata ei își pierduse interesul pentru pian. Nu mai știa să cânte piesele corect, ceea ce nu se întâmplase niciodată pe vremea profesoarei de dinainte. Acea doamnă folosise o cu totul altă metodă de lucru și pusese foarte mult accent pe exactitate. Pe vremea aceea, cântau aceeași piesă din nou și din nou, până când aceasta era executată cu perfectiune matematică.

Experiența mea era exact opusă. Băiatul meu, la sfârșitul anului, dorise să-l scot de la cursul de pian de la respectiva profesoră, în vreme ce acum își regăsise entuziasmul. Cânta singur ore în sir și asculta CD-uri cu concerte din proprie inițiativă. Observasem cu jumătate de an înainte de sfârșitul anului că trebuie să-l forțez să repete acasă, că nu mai merge cu placere, iar profesoara se plânghea de el la rândul său. Îi găsise și boli pe care le-ar fi putut avea și îmi dăduse adresa unui medic „foarte bun“ pentru

sindromul deficitului de atenție. Zâmbindu-mi cu toată încrederea, mi-a recomandat acest doctor care îi „făcuse“ bine și nepotul. Nepotul ei suferise de aceeași boală, mă asigurase. Dacă aveam să merg la acest doctor, pentru terapie și medicamente, fiul meu avea să cânte din nou bine. Avea să se concentreze din nou în ora de curs. Toată lumea avea să fie mulțumită.

Apoi ea a plecat la sfârșitul anului. Nu știa ce curs foarte important care avea să-i schimbe cariera în bine și s-o promoveze pe mai departe, nu am înțeles unde. Aici a fost momentul în care a intrat în scenă domnul Wolf. Delicat, cu o voce mică, nesigură, cu tonul lui moale care parcă îți cerea să confirmi dacă ceea ce spune e okay, cu o strălucire personală potolită, a luat locul pe scaunul de lângă pianul centrului de muzică.

Jasmine a repetat că ea o va scoate pe fata sa de la curs, pentru că nu mai cântă exact, nu mai știe cântecele ca lumea, că domnul Wolf e prea haotic și pe altă lume, într-un cuvânt e neserios.

„Nu, nu e neserios, e artist“, am încercat eu să o fac să vadă. „E un pianist adevărat.“

A părut interesată de afirmația mea, așa că i-am explicat:

„Când îl duc pe N. la curs, nu mai am timp să mă întorc acasă, așa că aştept jos în hol. În timpul cursului, domnul Wolf le cântă elevilor. Este un mare pianist.“

Fata ei, care era de față, tolănită pe canapea, cu capul atârnându-i neglijent pe margine și ambele picioare urcate pe marginea canapelei, cu aerul ei leneș, mi-a întărit spusele zicând că a primit un prospect cu o invitație la concertele lui. A sărit de pe canapea, l-a scos din rucsac și i l-a întins mamei ei. Jasmine a privit atentă prospectul. I-am propus să mergem împreună la concertul pe care domnul Wolf îl încercuise cu

roșu.

În timp ce Jasmine încerca să-și dea seama unde este cafeneaua în care avea loc concertul, prin care cartier din München, mi-am răsărit în minte ziua în care domnul Wolf îmi ținuse mâna într-o sa exagerat de mult, iar eu nu mi-o retrăsesem. Îmi lăsasem mâna într-o lui și-l lăsasem să vorbească. Nu pentru că îl plăceam ca bărbat, ci pentru că aveam sentimentul straniu că este printre foarte puținele atingeri umane de care are parte. Că nevoia lui de apropiere umană era dureroasă.

Cu o altă ocazie a venit spre mine cu căldura aceea fragilă a lui și nesiguranța sa delicată și l-am văzut cum se oprește brusc la distanță, ca și cum ar fost respins de ceva. Ca și cum un fapt abominabil îi retezase entuziasmul. Mi-am dat seama că e ceva în neregulă în înfățișarea mea. Am rămas stăpână pe mine, fără să mă supăr de oroarea pe care i-o citeam în ochi. Ceva îi repugna. Ceva îl tulbura în imperfecțiunea și greșeala sa. Era absolut dezgustat. Scârbit.

Când am plecat, l-am întrebat pe fi-miu: am ceva pe față? El a zis „nu“ după o privire fugăre. Dar n-am renunțat la cercetările mele, am fost convinsă că e aşa cum cred. M-am privit pe haine, dar n-aveam pete sau nimic care să-i fi putut trezi repulsie domnului Wolf. Atunci mi-am scos ochelarii și când i-am privit, am descoperit un mic colț de la hârtia specială de șters ochelarii prins în şeaua ochelarilor. Mi-am zâmbit.

Între timp, Jasmine nu reușea să își dea seama unde era localizată cafeneaua, nu credea să fi fost vreodată acolo. Răsfoia prospectul stând în fața mea, cu un aer concentrat. Nici nu era aşa sigură că vrea să meargă, ori că poate în ziua respectivă. Nu aveam cum să descriu în cuvinte cum cânta domnul Wolf, cum poți să descriei în cuvinte? Am avut brusc în minte doar imaginea mea ca a cuiva străin, eu – acea femeie – stând pe holul întunecat, trăind cu intensitatea pianul domnului Wolf, care îi

cânta lui fi-miu. Blocată de surpriză și smulsă de pe picioare. Așa ceva nu încăpea în cuvinte. Un mare pianist.

I-am povestit lui Jasmine ce știam despre el, ce citisem pe internet sau îmi spusese personal, că abandonase la un moment dat pianul din dorința de a câștiga bani și a duce o viață normală. Dorise o casă, o mașină, o familie cu câțiva copii și tot ce au ceilalți oameni. Dorise să fie ca ceilalți. Nu dorise să se ocupe de ceva de care nu are nevoie nimeni, care nu-i aduce nimic și care nu face decât să-l îndepărteze de oameni. Să-l însingureze. Studiase medicina și profesase câțiva ani ca doctor. Dar nu rezistase. Se reîntorsese la pasiunea sa. I-am povestit că trăiește singur, foarte modest, din bani foarte puțini. Cântă în baruri, în săli de concerte, oriunde se poate, oriunde are ocazia. Totul fusese în viața lui planificat în aşa fel ca el să nu poată face altceva decât să cânte, chiar și împotriva voinței sale. Întreg universul complotase ca el să fie condamnat la ceea ce putea să facă mai bine: să atingă clapele.

Când am plecat de la Jasmine, mă simteam epuizată din cauza cafelei care îmi făcuse rău, adăugase considerabil la starea mea deplorabilă de dinainte, aşa că m-am întins pe pat îmbrăcată. Simteam iarăși piatra aceea care mă strivea stând pe pieptul meu, care mă îngropă sub ea, amețeala îmi rotea totul în jur. Eram stoarsă, drenată...

În minte cu imaginea domnului Wolf în pardesi negru peste cămașa roșu aprins, cu micul lui geamantan roșu pe care-l trage pe rotițe după sine, în fața gării, seara, când pleacă spre casă, aşa cum l-am întâlnit de multe ori. Vertijul moale al cuvintelor lui mi-a răsunat în urechi, zâmbetul lui nesigur. Ochii lui timizi cu gene lungi întoarse, ochi de femeie. Deodată i-am simțit singurătatea, l-am simțit pe dinăuntru, fizic, atomic, în disperarea sa existențială, criza aceea în care trăia în fiecare moment, ca și cum am fi schimbat rolurile pentru o secundă... și mi-am dat seama că nu i-aș putea suporta

nici măcar o clipă suferință.

Fi-miu a apărut în cameră să mă întrebe cum a fost.

„De ce nu mi-ai spus că domnul Wolf are diabet?“, l-am întrebat intrigată, indignantă că a putut omite ceva atât de important iar eu a trebuit să aflu atât de târziu de la Jasmine...

A stat o clipă, apoi a confirmat:

„Aaaaaaa, daaaa, sigur, domnul Wolf are diabet. Nu ţi-am zis? Își injectează insulină în timpul orei. Face asta foarte des. Își măsoară zahărul în sânge tot timpul.“ Apoi a încercat să-mi explice boala cu înțelegerea lui de copil, încercând să imite felul în care domnul Wolf îi explicase pe înțelesul lui această boală. L-am ascultat cu ochii închiși, aproape adormită, până când vocea i s-a stins undeva departe. Am simțit cum îmi scoate pantofii încet.

Am visat că urcam trepte, că am intrat într-o grădină, iar în grădină mă aştepta un băiețel îmbrăcat în alb care ținea în brațe o cutie pe care mi-a întins-o. Am rotit cutia în mâini, încercând să înțeleg de unde se desface, părea să fie ceva pentru mine înăuntru, dar era doar un cub. Mi-am ridicat ochii spre băiețel, iar el avea ochii bleu cu gene înțoarse ai domnului Wolf și mi-a zâmbit cu zâmbetul acestuia: un zâmbet care părea mai degrabă o rană.

Desert cu miere

După ce am creat împreună un vârtej de senzații de la un gest la altul, o înclinare a bărbiei, o atingere, o mângâiere, o apropiere, o intimitate impetuosa, s-a trezit cu un pumn în umăr care l-a făcut să urle și să mă privească nedumerit. Apoi cu o furtună de zgârieturi și mușcături născătoare de hematoame. Ce-am făcut să merit asta?

Ca preludiu pentru acel dezmaț senzorial am fost la un restaurant franțuzesc unde ne-am înfruptat din feluri diferite de mâncare alese dintr-un meniu bogat. În cavitatea bucală ingredientele s-au desfăcut în buchete, în ecouri, în imagini, în amintiri. Vinul roșu a curs în pahare cu încetineală, amețind și contorsionând realitatea. Picioarele de broască au fost senzationale, domnule chelner, vă rog.

Ne-am dezbrăcat unul în fața altuia, am stat acolo goi față în față, ne-am măsurat din ochi proporțiile corporale, am făcut schimb de salivă, am mirosit, ne-am cunoscut cu amănuntul și am analizat toate unghиurile celuilalt corp, am cunoscut extazul împreună, iar urmarea o cunoșteam amândoi: aveam să ne despărțim. Cum vine asta? Nu aşa se termină o masă bună. Ca și cum ai merge la cină la prietenii, ai savura mâncarea oferită, pentru care gazda și-a dat toată silința: dar te rog, gustă și din această brânzică pe care am luat-o special pentru tine de la un magazin pe care l-am căutat câteva ore și am cheltuit o avere ca să te impresionez, sau uite aceste icre negre, te rog, aşa, aşa, mai încet, nu te grăbi, apoi înainte de plecare ai regurgita totul politicos înapoi în farfurie. Nu se cuvine.

El se îmbracă să plece în treburile lui, iar eu rămân cu treburile mele. Pardon?

Nu mai există regurgitare, gândesc eu. Nu mai putem da înapoi.

Ne-am întâlnit cu forță animalică, amândoi în sincron, de la adult la adult, congruenți în dorință și excitare, flămânzi, subliniez: flămânzi, ne-am racordat unul la altul,

comunicarea dintre corpurile noastre fiind perfectă. Corpurile într-o simfonie subtilă de senzații care cad fiecare la locul lor, într-o potrivire unică, irepetabilă.

Nu a înțeles nici atunci în lumina slabă a lumânărilor la indian. Curry și cremă de mango și piept crocant de rață. Nota aceea de coriandru și lapte de cocos și ghimbir. A alergat pe stradă după mine atunci când am luat-o la goană, m-a prins din urmă, iar eu am fost la un pas să-l împing în fața unei mașini. Momentul era perfect. El încerca să-și recapete echilibrul pe o bordură instabilă, iar mașina se îndrepta spre noi.

Ori cu cealaltă ocazie, prăjitura aceea de brânză din brânză de vaci cu un pic de lămâie, care ţi se topea în gură. Nu ștui cum îi reușise cuiva o prăjitură cu brânză atât de bună. Eram în capul scărilor și s-a aplecat peste balustradă spunând: Ce sus e etajul nouă. Am întins brațul să îl ajut să se prăbușească, dar am rămas cu un gest incomplet. Când am privit eu însămi în jos, mi-am imaginat corpul lui turtit acolo, în capătul scărilor. Am scuturat din minte fantasma plăcută. L-am luat de mâna și l-am întrebat: „Deci, iubitule? Cum rămâne cu noi?“

Ne îndesăm în corpuri ingrediente ingenios combineate, să ne trezească senzații care pregătesc terenul pentru specialitatea culinară supremă: să ne devoram, să ne repezim, să ne hrănim, flămâンzi. Apoi trebuie să ne despărțim. Cum vine asta? Își îmbracă pantalonii, cămașa, este deja absent, plecat departe în lumea care-l înstrăinează de toate cele petrecute între noi, care-l împinge să mă uite și îl somează să mai probeze eventual și-altceva, iar procesul de digestie mă elimină de la el din sistem, apa care îi curge pe trup șterge oricarei întâlniri, toate probele biologice care dovedesc că s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, iar el e ca nou-născut. Nimeni și nimic nu i-a atins pielea. Epiderma sa a încetat să mențină presiunea apăsărilor, s-a aşezat la loc peste întinderea mușchilor.

Nu, nu, greșit. Fără regurgitare. Fără eliminare din sistem.

Sau atunci, când am mâncat pui în sos alb în farfurii cu mici trandafiri încrustați, stând întinși pe pat la el, apoi am băut un vin uleios care avea o vechime impresionantă, producție de familie de gurmanzi înrăiți. Am așteptat să se întoarcă cu spatele ca să se întindă după pahar și i-am înfipt gura amară de vitriol în ceafă. Am mușcat cât am putut de tare. A scos un urlet vecin cu moartea și s-a zbătut să mă îndepărteze. Când și-a dus mâna spre locul rănit, am văzut că i-am lăsat salivă, dar sânge nu era nicăieri la vedere, urmele dinților, da, urme roșii, ca o înfierare ovală cu conturul gurii mele. Dacă nu te ucid acum e doar ca să mai ronțăi un pic la tine și să te ucid mai târziu. M-am întrebat dacă sângele lui e scârbos și amar, dacă acea carne tare de pe oase are gust toxic.

Mă privea șocat, cu mâna apăsată peste locul atacului, dar n-a scos un cuvânt. Stătea nevinovat, cu sexul atârnându-i moale ca un cârnat alb între pulpele picioarelor, storcoșit acolo într-o pozitie răsucită, aiurea, presat peste testiculele lucioase și roz ca niște mingiute de plastic de genul care ți se oferă ca să le strângi în pumn contra furiei. Când ai un atac de furie, să le strângi perpetuu în pumn pentru a avea un ventil și a nu zdrobi creierii altcuiva.

Creieri. Oare creierii lui, prăjiți frumos în tigaie, cu niște sare și ceva condimente ar fi avut același gust oribil și nesănătos ca produsul glandelor lui? Dacă l-aș fi tranșat aş fi putut avea carne luni de zile, pulpă și piept, burtă cu un strat de grăsime, mușchi și coaste. Rozmarin, salvie, sos de soia, șofran, smântână, miere, lămâie, cimbru, sare și piper.

Stătea cu spatele la mine, neștiutor. Pe noptieră, lângă mâna mea se afla o lampă din alamă cu abajur de piele, achiziționată de la antichități de curând, îndeajuns de

solidă, foarte aproape de farfurie pe care mai există încă jumătate de felie de tort cu cremă de vanilie rămasă de cu seară. Aromată cu respirația lui dulce, încăperea mirosea a el.

Înger

Pe vremea când nu era decât o fetiță într-un parc, privind cum florăresele din colț scurtează cozile florilor și era nu numai atât, era chiar ceva mai mult, era ținta interesului unui mic animal sălbatic, care se aprobia prelungându-se pe lângă ziduri, agil, desculț, întunecat, credea că orice e posibil. Astea sănt cuvintele ei autentice, iar eu cred că-i adevărat, eu cred că n-a-ncetă niciodată să se iluzioneze. Și-am să dovedesc asta imediat.

Cică stătea sub crengile nucului, la umbră, și simțea miros de pământ încins. Soarele, înălțat bine pe cer, topea acoperișurile într-o lumină translucidă, iar asfaltul trosnea în fierbințeala amiezii. Întrebarea pe care și-o punea cu insistență era cum s-o scoată la capăt în situația de față. Își privea mâna stângă, apoi privea spre țigăncile cu flori. Fixa iarăși țigăncușa care stătea la doar câțiva metri de ea.

În clipa în care își sprijinise spinarea de scoarța crăpată a nucului și cântarea în minte toată tărășenia, mintea i-a zburat la maică-sa, apoi gândul i s-a întors ca un bumerang ciudat, pe care încă nu știa să-l folosească, prințând-o din urmă.

Primul care a observat inelul a fost Cosmin. După ce a imobilizat-o să-l privească cu atenție, iar ea s-a văzut obligată să-i mărturisească prin ce împrejurare rămăsesese fără lănțișorul de aur și se alesese cu acel inel.

- Nu-i un inel obișnuit, i-a zis.
- Nu?!, a rânjit Cosmin dezgolindu-și dinții ascuțiți ca niște ace.
- Nu. Îmi pot pune trei dorințe și ele se vor împlini.

După ce băiatul s-a mai potolit din râs, încă ținându-se cu mâinile de burtă, a sfătuit-o:

– Atunci, prima dorință pe care ar trebui să ţi-o pui e să fii un pic mai deșteaptă...!

Apoi a îmbrâncit-o spre alt băiat, cu care juca mai-nainte capace, iar că, la rândul său, a îmbrâncit-o spre altul și-au continuat aşa până s-au plăcuit.

Sub bolta de viță din fața scării, așezată pe banca de piatră, ea a visat cu ochii deschisi. A cântărit bine care să-i fie prima dorință și nu peste mult, a știut: atâtă auzise de îngerul ei păzitor în sus, îngerul ei păzitor în jos, încât era momentul să-l vadă cu ochii săi, să se încredințeze că el există. Și-a rostit săiești, cu voce tare, această doleanță.

A scotocit cu privirea în jur, gata să recunoască apariția miraculoasă și când tocmai începuse să se simtă profund dezamăgită și înșelată, o mașină cum nu mai văzuse a opriț în fața scării cu alămurile lucind. Din ea a coborât un bărbat blond, cu o față luminoasă. A înaintat cu pletele desfăcute, cu poalele cămășii fălfâind în aer, luminat de vâlvătaia lui august, lăsând-o pur și simplu cu gura căscată, făcând-o să se întrebe dacă nu e cumva posibil ca el să fie, urmărindu-l cu stupefactie în vreme ce trecea pe lângă ea râspândind miros de lăcrămioare. Bărbatul s-a opriț, s-a răsucit spre ea, a studiat-o preț de-o secundă și-a întrebăt-o:

– „Are you OK?!”

Paralizată de spaimă, i-a auzit vocea ciripind mai departe în limba ciudată, pe care n-o-ntelegea. Probabil limba lui Dumnezeu.

Când inima i s-a opriț, zece ani mai târziu, susține că l-a văzut din nou, căci eu îi argumentase teoria conform căreia fusese doar un muritor de rând oarecare, de naționalitate străină. Dar ea nu și nu, că a doua oară era la metrou când a făcut preinfarctul, că s-a opriț lângă ea, a îngenunchiat, s-a aplecat asupra ei și i-a zis: „Du-

wirdst nicht sterben¹. Că a însotit-o tot drumul parcurs cu mașina salvării, ținându-i mâna.

Era același bărbat blond cu fața luminoasă. Nu l-ar fi putut confunda. Acela era un înger și basta!, mi-a zis.

Am întrebat-o care au fost celealte două dorințe pe care și le-a pus. Iar ea, uimită, a zis că nu și-a mai pus alte două dorințe. Singurul lucru pe care și-l dorise fusese să vadă un înger. Nu era destul? Dar apoi a ridicat privirea spre mine din senin și a spus: „Știu care este a doua mea dorință. Ca tu să fii în sfârșit fericită.“

Cinci ani mai târziu, când mușchiul numit inimă i-a cedat de tot, iar noi ne cunoșteam de ceva vreme, mi-a arătat inelul ruginit cu o minusculă piatră roșie și am stat în cumpăna dacă să-i îndeplinesc ultima dorință sau nu. Dorea să fie incinerată. Dorea să-i împrăștii cenușa în mare.

În timp ce făceam asta, am șoptit:

„I know your dark secret. Du bist er.“

Adevărul este că ea păruse mereu să coboare dintr-o oază de lumină. Dintr-o căsuță fermecată, în care nimeni altcineva nu mai era capabil să ajungă. și cel mai puțin eu. Eu dintre toți, cel mai puțin.

Cenușa s-a împrăștiat într-un nor inconsistent pe sub podul de pe care am aruncat-o. Am făcut-o stângaci, mi-a părut rău după aceea, am avut mustări de conștiință că n-am îndeplinit acest ultim lucru îndeajuns de bine pentru ea. Nici măcar nu am avut timp să ajung la mare, aveam prea multe lucruri pe cap, dar Dunărea totuși se varsă în mare, aceasta mi-a fost alinarea. Locuiam pe vremea aceea în Ulm.

Atunci când a făcut infarctul, totul s-a petrecut prea repede, acolo, în holul casei

¹ „Nu vei muri“ (lb. germ.)

noastre, atât de repede, încât n-am mai apucat să-o întreb dacă l-a văzut din nou, nici măcar nu mi-a trecut prin minte o astfel de întrebare. Acum, după ce totul a trecut, toată nebunia acelor zile, sănătatea sănătoasă că de data aceasta a plecat cu el. Întotdeauna am știut că o să mă părăsească... Nu, nu sănătatea sănătoasă, ci de fapt aşa mi-aș dori: să fi plecat cu el, iar el să-i fi șoptit ceva de genul: „Ich kenne eine bessere, sonnigere Abkürzung“², căci afară era frig, ploua, era ziua asta gri care nu poate aduce cu ea decât moarte și te înghețe în ea ca-ntru-un mormânt.

În noaptea aceea am avut coșmaruri. Am visat două soiuri de oameni: oameni de apă și oameni de pământ. Cei de apă erau blonzi cu ochi albaștri, precum îngerul ei. Cei de pământ erau brunetii cu ochi negri. Dar nici unii nu erau îngeri. Aveau organe de reproducere hidroase. Nu erau penisuri, dar nu erau exact nici vagine, deși erau mai mult vagine. Erau cumva la vedere, pe burtă, nu între picioare, și căscăte ca niște guri oribile.

M-am ridicat din pat udă de transpirație și m-am dus să-mi iau un pahar cu apă. M-am spălat pe față și m-am privit în oglindă. Nu mi-am recunoscut fața și am dat un pas înapoi.

Ce mi-a rămas de la ea? O gură și-un ochi. Cel stâng. Restul fragmentelor s-au pierdut. Am lipit desenele pe pereții atelierului, între celelalte studii. Acolo unde am păstrat foarte multe schițe care n-ar fi trebuit păstrate. Flori care cresc din pământ, nori de ploaie, sori care nu strălucesc. Ploaie și soare care se amestecă. Nori care se mișcă dintr-o parte într-alta. Un copac în Africa. Un pește care plouă din cer. Cerul galben. Eu și ea, cu măinile împreunate, zâmbind pe vecie.

De multe ori mă gândesc la ea. Cine poate să știe ce-a văzut ea în ziua aceea? Căci pe

² „Cunosc o scurtătură mai bună și mai înșorită“ (lb. germană.)

vremea când nu era decât o fetiță într-un parc, privind cum florăresele din colț scurtează cozile florilor și era nu numai atât, era chiar ceva mai mult, era ținta interesului unui mic animal sălbatic, care se apropiă prelungându-se pe lângă ziduri, agil, desculț, întunecat, credea că orice e posibil...

Fuseșe mereu o fantezistă.

Andreea

La trei jumătate mă întâlnesc cu tipa asta, Andreea. O cunosc din liceu. N-am fost niciodată prea apropiate, și cu toate astea, acum câteva zile m-am trezit cu un telefon de la ea. Dădeam cu aspiratorul în bucătărie sub aragaz, mi-am scos mânușile galbene de cauciuc, și am ridicat receptorul.

- Simona?!
- Daaaa....???
- Bună, sunt Andreea, ce mai faci?
- Bine, Andreea. Care Andreea?
- Din liceu, mai mică decât tine cu un an?! Locuiesc lângă mătușa ta...?
- Aaaaa, acea Andreea...! Bună. Fac bine.
- Mă bucur. Care mai e viața ta? Te-ai măritat?
- Da, m-am măritat. Ce altceva era să fac?
- Unde lucrezi?
- Nu, momentan nu lucrez. Sunt femeie de serviciu în propria mea casă, asta-i singura slujbă pe care o am. Nepotul meu mi-a zis că sunt cea mai frumoasă femeie de serviciu pe care a văzut-o vreodată. Așa că sunt mulțumită.
- Ha, ha, ha...
- Da. Tu?!
- Eu mă ocup de niște afaceri personale în momentul de față. Merge bine.
- Bravo.
- Dar, n-ai vrea mai bine să ne vedem, ca să putem discuta mai pe larg?
- Sigur, cu plăcere.

– Mi-era dor de tine. M-am tot gândit: oare ce mai faci? Ce mai face Simona? Cum îi mai merge ei?

Iar acum, aici, la locul de întâlnire stabilit prin negociere, primul lucru pe care-l face, întârzie. Iar acesta e un lucru pe care-l detest la oameni.

Mă perpelesc pe loc în timp ce se scurge sfertul de oră de aşteptare pe care-l acord celor care trebuie să ajungă la o întâlnire cu mine. Trotuarul e plin cu tarabe cu mărțișoare, iar lumea care trece să se uite sau să cumpere creează un fel de ambuteiaj. Mai e o săptămână până pe 1 martie. Nu e nici cald, nu e nici frig, e doar umed și neplăcut. Iar umezeala îți pătrunde în oase strecându-se prin haine, iar când simți în felul asta, mereu ai impresia că e mai frig decât în realitate. Privesc oamenii care trec pe lângă mine, sperând s-o recunosc în multime. Cum ar putea arăta după atâta vreme? A schimbat-o trecerea timpului până la nerecunoaștere?

În fine, renunț să aştept și o iau în sus pe bulevard. Am de gând să cutreier prin librării, dacă tot am făcut drumul până aici, nu accept să fii venit chiar degeaba. Poate am să și cumpăr ceva, am în minte de multă vreme să-mi reînnoiesc biblioteca. De câteva luni n-am mai cumpărat o carte. Merg prin puhoiul de oameni, în pasul cu multimea căreia nu te poți opune, când deodată aud vag că-mi sună mobilul.

E Andreea. Abia o aud din cauza zgomotului străzii, a oamenilor care vorbesc prea tare încolonați în marș forțat, oameni care mă împing și mă îmbrâncesc pentru că am încetinit. Cu o mâna peste o ureche și cu cealaltă ținând mobilul, încerc să mă înțeleg cu ea. Își cere mii de scuze pentru întârziere, și-mi fixeză o altă întâlnire peste cinci minute, câțiva pași mai încolo, în dreptul unui magazin de parfumuri.

Își cere scuze încă o dată când ne găsim față în față. Mă preface că o iert, și nici nu pot fi prea supărată cu adevărat.

- Ai fost vreodată în Spectrum?, întreabă.
- Ce-i aia?
- E un bar mișto.
- N-am auzit de el.
- O să-ți placă, mă asigură.

Pornim. E mai înaltă decât mine, iar tocurile de zece centimetri o fac să pară cu mult mai înaltă. Pantofii ăştia o fac să meargă împiedicat și foarte încet. Este un mers nou, pe care nu-l avea înainte, mersul ei de cucoană. Barul e într-adevăr plăcut. Mic, drăguț, intim. Fără prea multă lume, exact cât trebuie, să nu fie nici ciudat și nici aglomerat. Pereții, plini de fotografii cu staruri de cinema americane. Ne aşezăm sub Marilyn Monroe.

O chelneriță Tânără și simpatică ne ia comanda. Cerem ceai de fructe.

Îmi permit un moment de reculegere ca s-o pot privi cu atenție. Tac și zâmbesc, să văd cum a trecut timpul peste ea. Dar pur și simplu timpul a ocolit-o: nici urmă de devastare. O femeie frumoasă care arată ca o elevă de liceu, cu niște ochi căprui uriași, ușor exoftalmici, în care lumini gălbui se adună în jurul pupilei, ca mierea. Are o față rotundă, albă, cu un ten curat și proaspăt. Părul săten deschis îi alunecă din când în când peste ochi, dar și-l dă rapid după ureche. Nu e slabă, nu e grasă, nu e îmbrăcată ostentativ, nu e îmbrăcată sărăcăcios. Din înfățișare nu ai spune că a studiat artă, nu are nimic artistic, nimic intens, nici un detaliu. Pare o femeie obișnuită care ar putea fi orice. Singura distonanță în înfățișarea ei sunt tocurile înalte de care-mi amintesc de pe drum. Vrea să pară cucoană dar are suflet de fetiță și față întinsă și plăcută a unui bebeluș. Nu știe să fie o vampă, dar ar vrea. Nu știe să-și manipuleze propria sexualitate. Vorbește încet, calm, vocea nu i se ridică mai mult de o șoaptă.

Mă privește drept în ochi, fapt pe care-l interprez drept un semn bun. Nu suport să mă întâlnesc cu cineva, iar această persoană să înceapă să mă măsoare din cap până în picioare, încercând să evaluateze dacă am reușit în viață, ori câți bani aş putea să am.

Din liceu mi-o amintesc la fel, plăcută, populară, cuminte. Eu făceam parte din fetele rele, eram o combinație imposibilă de punk-rock-hippie, felul meu de a fi era provocarea, încălcarea tabu-urilor, testarea propriilor limite, excesul de tot felul. Rockerițe, punkerițe, hippioate, eram de toate la un loc. Tinere, frumoase, sălbatice. Nonconformiste, îmbrăcate ca dracu', eram niște păsări ale paradisului. Peste tot unde mergeam eram atracția încăperii, eram ca niște faruri aprinse, cu ținte, lanțuri, frizuri de căcat, atitudini arogante, un amalgam dement. Am spart petreceri, ferestre, sticle, tabu-uri, am furat din magazine, ne-am băut mintile până în pragul comei. Mulți ne ocneau cu spaimă, fără să înțeleagă că noi eram cele vulnerabile, cele cărora li se puteau face rău, și nu ei, cei normali, liniștiți, echilibrați, pentru care totul venea ușor. Ei ne ocneau face nouă rău, nu noi lor. Poate că Andreea fusese unul din acești oameni care înțeleseră, de mă sunase. Acum sunt doar un animal sălbatic care pozează într-unul domesticit. Și poate sunt de fapt domesticită, poate că soțul meu m-a domesticit. Rămâne de văzut. M-a învățat că există și-o variantă mai blandă a mea. Dar dacă sunt la fel de aproape de Andreea... rămâne de demonstrat. Zâmbesc. Am ajuns oare într-un punct al vietii în care suntem la fel?

Ea pare să nu fi observat transformarea mea, sau o acceptă ca pe un dat. O acceptă ca atare. Nu întreabă nimic, nu pare mirată, nu pare surprinsă. Ea e aceeași, eu sunt alta, și totuși asta pare irelevant în momentul de față.

Începem o conversație plăcută și normală. Începem cu relațiile în care suntem impli-

cate, ne descriem viața actuală, vorbim despre prieteni comuni. Se pare că amândouă am ajuns într-un punct al vietii în care suntem foarte mulțumite de vietile noastre aşa cum sunt ele. Plus că ne place amândurora să mergem la teatru, ne place să citim, cumpărăm cărți, uneori aceleași cărți, descoperim cu plăcere. Conversația e vie și interesantă. Nici nu mă aşteptam.

Prinse în vâltoarea discuției, ajungem la lucruri mult mai personale, încercând să umplem anii care ne-au despărțit cu fapte și date, întrebându-ne surprinse de ce n-am păstrat oare legătura atâtia ani, și de ce n-am fost niciodată prietene foarte apropiate. Ce greșeală! Apoi, ceea ce n-ar trebui să facă nimeni la prima întâlnire, dar pare atât de potrivit în acest moment, confesiuni. Începe, iar eu mă las atrasă, tentația e prea mare, am multe de spus, am nevoie să mă confesez, să fiu ascultată de cineva care întelege. Iar ea mă ascultă într-un fel atât de plăcut, de parcă i-aș spune o poveste despre ea, și toată ființa ei e de acord cu mine, aş putea să-i fac confidențe până dimineață.

Mă întreabă ce zodie sunt. Spun că leu. Ea e rac. Zâmbesc în sinea mea, amintindu-mi de teoria unui prieten, care susține că cei din zodia leu sunt născuți din păcat, căci sunt concepuți în postul Crăciunului. Ai mei au păcătuit, și fructul păcatului lor sunt eu. Dacă oamenii ar mai avea credință și bun-simț, zodia leu ar trebui să lipsească total din horoscop, zicea amicul meu. Îi împărtășesc și ei teoria și râde. Are chiar și simțul umorului.

Trec orele.

Începe să-mi povestească despre veșnica ei obsesie, de ce oare părinții ei s-au despărțit. Se pare că a studiat foarte mult problema și a întors-o pe toate părțile. Pare un subiect cu adevărat dureros pentru ea. Ce-o fi și în sufletul copiilor care au

crescut doar cu unul din părinti, habar n-am. Fetițele astea care au crescut fără tată. Să stai o viață întreagă și să te întrebi de ce ai fost părăsită.

– Știi, întotdeauna m-am întrebat de ce. Ce anume n-a mers între ei. Dacă îi întreb pe ei, primesc două răspunsuri complet diferite. Ha, ha, ha... Ai fi uimită de neconcordanță. Parcă ar vorbi despre două relații diferite. El zice că ea a avut o aventură, iar ea zice că el a avut o aventură. Cine a avut aventura până la urmă? Pe cine să acuz?

Zâmbesc.

– Răspunsurile lor nu-mi oferă, de fapt, nici un răspuns. S-au specializat să ascundă adevărul. Să aibă secrete. Să îmbogățească realitatea ca să le convină lor, să dea ei bine. S-au convins pe ei că ăsta e adevărul, și atunci nu mai ai cum să afli nimic care să aibă legătură cu realitatea. Ai întâlnit vreodată oameni din ăstia?

Bineînțeles. Cred că într-o oarecare măsură cu toții suntem proprii noștri autori de ficțiune, iar opera noastră, propria noastră viață. Nici noi nu mai stim adevărul...

Râde. Râsul său umple încăperea. Ha, ha, ha... Îmi place că râde la ceva spus de mine.

– Adică s-au întâlnit, s-au iubit, m-au făcut pe mine, apoi s-au despărțit. Cum vine asta?

– Familia mea e plină de secrete, îi mărturisesc, și mai iese unul la suprafață din când în când, să te mai șocheze un pic, exact când te aştepți mai puțin.

– Părinții noștri sunt altfel decât noi, zice ea. Noi n-avem atât de multe secrete. Noi spunem totul despre noi. Ne deschidem inima oricui vrea. Ba chiar țelul nostru este să fim cât mai deschiși și să spunem cât mai multe. Uneori prea multe. De ce simțim neapărat nevoia de a fi înțeleși? Dacă nu spunem totul, avem senzația că nu

existăm.

– Cu siguranță suntem diferiți.

– Poate că într-o zi o să înevețe să vorbească, asta-i tot ce sper, pentru că vreau și eu să aflu ceva despre ei. De ce să fii atât de închis, de ce să nu oferi lumii din jur nimic din tine?

Fața îi strălucește de o lumină intensă, caldă. Nu pozează în nimic, nu încearcă să înflorească nimic, nu încercă să mă mintă. Ci doar vorbește cinstit despre ea, iar asta nu am mai simțit de mult, sentimentul ăsta cald și familiar de pe vremea apusă a liceului. Mă simt iarăși ca la o țigără în spatele liceului, când totul era real și sincer și relațiile dintre oameni simple.

– Exact, tatăl meu a murit fără să știu nimic despre el, îi zic, sau prea puține. Revoltător. Am trăit cu el în aceeași casă, dar n-am aflat aproape nimic. Cine a fost el, habar n-am. Am rămas cu impresii despre el, cu povestiri indirecte care-l includ și pe el, și atât. O mare necunoscută, adică un mare necunoscut. Azi toată lumea are blog, e pe facebook, și-au transformat propriile vieți într-o cronică publică. Orice necunoscut poate accesa viața ta intimă, să arunce o privire indiscretă în ea. Indiferent cine e, pervers, psihopat, din Africa, Japonia sau State. E chiar contrariul, e modul nostru de a face exhibitionism. Gândurile noastre cele mai intime acolo, chiar și pentru cei care nu știu să le aprecieze, pentru toată lumea, să aibă sau nu o reacție la ele. Să fie la curent cu ceea ce facem, clipă de clipă, să nu rămânem necunoscuți, lumea să știe neapărat ce ne preocupa și cine anume suntem noi.

Zâmbesc.

– Da, și tatăl meu. Tata este cel mai greu de înțeles, nu poți scoate o vorbă de la el, e tot timpul atât de puternic, sigur pe sine, distant. Poate că de la maică-mea mă mai pot aștepta la ceva, la o mărturisire neașteptată, dar de la el, zero. Bărbații nu vorbesc. Poate și-au dat seama că tot ce spun va fi folosit împotriva lor.

Râdem amândouă.

– Dar hai să-ți spun, cel mai ciudat în toată afacerea asta este că eram convinsă că n-o să mor niciodată înainte de a muri el. Poate e ridicol, dar el a transformat moartea mea într-o realitate palpabilă. Nu e aiurea să te crezi imortal?! Îți jur că până la 25 de ani am fost imortală.

– Hmm, moartea...

În timp ce rostește cuvântul ăsta însăjumătător cu încetineală, de parcă s-ar pregăti să spună ceva inteligent despre asta, eu îmi fac planuri entuziasmată: am putea repeta asta pe viitor, am putea face o mulțime de lucruri împreună. Nu-mi prinde rău deloc o prietenă. Sunt disperată după o prietenă. Toți prietenii mei au plecat din țară, au luat-o spre cele mai îndepărtațe colțuri ale lumii de parcă ar fi făcut-o intenționat, de parcă ar fi fugit special de mine, iar eu am rămas aici trăind din trecut. Hrănidu-mă din amintiri asemeni unui om bătrân, când de fapt n-am nici treizeci.

E alcoolul de la berea comandată după ceai, e fumul de marijuana de la vecinii de masă, e muzica, e Marilyn Monroe... și e Greta Garbo. E acum și aici, și e minunat. Ea întinde mâna zâmbind zâmbetul ei cald și înțelegător, un zâmbet uriaș, de parcă ar ști tot ce trece prin mine, ba chiar mai mult, lucruri care până și mie îmi scapă, dar pe care aş vrea să le bat în cuie și să le manevrez ca atare, pe care aş vrea să le urlu în stradă... Mâna asta caldă pe brațul meu, în semn de solidaritate și înțelegere.

Îmi vine să mă ridic și s-o îmbrățișez, și să-i mulțumesc că există. De ce dracu' n-am păstrat legătura atâtă timp?! Mă simt acolo pentru ea. Clar, m-a scos din bârlog, din zona mea de siguranță. Sunt pentru ea sută la sută.

Și dintr-o dată:

- Cum îți vezi viitorul?!
 - Viitorul?!
 - Da, viitorul.
- Ceva din tonul ei, ceva e schimbat.
- În ce sens?
 - Ce te vezi făcând de acum în cinci ani, de exemplu.

Îngrijorarea îmi crește. În cinci ani. Parcă am mai auzit asta undeva. Amintirea legată de aceste cuvinte nu e clară, dar e alarmantă, îmi trezește ceva neplăcut. Așa că o privesc confuză.

Profitând de amețeala mea indescriptibilă, scoate ceva din geantă. Când văd ce, cartonașele și broșurile pe tăblia mesei, simt ceva în mine. Într-o singura miime de secundă, simt tot ce se poate mai rău, simt lumea prăbușindu-se și îngropându-mă sub ea.

- Ai cumva de gând să-mi vinzi ceva?, întreb ușor agresivă.

Râde de perspicacitatea mea, poate ceva din ce am spus mai devreme a îndreptățit-o să creadă că nu am o minte prea strălucită, iar acum e surprinsă, dar îmi evită privirea, prefăcându-se că aranjează mai departe blestematele de cartonașe.

- Ai de gând cumva să-mi vinzi produse Amway?!, întreb din nou, citind de pe mapa pusă deoparte. A mai încercat asta cineva cu mine, știu despre ce e vorba.

- Stai, nu-i chiar aşa, lasă-mă să-ți explic.

Ceva îmi pulsează în cap. Mă chinui să înțeleg de unde naiba a făcut rost de numărul meu. Caut disperată un răspuns, și aproape că-mi zbirer în cap: cine, cine?! Urăsc și blestem pe rând toți cunoșcuții comuni.

Andreea îmi înșiră deja în față alt set de cartonașe, explicându-mi câte beneficii aş putea avea dacă aş folosi aceste produse, și cum compania respectivă lucrează cu un specialist de la NASA, iar produsele sunt super și ultra.

Dacă m-aș ridica să plec, ar fi ca și cum aş publica în România Liberă că tocmai mi s-a întâmplat ceva penibil. Așa că, în loc de asta, cumpăr pe loc și fără să protestez un detergent și niște bureți nesimțit de scumpi, și continuu să zâmbesc, spre încântarea Andreei. După rezistența mea inițială, iată că m-a convins, sunt o fată bună la urma urmei, rezonabilă. Știa ea că are o clientă de bază în mine... Doar sunt Simona, hei, vechea Simonă, cea de la o țigără din spatele liceului, când totul era real și sincer și relațiile dintre oameni simple...

Rusoica

Soarele era de-o palmă pe cer și arunca umbre pe fața lui osoasă. Un vânticel făcu frunzele să freamete, să se-mpletească în vocile ce-și strigau diverse îndemnuri din spatele gardurilor de lemn.

Gheorghe urmări siluetele care treceau podețul. Așteptă crispat, c-o scăpire de încordare în ochi care-l făcea să arate și mai fioros. Aproape că-și dorea ca Magdalena să facă lucrul acela. Simțea că-l mănâncă podul palmelor. Deodată urlă victorios:

„Știam eu!“

Cuvintele-o loviră pe Gapiuța ca o palmă-n obraz și-o treziră din letargie.

Dar bărbatul ieși pe ușă val-vârtej înainte de a apuca să spună și ea ceva, stârnind groaza în sufletul ei, ea, cea care-i pedepsea pe copii, e-adevărat, dar tatăl lor nu se putea compara cu ea la mânie. Îi păru rău pentru Magdalena, care tocmai făcea caleントarsă ca-n fiecare zi, fără să aibă idee ce-o așteaptă, udă, murdară de glodul în care căzuse după ce mimase o nesiguranță în piciorul stâng în vreme ce traversa podețul. O zări oprindu-se înainte de a fi ajuns în casă, căscând dintr-o dată ochii însăspăimântată și surprinsă, după expresie încercând să estimeze dacă mai are timp să ia la goană sau nu.

„Futu-ți hergutu' tău“, urlă bărbatul, controlându-se cu greu să nu-și lase o mână să zboare. „Așa deci. Mă crezi tâmpit. Treci la școală imediat.“

După căderea noptii, când toată lumea dormise, el se strecurase afară să aștepte zorii zilei acesteia. Obosit și totuși fără să poată dormi, preocupat, cu mintea în mare parte ocupată de Magdalena. Fata rătăcea de fiecare dată drumul, aluneca de pe podeț, se-ntorcea murată din cap până-n picioare, pretexta dureri de cap, de gât sau inventa povești incredibile care să-i justifice întoarcerea acasă. Nu se prea da în vânt

după carte, de fapt, avea o ură atât de puternică pentru clădirea școlii, încât o oculea chiar și duminicile. Era foarte obositor să discuți cu ea tot timpul în contradictoriu, dacă tu vroiai ceva, ea vroia altceva, dacă tu vroiai la dreapta, ea vroia la stânga. Se simțea depășit și neputincios în fața acestui război. În afară de asta, era mereu chemat de învățătoare pentru câte o trăsnaie. Venise timpul să pună piciorul în prag, să îmblânzească drăcoica dacă mă-sa nu era în stare.

În inima întunericului, îmbrăcat numai pe jumătate, se simțise împresurat de clipe și chipuri ce nu mai erau. Călcase cu grijă printre gura-leului și se oprise lângă banca de lemn din fața porții să-și aprindă țigara. Liniștea pulsase: greierii-n iarba-naltă, coropișnițele, gândacii domnului, păsările cerului, liliecii, un tipăt îndepărtat, zgomotul răsuflării sale. Nu știuse nici el care moment anume pecetluise cu insignianța sa dumnezeiască hotărârea de a duce mai departe viața, ca un adevărat bărbat. Dar știuse că fusese undeva acolo, suspendat în văpaia răsăritului. Timpul pe care-l petrecuse în chin și nemîșcare, îi păruse o simplă clipă suportabilă. Așteptase asta, să stea s-o pândească. Dorise să se convingă. Să vadă ce face.

Magdalena tremura acum în fața lui, neștiind exact ce urmează, până când fu smulsă de pe loc și tărâtă în stradă fără să atingă pământul cu picioarele. Pierdu noțiunea timpului și spațiului și orice altă noțiune, cu mintea blocată. Nu își mai dădu seama cum se făcuse sau când anume, de ajunsese în clasă, între catedră și sirul de bănci, atârnând de propriul său braț sucit și inert, pe care bărbatul îl purta în aer ca pe-un fulg. Se trezi acolo, cu pieptul zbătându-i-se puternic, cu pleoapa dreaptă palpitând, cu buza superioară săngerândă.

„Domnule Buleu“, o auzi pe pretențioasa și sofisticata madam Buliga. „Luați-o acasă, o să se-mbolnăvească cu siguranță.“

„N-are nici pe dracu’. S-a aruncat singură-n apă. Aici să stea, ceapa ei de căpoasă.“

Învățătoarea, care cădea și ea în categoria celor care-i făceau ochi dulci din răsputeri lui Gheorghe, suspină timp de câteva clipe după spinarea lui lată care dispără din cadrul ușii. Se simțea amețită și năucită în același timp de proprii hormoni și de imaginația dezlănțuită, pe care cu un efort supraomenesc și-o puse la punct, repetându-și neconenit că, ptiu, drace, e curată și cinstită femeie măritată și nu în ultimul rând o bună creștină, ce merge regulat la slujba de duminică. Oftă și trase concluzia că singurul lucru posibil în situația de față era să-l amintească pe Gheorghe în rugăciunea de seară. Dumnezeu aibă-l în pază...! Apoi își încordă atenția asupra copilei. Îi analiză hăinuțele să estimeze gradul de dezastru, așeză un scaun lângă sobă și-și scoase puloverul să învelească în el copila.

„Nu m-am aluncat ’ingulă, ’oamnă“, zise Magdalena printre sughițuri. „Am ca’ut. Sinser!“

Genunchii încă îi tremurau, iar sudoarea i se ivise pe la tâmpale.

„Te cred, Buleu“, zise femeia, tulburată de groaza copilului „... te cred. Stai acolo și te încălzește.“

O mai privi preț de-o secundă, înainte de a trece la treburile ei.

Era nouă în Rădăuți, mai avea să se învețe cu oamenii acestui loc. Îi plăcea orașul. Nu era ceva cu care ea să fie deprinsă, ci abia învăța, din mers, cum este. Când avea un drum de făcut, își lăsa privirea să rătăcească pe chipurile oamenilor cu care se-ncriucișă pe stradă. Admira bibelourile expuse prin vreo vitrină din centru și mereu ajungea să-și dorească pentru sine câteva exemplare mai reușite. Câte o curte cu grilaj, dincolo de care un cătel mic și pufos își agita funda de la gât încercând să-nhațe de picioare trecătorii. Un glas care nu venea de nicăieri îl striga de obicei ademenitor

pe vreun nume gen: „Toto! Toto!“ Ori cineva cânta un cântecel trist pe care ea nu-l mai auzise vreodată. Un bătrân obosit se sprijinea de vreun gard, trăgându-și sufletul în arșița verii. O vânzoleală întreagă, un du-te vino continuu. Evrei, nemți, ruși, români, toate neamurile, toți vorbind pe limba lor, neatenți la ceilalți, grăbindu-se. Prăvălii una lângă alta, la tejhelele cărora se vindeau tot soiuri de mărfuri și de băuturi pentru aprovizionarea de zi cu zi. Cucoane, târgoveți, fete-n casă, croitorese, lăptărese, muncitori, toți se amestecau într-un vacarm de nedescris. Odată, un grup de nuntași gălăgioși o prinse seră în mijlocul lor, unul blond și pirpiriu îi oferise o garoafă, ceilalți râseră de roșeața ei. Mireasa era bătrână și grasă și umbla-n picioarele goale pe caldarâmul murdar și miroitor.

Altădată văzuse după un colț doi bărbați care se-ncăierau tăcuți, cu privirile înțepenite în ochii celuilalt, neslăbindu-se, făcând tăișurile cuțitelor să străfulgere în aer, într-un baletizar. Un domn spilcuit trecuse printre ei făcându-se că nu observă și se pierduse în multime. Într-o altă zi, o rafală de ploaie îi biciu fața și-o făcu să se adăpostească-ntr-un gang din care emana un miros dulceag și grețos, amestecat cu mirosul de urină și fecale. Doamna Buliga își dorise atunci să fie în altă parte, să danseze din nou cu surorile ei în spatele casei în București, între straturile de roșii și tufa de trandafiri, să se tragă de cozi una pe alta și să se stropească cu apă. Dar acum era o femeie măritată de douăzeci și unu de ani, la casa ei, cu responsabilități. În afară de asta, avea de furcă mult cu acești copii sălbatici, aproape ne-educabili, de pe tărâmurile acestea bizare.

O mai privi o dată pe Magdalena care moțăia lângă sobă cu mintea goală, fericită că nu trebuie să noteze nimic.

Aceasta însă nu dormea, dimpotrivă, plănuia răzbunări peste răzbunări. Avea în

minte doar chipul tatălui ei, ca o efigie roșie, ațâțătoare. Îi privea printre pleoapele întredeschise pe cei doi evrei din prima bancă, cei mai buni din clasă la citit și socotit, care-aruncau cu cocoloașe de hârtie în ea când doamna întorcea spatele.

„Rusoaco!“, îi șopti unu din ei, gras și roșcovan.

Îi rânji. Avea el să vadă la pauză.

Magdalena se obișnuise cu greu să fie subiect de glume și de fapt nu se obișnuise deloc, aşa că-i călca pe toți în picioare și le învinețea mutrele ori de câte ori îi dădeau ocazia. Dacă acasă tremura în fața lui ta-su, aici era în schimb regatul ei. Dacă tot era forțată să vină, măcar să știe și ea o chestie. Se întronase regină. Se simțea că peștele în apă. De nevoie, își transformase statul în școală într-o pauză de relaxare cât se poate de plăcută. Uără sau nu.

Pauzele erau preferatele ei, pentru că atunci își putea regla conturile. Ba era rost și de ceva câștig din partea fetelor mai fraiere, care nu erau capabile să se apere singure și renunțau la pachetul de-acasă bogat în prăjitură și ciocolată pentru o protecție adecvată din partea ei. Ea-și arunca la coș pâinea și huzurea pe spinarea evreicelor bogate care-i aduceau numai delicatessen din prăvăliile centrale pe care tatăii lor le făceau să prospere. Asta era aspectul plăcut al șederii inutile la școală, pentru că în rest era pusă să învețe tot felul de prostii cu care nu era dispusă să-și bată capul.

Iar ăia de-i spuneau „Rusoica“ erau alt aspect al problemei. În afara faptului că ea nu era rusoaică, oricât de blondă ar fi fost și oricât de bleu ar fi fost ochii ei bleu. Când o ridică doamna în picioare, toată clasa hohotea, inclusiv nerecunoscătoarele cărora le păzea curu'. Ce dacă nu putea să pronunțe corect cuvintele? Sfârșise prin a nu le mai pronunța deloc, să nu dea prilejul fraierilor să râdă. Tăcea ca muta.

Dar azi avea altceva de rezolvat. Ceva ce rumegase ea de mult timp, iar acum

găsise momentul perfect de a pune în practică, găsise rezerva de furie și ură necesară. Udă, ne-udă. Ceva ce-o obseda de mult.

Ionel, nemernicul ăla de Ionel, da, cu Grasu', de fapt, nu numai ei, în cârdăsie cu Ștefan și Meagăl și Rim, terorizau fetele urinând în capul lor la toaletă. Escaladau zidul despărțitor și de-acolo de sus, făceau fetele să țipe cu pișat pe față. Naiva de doamna Buliga nu credea c-ar fi adevărat, iar ticăloșii rămâneau nepedepsiți, lucru pe care își jurase să-l îndrepte într-o zi. Iar aceasta putea fi o zi îndeajuns de potrivită. Magdalena îi ura din tot sufletul. Pe toți. Îi ura chiar și pe ta-su care-o adusese cu forță la școală, o ura și pe măsa, care de fapt nici măcar nu era măsa adevărată. Era convinsă că fusese furată de la altă familie mai de soi pe vremea când era doar bebeluș. Spunea tuturor că măsa murise și ea trăia cu tatăl vitreg. Îi ura... pe toți. Avea ea să le arate lor.

Când sosi pauza, dezbrăcă puloverul împrumutat și-l puse cu grijă pe spătar. Dădu buzna pe ușă lovind cu coatele pe doi mai fraieri care n-aveau curajul să i se opună. Îmbrânci un tocilar care-și pierdu ochelarii în îmbulzeală și alergă ca o bezmetică pe corridor. Năvăli în toaletă și așteptă să poată ajunge la zid, printre fetele care așteptau cuminte. Privi buza zidului să se asigure că nu este nici-un pericol, dar nu era nici-un băiat cățărat acolo. Nu azi, azi nu. Din partea cealaltă se auzeau totuși voci. O recunoscu pe-a lui Ionel, dintr-un cor nedeslușit.

„Hei, du“, strigă Magdalena spre o fată subțire și lungă, cu față de cal. „Ia a'ută-mă!“

Fata se conformă. Își împletește degetele formând un punct de sprijin pentru talpa ghetei scâlciate care îmbrăcă piciorul Magdalenei. Ea își luă avânt și se propulsă pe muchia zidului ajutându-se de unghii. Dintr-o dată se trezi sus în uralele fetelor.

„Mag-da-le-na!“, scandau susținătoarele sale. „Mag-da-le-na!“ Din hol s-au adunat și mai multe, chemate de suratele lor care pricepuseră ce avea să se petreacă, aşa că se aglomerase de speriat.

„Ce-are de gând să facă?“, întrebă una mai neîncrezătoare.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Îmbătată de succes, Magdalena își lăsa chiloții și dresul în vine dintr-o singură mișcare și urină în capul băieților care priveau rămași fără grai.

„Ura! Ura!“, zbierară câteva voci stridente de fetițe, și-un hohot de râs sălbatic întovărăși îmbulzeala băieților spre ușă.

Magdalena se simți satisfăcută. Sări de pe zid ca o pisică cu șapte vieți.

Se întoarse în clasă prin mulțimea de copii care se despica în două înaintea ei, privind-o și sușotind. Se lovi de privirea furioasă a lui Ionel, ud în păr, roșu la față, care-o amenință c-o părăște, arătându-i pumnul ridicat.

Pe Ionel îl ura în mod deosebit și nu-l ierta în nici una din zile.

Unguroaică Eva, mama lui Ionel, doar pe jumătate român, nu se știa ce vrăji îi făcuse tatălui ei de le surclasase pe toate muierile care-i făceau ochi dulci și îngâmfată și tacticoașă le dădea cu tifla din patul lui, le sporea indignarea vajnicelor gospodine. Cu ce e ea mai bună decât noi celealte?, protestase o nemțoaică în numele întregii comunități feminine. Nedreptatea era prea mare, se exprimase o alta.

Maică-sa, informată de Magdalena despre tărășenie și anume că ei, în total patru frați, primeau bani de înghețată de la Gheorghe și erau expediați de acasă ori de câte ori venea Eva în vizită și o fi avut ea doar nouă ani, dar știa câte în lună și soare, deci maică-sa, cum spuneam, s-a săturat la un moment dat să o tot altoiască făcând-o mincinoasă și s-a hotărât să clarifice problema pe cont propriu. Trebuia să știe dacă

era sau nu ceva mai mult decât un mod în care moțata asta nesuferită o tachina. Așa că a chemat-o la ea pe Eva, și a întrebat-o direct dacă s-a culcat cu bărbatul ei. Eva a zis adevărul, că da. A zis-o cu invidia în priviri a unei femei către altă femeie. Că are aşa bărbat. Cu ură.

Gapiuța, care era pregătită și pentru un astfel de răspuns, a pus mâna pe foarfecă, s-a suiat cu genunchii peste Eva pe canapea. I-a despletit cosița dintr-o singură mișcare și-a așteptat să i se reverse bogată peste umăr. Cuprinsă de-o frenzie vecină cu isteria, a tăiat șuviță după șuviță, cu-o scădere sălbatică-n priviri, cu copii adunați ca la urs și asistând înmărmuriți. Chiar și Ionel fusese de față. Eva s-a zbătuse, lovise cu pumnii, mărâise, mugise, gemuse. Gapiuța și-a continuat treaba cu aceeași îndărătnicie animalică ce-o caracteriza. A tăiat, fără să intenționeze să scoată din asta o operă de artă, ba chiar se mulțumise cu un rezultat jalnic de amator, pe care și l-a admirat îndelung după ce i-a ars și două palme zdravene peste bot.

De-atunci se stabilise fără putință de către care era nevasta lui Gheorghe, iar călătorește modul ei de-a anunța toate muierile nesătule ce poftea la bărbatul ei să-și pună poftă în cui. Iar faima i s-a răspândit repede. Nu e de mirare că Magdalena e cum e, se susține acum pe la colțuri. Chiar și madam Buliga auzise și era pusă în gardă. Așa mamă, așa fiică.

Când a ajuns în clasă, Magdalena a văzut că vreo șapte fete și băieți tocmai încinsese să o horă îndrăcită scandând o poezie proaspătă cu care venise unul din ei pe ziua respectivă.

Cei de pe margine bătea din palme ținând ritmul. Râsetele, chiuielile bubuiau între cei patru pereți, iar obrajii îmbujorați și respirațiile accelerate aprobau cuvintele scandate de grupul inițial. În picioare pe bănci, doi tocilari jucau și fluierau vio-

lent. Fetițele mai timide se mulțumeau să privească de la depărtare și să chicotească înfundat.

„Fugiți“, urlă codana care stătea la pândă și copii se risipiră ca niște curci bete, rupând hora, iar cei din corul susținătorilor se loviră unii de alții, neștiind încotro s-o apuce.

Preț de-o secundă domni haosul. În momentul imediat următor, toată lumea se afla în bancă, mânile frumos la spate.

Doamna Buliga își trânti furioasă catalogul pe catedră și zbieră ca scoasă din minți:

„Ce-a fost asta?“

Copiii o priveau din spatele băncilor de parcă n-aveau nici cea mai vagă idee despre ce dracu' vorbea.

„Nu vă e rușine?! Ionel!“

Buliga simți că se sufocă și își eliberă ultimul nasture de la rochie. Un acces ne-maivăzut de furie o scutură de sus până jos, făcând-o să arate grotesc. Își luă nuiaua și-o lovi de palma stângă, îi admira lovitura usturătoare și trecu printre șirurile de bănci măsurându-i din priviri cu asprime, încercând să ghicească cu exactitate chipul celui care avea să-i fie următoarea victimă.

„Spune-ți imediat ce cântați! Ionele!“

„Da, doamna învățătoare.“

„Întinde mâna.“

El se ridică și îi întinse palma nesigur că e bine ce face. Ea îl lovi cu furie.

„Ce dai?“, urlă Ionel. „Nu mai da, mă, nu sunt vinovat! Astea e vinovate, caprele astea.“

„De ce miroși aşa? Ce-ai pe păr?“

Băiatul dădu din umeri. Clasa chicoti. Unul din spate zise:

„Magdalena, doamna învățătoare, a venit la baie și s-a pișat pe noi.“

„Hai încetați cu prostiile și inventiile. Vreți să fiți pedepsiti pentru minciună? Ia mai repetați asta o dată! Spuneți-mi mai bine ce se întâmpla aici mai devreme. Cine sunt vinovații. Hai, care-mi zice? Cine era aici în față, draci împielitați ce sunteți!“

Nimeni nu părea nerăbdător să-i împlinească dorința. Se sprijini de prima bancă și încercă din nou nuiua, să vadă dacă avea să reziste la ce avea de gând să facă. Să le rupă un pic spinările dracilor ăstia.

„Tu, Ștefan, ia zi?“

Ștefan avu nevoie de foarte mult timp să se ridice din bancă, de parcă ar fi cântărit un chintal. Privind în jos, afirmă foarte sigur pe el:

„Nu știu, doamnă, nu eram atent.“

„Aşa, deci, nu erai atent. Dar tu, Meagăl?“

„Nici io doamnă, citem lecția.“

„Măi să fie, atunci cine era aici în mijloc?“

Se mai învârti de câteva ori, până se hotărî să-i ia la rând. Dar nu fu nevoie. Văzu două degete pe sus.

„Zi, Magdalena.“

„Da, doa'nă.“

„Ai auzit ce spuneau copiii?“

„Si'ur c-am ausit.“

„Poți să-mi reproduc și mie?“

„Cum să nu!“

„Te ascult!“

Magdalena-și drese vocea, își netezi puloverul și privind drept în față rosti cât putu ea de corect:

„M-a trimis mama ’upă lut
Și calicu’ m-a ’utut
Nu-i vina ca’icului
Ci vina lindicu’ui
Că lindicu-a căscat gu’a
Și ca’icu a băgat ’ula.“

Clasa izbucni în râs.

Pentru o clipă, doamna Buliga văzu negru-n fața ochilor. Când își recăpătă siguranța de sine, se apropie de fată. Făcu ochii mici și cercetă figura aia nevinovată. Încă spumegând, i se adresă încercând fără succes să se stăpânească:

„De câte ori i-ai auzit zicând asta?“
„O dată, doa’na. Sau de fro două o’i.“

„O singură dată?! Hmmm... Rugăciunea pe care-am repetat-o azi nu ți-a intrat în cap, cum nu-ți intră nici istoria sau aritmetică. Eu credeam că ești prostuță și de-aia nu știi. Ia-ntinde mâna să te-nvăț minte. Ține palma!“

Magdalena întinse sfidătoare brațul, gândind că femeia aia avea de gând acum să-i învinească singurul loc din corp care nu-i era deja vânăt.

Când taică-su veni s-o ia de la școală și îi porunci să se suie în căruță, un sentiment acid o cuprinse. Simți senzația în stomac în degetele de la picioare. Întâi vru să fugă. S-o ia pur și simplu la goană peste câmpuri, peste văi, peste munți și să nu se mai opreasă absolut niciodată. Apoi când tatăl ei a repetat „urcă-te, futu-ți hergutu’ tău“,

s-a supus. Pentru că în ultimele luni, de la evenimentul cu tunsul Evei, universul i se întorsese cu fundul în sus și orice grozăvie i se părea posibilă, se lăsa pradă din nou sentimentului acid, acelei presimțiri ce-i făcu pielea să se-ncrețească, iar gura să i se încordeze într-un rictus dureros. Dar nu avea de gând să-și întrebe tatăl unde merg.

Lângă ea, frati-su se väita de dureri de șale, că-l bătuse unu' la școală, apoi i-a arătat curcubeul dinspre pământurile lui Ilie, iar surorii ei mici i se năzărise că insecta pe care-o ținea între degete are prea multe picioare și se simțea datoare să îndrepte asta. În spatele pământurilor lui Ilie, se întindea pământul stăpânit de Gheorghe, pământ întins și roditor, cultivat un an cu grâu, un an cu porumb. Grâul, sau porumbul, în acel an grâul, creștea frumos prin marea bunătate a lui dumnezeu, care-și trimitea când ploile, când ninsorile, peste ținutul prosper și liniștit, sau, în anii răi, chipul său aspru și neîndurător să amintească la oameni că el e stăpânul.

Un vânticel făcea frunzele copacilor de la marginea drumului să freamete, să sempletească muzical și anonim cu vocile aspre ce-și strigau diverse îndemnuri din spatele gardurilor de lemn, de pe câmpuri.

Lăsară în urmă ultimul pâlc de sălcii și ultimele gropi care mai însemnau încă pentru amândoi un regret nemărturisit și se-ndepartără suficient de mult ca să nu mai însemne nimic pentru ei Rădăuțiul mic cât un punct la orizont.

„Unde o ducem pe Magdalena?“, întrebă cel mic.

Gheorghe opri căruța. Privi în fața lui. Cu degete oarbe căută în buzunar după o țigară. O fumă fără să privească spre nici unul din copii. Stătu așa, expirând zgomotos fumul. Privind fix înspre un lucru dinaintea sa. Pe care numai el era capabil să-l vadă.

„Nicăieri“, spuse.

Întoarse căruța din drum și mâna înapoi spre casă.

„Nu-mi zici și mie poezia aia, tu, Magdalena...?“

Râsul Evei

Credeam că în momentul în care voi pune piciorul pe aeroport mă voi dezintegra, sau topi, sau volatiliza pur și simplu. Nimic din toate aceste lucruri nu se petrece. Sunt aici, viu, respir, mă agit. Viața se mișcă sub ochii mei, lăsând totul să curgă, de neoprit. Oameni ca și mine, care au venit pe insulă și simt spiritul ei subjugându-i, forfotesc de colo-acolo, încercând să-și recupereze bagajele de pe bandă. Mi-e greu să mă concentrez, să mă adun: bagajul meu dă câteva ture, înainte să-nțeleg că e al meu.

Zborul a fost groaznic. Mai întâi, avionul a avut o oră întârziere, apoi am nimerit într-o zonă de turbulențe. A fost ca la parcul de distractii, în montagne russe, doar că n-a fost de fapt deloc aşa. A fost pur și simplu imbecil. Nimeni n-a ovaționat, nimeni n-a simțit nici o urmă de încântare. Doar gândul idiot că viața ta atârnă acolo, în spațiu deschis, depinzând de chestii ridicolе, cum ar fi un computer de bord, un om care a făcut o școală de piloți, o mașinărie construită de niște oameni care fac greșeli, calcă în bălți, scapă pahare din mâna, sau își pocnesc nevestele cu cotul în față când se răsucesc noaptea în pat, doar din greșeală. Cui să-ți încredințezi viața?!

Stând la geam, în autobuzul care mă duce spre hotel, privesc absent câmpurile goale.

O zi însorită.

Pe insulă, toate zilele sunt însorite.

Pământul e roșu, arid, cu vegetație puțină. Plante încăpățâname să supraviețuască în condiții infernale. Puțină ploaie, temperaturi peste patruzeci de grade. Plantele crescute în asemenea condiții au un aspect robust, oarecum diavolesc, torsionat. Sălbăticiumi care se încăpățânează să nu moară, cu șapte vieți.

Primesc o cameră cu vedere spre mare. Tipul de la recepție îmi zâmbește și-mi

spune:

„Bine ați venit înapoi, domnule!“

Mă prăbușesc pe pat cu fața în jos, fără să desfac bagajul, fără să mă dezbrac. Zac în căldura sufocantă. Aerul condiționat bâzâie încet, în surdină. Până să devină suportabilă temperatura, o să dureze.

Nu mă gândesc la nimic.

Când deschid ochii, văd ecranul telefonului mobil aprins. Îl trag spre mine și privesc fără să răspund. Pe ecran: Stela. Îl aşez înapoi pe noptieră.

Mă întorc cu fața în sus și privesc tavanul. Elicea de la ventilator se învârtește, creând vârtejuri de aer pe care le simt din când în când. Pielea de pe brațe mi se încrețește, micile protuberanțe de pe braț îmi fac mâna să arate ciudat, reptilian, propria transpirație ustură. Transpir gheață.

Telefonul sună din nou.

Îl privesc. Stela. Stela. Stela.

„Da“, spun.

„Bună“, zice.

„Bună.“

„Ai ajuns?“

„Am ajuns.“

Respir, ea respiră. Iar totul în jur a amuțit. Vocea ei îndepărtată, ușor modificată în telefon, nu se mai aude. Apoi, deodată:

„Atât vroiam să știu. Vroiam să mă conving că ai ajuns cu bine.“

Tac. Tace.

„Închid acum“, mă anunță. „Copiii mă strigă.“

Clic! Scurt, abrupt, ciudat.

Liniște.

Stau. Confuz. Cu un gol uriaș în mine. Cu un gol uriaș decupat în mine de circumstanțe. Decupat pe contur mă simt. Atât de mare e golul. Ca și cum am fost jefuit de tot ce înseamnă eu. Sunt doar contur, restul nu mai există. Sunt ca un contur cu creta pe un asfalt, după accident. Accidentul s-a petrecut cu o lună în urmă. Conturul a rămas. In memoriam.

Străbat holul care miroase a detergent, și trec pe lângă oameni cu copii în costume de baie. Cară saltele pentru apă și colaci în formă de animale. Miros a apă de mare și sunt împestrițați cu nisip auriu pe brațele bronzate. Rând zgomotos, de ceva necunoscut mie. O urmă fină de sudoare rămâne în jurul lor.

Intru în sala de mese. Analizez bufetul. N-am poftă de nimic. Îmi iau un hamburger și cartofi prăjiți, dar știu dinainte că n-o să mănânc. Comand chelneriței o sticlă de vin roșu. E aceeași chelneriță care m-a servit și cu o lună în urmă. Îmi aruncă o privire complice.

Apoi mă aşez lângă piscină. Un animator al hotelului joacă un joc cu turiștii englezi, grași și zgomotoși. Aruncă fiecare niște bile, pe rând. Regulile îmi sunt neclare. La masa de biliard niște fetițe care turuie în franceză joacă remarcabil de bine pentru vârsta lor. Cred că cea mare are nouă ani. Nu mai mult.

Brusc mi se face o poftă nebună de o baie adevărată, în mare. Părăsesc sezlongul și trec strada spre plajă. Mă dezbrac alene. Un bărbat se îndreaptă spre mine. Mi se adresează în engleză:

„Scuzați-mă, domnule, dar noi plecăm astăzi, și mă întrebam dacă nu aveți nevoie de-o umbrelă. N-o mai luăm cu noi.“

„Dați-mi-o, mulțumesc“, răspund.

Înfig umbrela în pământ, îi dau jos husa de plastic.

Bărbatul, ajuns în capăt, se răsucește și-mi mai face odată cu mâna. Familia sa îl aşteaptă pe trotuar, scuturându-și nisipul de pe călcâie.

Plonjez în mare. Înot până când țărmul devine ceva foarte mic. Stau acolo, în singularitate deplină, dând regulat din brațe și din mâini. Un vapor cu turiști trece relativ aproape. O fetiță de culoare își flutură mâna spre mine. Părul ei, în permanență remodelat de vânt. Smocurile ei crețe îmi par amuzante. Privesc norii mici, albi, mișcându-se cu viteză pe cerul incredibil de albastru.

Seara, la cină, directorul hotelului mă abordează:

„Ne bucurăm că v-ați întors! Dar unde e soția dumneavoastră, copii?!“

„A, nu. Sunt singur.“

Zâmbesc.

„V-ați luat încă o vacanță, doar dumneavoastră?! Nu-i rău! Nu-i rău de loc.“

Nu-i răspund. Ciugulesc câte ceva. Mă mut la bar, privind în jur, așteptând.

Cădereea serii mă prinde tot aici. N-am idee la al cătelea cocteil sunt, ori la a căta sticlă de vin.

Iar ea apare.

Reflectoarele se aprind și luminează scena cea mică, pe care copii așteaptă agitați. Spune bună seara, întreabă copii dacă sunt pregătiți.

Pieselete sunt cele obișnuite, pe care le cunosc. „The music man“, „Veo Veo“, „El tren“. Iar ea, Eva, face o treabă grozavă. Copii cântă, dansează, încearcă să țină pasul cu ea, să imite toate mișcările întocmai.

„Unde sunt băieții tăi?!“ mă întreabă Eva când face trenulețul printre mese.

Dar nu apuc să-i răspund, căci e forțată de coloana din spate să se miște mai departe. Îi zâmbesc, privind-o cum trece prin sală, printre mesele cu părinți care-și fotografiază odraslele sau îi filmează. O fetiță în mod special, blondă, cu părul prins într-o parte, nu mai mare de patru ani, e vedeta serii. Cel puțin pentru mine. O privesc amuzat cum dansează sigură pe sine, îndărjită. Hotărâtă.

După jumătate de oră, Eva a dispărut în spatele draperiei care delimită scena de culise. Luminile s-au stins. Muzica a reînceput în surdină. Copiii s-au împrăștiat la mese.

„Ascultă“, abordează chelnerul, apucându-l de braț. „Ai putea să-mi aranjezi o întâlnire cu Eva?!“

Acesta clipește nedumerit, apoi ia o poziție de părere de rău. Nu poate să facă asta.

„Te implor“, îi spun.

Când îmi retrag mâna de pe mâna lui, gest care l-a încurcat și mai rău, conștientizează că ține o hârtie de o sută de euro, iar starea de spirit i se schimbă radical.

„Lăsați-mă să văd ce pot aranja“, mă anunță. „Mă întorc imediat.“

Mă răsucesc spre paharul meu de Bloody Mary. E doar pe jumătate golit, iar eu îmi continuu munca la el. Semi-întunericul, muzica, toate au efect. Golul se umple cu alcool. și speranță.

Nu are cum să fie așa complicat s-o întâlnesc. Are program la prânz cu clienții hotelului, din două în două zile. Până la prânz nu știu ce face, dar odată, acum o lună, am văzut-o de la depărtare întorcându-se de la plajă cu un prosop. Purta un tricou simplu și sandale de plajă. Picioarele ei erau murdare de nisip. Apoi, seara la nouă, are mini-discotecă. Ea și cu colega sa, Carmen. În sala de bar se strâng toți copiii

disponibili, muzica începe, ca și azi, iar programul durează o jumătate de oră.

Seară de seară are spectacol pentru copii împreună cu toată trupa de la animație. Uneori e ceva cu magie, alteori ceva cu dans, iar vinerea, „Lion King“. Băieții mei au fost foarte încântați. Mie mi-a plăcut atunci când Eva a executat un număr foarte apropiat unui număr de circ, împreună cu un coleg mulatru. Purta un costum pe corp și m-am întrebat dacă nu cumva adevărata sa profesie e cea de balerină. Era foarte flexibilă și foarte bine antrenată. La sfârșitul fiecărui moment mai palpitant, se întorcea spre public, și cu grație făcea un gest cu mâna prin care dădea de înțeles că a venit momentul pentru aplauze, iar zâmbetul ei triumfător, fatal și plin de forță, o făcea să pară o zeiță. Când își oprea privirea asupra mea, aveam certitudinea că se întâmplă ceva foarte puternic între noi. Expresia i se schimba ușor, aproape imperceptibil, dar privirea îi devinea dintr-o dată foarte personală.

Dar acum și aici, aștept ca lucruri să se întâpte, iar ele întârzie. Oamenii din jur vorbesc între ei, valurile de aer condiționat aduc parfum, cremă de corp până la nările mele avide. Chelnerii se mișcă printre mese. Nici urmă de Eva. Nici urmă de chelnerul care are o promisiune de ținut. Ar putea fi oriunde. Ar putea fi acum cu Eva, convingând-o. „Este acolo un tip care vrea să te întâlnească. Se gândește la tine de o lună. Nu mai poate să doarmă. A slăbit. Crede că ești femeia pe care a așteptat-o dintotdeauna. Trebuie să fii a lui“.

Îmi sună telefonul. Îl privesc. Ecranul galben anunță: Stela. Nu răspund. Se oprește. Apoi sună din nou. Răspund.

„Ce este?!“, întreb.

Vocea îi sună ciudată.

„Iubitule, de ce nu te întorci acasă?... E o nebunie!... Nu înțeleg ce faci acolo

singur!... Am nevoie de tine!... Florian s-a căiat astăzi cu un cuțit, când mă ajuta în bucătărie, Robert a spart vaza aia frumoasă din hol. Știi care?! Iar eu, eu...“

Izbucnește în plâns. Încearcă, hohotind, să termine ce are de spus:

„Iar eu am pus o farfurie în plus la masă, și m-am trezit dintr-o dată, aşa, că nu mă pot obișnui cu ideea că ai plecat, și că, probabil, n-o să mă obișnuiesc niciodată.“

„Încetează să mă mai suni“, spun cu răceală. „Nu mă mai suna! Mă auzi? Nu înțeleg ce vrei de la mine! Lasă-mă în pace!“

Închid și trântesc telefonul pe masă. Cineva se apleacă asupra mea.

„La douăsprezece, în capătul străzii, spre mare.“

Ridic privirea, să-i mulțumesc tipului încă o dată. Are o expresie prea personală pe față, ghidușă. Îmi face cu ochiul.

„Mult succes“, mai zice.

Dau ultima înghițitură pe gât, și merg în cameră pentru un duș îndelung. Stau sub jetul de apă cu ochii închiși. Îmbrac o cămașă albă și o pereche de blugi. În timp ce-mi închid nasturii, mă privesc în oglindă.

Îmi bag în buzunarele de la spate portofelul, cheile și telefonul mobil.

Ies.

Este aproape miezul nopții. Strada e pustie. Marea se aude șoptind, încet, descânțe. Mă opresc și mă aşez pe bordura care desparte plaja de stradă. Nu pot vedea nimic. În direcția mării este doar întunericul adânc. Dar marea îmi vorbește mie acum, direct mie. Marea vorbește cu mine.

Golit de gânduri și umplut de șoaptele voluptuoase care mă seduc din întuneric, aştept, și nu ştiu cât aştept. Poate aştept o veşnicie. Ar putea fi exact aşa.

„Bună“, aud.

Mă întorc. E acolo. Este exact aşa cum mi-am imaginat. Sau chiar mai bogat în senzații, în dorință, în patimă, în viață răbufnind prin mine cu furie. Simt prin corp curent electric pur, ce mă străbate de la un capăt la altul. Nu mai sunt finit, dintr-o dată. Sunt atât de infinit, încât corpul meu pulsează ca o uriașă inimă, pompând viață dintr-un capăt în altul al universului.

„Bună“, răspund.

În lumina slabă de la o lampă anemică din susul străzii, îi pot vedea trăsăturile mici distorsionate într-un zâmbet.

Este aici!

„Ce-ai chef să facem?“, mă întreabă.

„Habar n-am. Propune tu ceva.“

„Hai să dansăm.“

„Să dansăm“, repet ca un robot.

Merge lângă mine, în noaptea adâncă. Pătrundem în adâncimi ale întunericului care se prelungesc în liniștea care vibrează. N-o să mai ieşim de-aici, iar asta o să fie mai mult decât în regulă. Atâtă timp cât este lângă mine, aş putea străbate iadul, fără măcar să observ, fără să sufăr o secundă.

Nu știu dacă eu o urmez pe ea, sau ea mă urmează pe mine. E ceva ce nu poate fi gândit. Iar golul din mine s-a umplut de ea, de întreaga ei persoană.

Intrăm într-o discotecă. Comandăm băuturi, stăm în picioare în multimea care dansează frenetic și sorbim din băuturi. Eva pare un pic obosită, cu toate acestea râde și fredonează. Dansează. Trag cu ochiul spre corpul ei perfect, sorb detaliile cu lăcomie. Aproape că nu-mi vine să cred că stă aşa de aproape de mine, că are întâlnire cu mine. Am venit aici pentru asta, mi-am dorit asta, dar pe undeva e incredibil.

„Ești actriță?!“, urlu în urechea ei.

Mă privește fix, apoi spune:

„Da.“

„Cum ai ajuns să faci slujba asta?“, o întreb, apropiindu-mă și mai tare.

Aproape că-o sărut pe ureche.

„Ce?!“

„Cum de ești animatoare aici?“

„Aveam nevoie de bani.“

Îi zâmbesc și, într-un impuls nebunesc, îi aşez o mâna pe talie. Dar e insuportabilă emoția. Nu știu dacă e cuviincios, dacă ea este de acord cu aşa ceva. Dacă nu cumva nu e prea curând. Aș că-mi retrag mâna. N-aș vrea să grăbesc lucrurile prea tare și să-o pierd. De aproape, are o față și mai albă, și mai copilăroasă. Poate are douăzeci și unu de ani. Sau mult mai puțin. Dar mi se pare și mai frumoasă, și mai proaspătă. De aproape, observ lucruri pe care nu le observasem când ea era doar pe scenă, sau trecea pe lângă mine în fugă. Are câțiva pistriu pe pomeții obrajilor. Iar ochii ei, deși avusesem senzația că sunt negri, au culoarea mierii, creând un contrast puternic cu sprâncenele groase și negre. E ușor schimbătă de părul desfăcut. E lăsat în jos pe umeri și tot valul asta de păr întunecat se mișcă la fiecare gest al ei. Mi-ar plăcea să-i ating părul.

„Acolo!“, îmi arată. „Niște prieteni.“

O ia înainte și eu o urmez.

„Tot actori?“, o întreb înainte de a ajunge la tipi.

„Da“, răspunde.

Ne alăturăm prietenilor ei, spanioli ca și ea. Încep să vorbească în spaniolă, iar

eu nu înțeleg nimic. Dar zâmbesc, nu vreau să arăt că mă simt inconfortabil, că sunt gelos pe atenția pe care le-o acordă. Zâmbetul său strălucitor, care m-a determinat să străbat atâtă distanță, mă liniștește din când în când. Se întoarce spre mine, mă privește cu capul ușor înclinat într-o parte, ca și cum mi-ar arăta că nu m-a uitat. Așa că mă obișnuiesc că sunt exclus din conversație.

Apoi începe să danseze, și o simt cum se mișcă lângă mine, uneori atingându-mă din greșală. Este tot ce am nevoie.

Deodată se apleacă spre urechea mea:

„Știi ceva, hai să plecăm de aici, e plăcăsitor.“

„Da, dar...“

„Lasă, totul o să fie bine.“

Mă trage după ea.

Liniștea din stradă ne izbește. Aerul răcoros al nopții ne tonifiază. Marea miroase puternic a sare și alge. Eva mă trage să traversăm strada, să ajungem pe plajă. Nu se vede nimic. E întuneric beznă. Simt dintr-o dată nisip sub picioare. Eva se oprește și, din sunetele pe care le scoate, îmi dau seama că se dezbracă. Apoi deodată o aud răzând și îndepărțându-se. Privesc în golul negru înțelegând că trebuie să alerg și eu după ea. Mădezbrac. Rămân în chiloți și mă îndrept spre mare, ghidându-mă în întuneric după râsul frumoasei Eva. În zona în care ne aflăm, malul e plin de pietre. Pășesc ușor să nu mă lovesc sau să mă rănesc.

Apa e călduță, plăcută. Înaintăm spre larg, dar deodată Eva îmi spune:

„Nu știu să înnot. Mai departe de atât nu merg.“

Ne oprim și respirăm în întuneric. Apa clipește în jurul nostru. Apoi deodată Eva se apropiie de mine și-și încolăcește picioarele în jurul taliei mele. O îmbrățișez. E

incredibil. Râde. Iar eu am o erecție uriașă. O salt un pic mai sus, să nu simtă ce se petrece în corpul meu. Nu vreau să înteleagă greșit. Nu sunt aici pentru asta.

Sunt aici doar pentru că am găsit în ea o calitate purificatoare a dragostei, pe care n-am mai întâlnit-o niciodată. Aș putea trăi pentru ea, aș putea trăi prin ea, sunt fericit că respiră și există.

Nu îndrăznesc să-mi mișc mâinile pe spatele ei, deși palmele mă ard, înfometate să-i atingă pielea. Numai gândul că aș putea pătrunde în corpul ei, că există pe undeva posibilitatea asta, mă înnebunește. Că am putea experimenta ceva exact atât de intim. Dar îmi împrăștii gândurile singur. „Încetează să te gândești numai la asta“, îmi spun în gând.

Cumva, am ajuns la apă mai mică.

Și-a așezat o palmă pe obrazul meu. Cumva, pe dibuite.

„Ce zici?! Vrei să mi-o tragi aici în apă?“, întreabă Eva cu o voce calmă.

„Ăăă, ceee?! A, nu, nu, nu vreau asta.“

„Ce vrei atunci?“

Mă trage, ne așezăm împreună pe mal. Facem echilibristică pe pietre.

Se răsușește din nou spre mine.

„Vrei să ți-o sug?!“

Tac, interzis. Timorat. Indignat, dar și excitat în același timp.

„Atunci ce dracu' vrei?“, întreabă furioasă Eva.

Și deodată face o mișcare, din care înțeleg că a ridicat ceva de jos și mă lovește puternic cu acel lucru. Mă nimerește în frunte. Apoi mai lovește o dată, icnind din cauza efortului.

Mă trezesc într-o cameră goală, cu peretii scorojiți, fără ferestre. O pivniță luminată

de-un bec atârnat din tavan. Stau chircit pe ciment. Aud voci dintr-o cameră îndepărtă. Vorbesc în spaniolă. Se ceartă.

O eternitate mai târziu, uşa se deschide. Au venit în grup să vadă ce fac. Mă privesc fără să intre propriu-zis înăuntru. Pleacă, apoi. Coboară doar o femeie cu un bol de apă. O recunosc cu greu. E Eva.

„Eva, şoptesc, ce s-a întâmplat? Unde sunt?“

Îşi fereşte privirea.

„Încetează să-mi spui Eva. Nu sunt Eva.“

„Dar cine eşti atunci?“

„O fată. Care are nevoie de bani.“

Surâde strâmb. Mă ajută să mă ridic într-o rână şi-mi ține vasul la gură să beau. Văd pe înceietura ei un tatuaj cu un semn chinezesc, pe care Eva nu-l are cu siguranță. Apoi Eva – nu, nu Eva, ci fata asta necunoscută – înmoiaie cămașa mea cea albă, mototolită, în vasul din care tocmai am băut, şi începe să-mi steargă sângele de pe faţă. Mâinile îi tremură şi arată bolnavă.

„Ce zi e azi?“, întreb cu greutate.

Nu-mi răspunde.

„Este treisprezece septembrie?!“

Tace şi-şi continuă treaba. Mă enervează că nu răspunde. Pentru că dacă e treisprezece e ziua mea. Împlinesc cincizeci şi cinci de ani. Măcar aş putea să-mi urez singur „La mulți ani“, apoi să râd amar şi sinistru de mine. N-am crezut niciodată c-o să-mi fie aşa dor de cabinetul meu cel mic, din apropierea gării.

Dar ea zice doar atât:

„Stai liniștit, nu-ți face griji. Îți-am zis de la bun început să nu-ți faci griji. Totul

se rezolvă.“

Adorm la loc, epuizat.

Nu am idee cât dorm. Dar dorm, iar când mă trezesc, peretele scorojit e tot în fața mea, e acolo, neclintit, iar femeia necunoscută repetă procedura. Îmi dă să beau, mă șterge. Cămașa e deja atât de murdară, încât mi-aș dori să nu mi-o mai treacă pe față. Miros atât de urât, încât sunt foarte dezgustat de propria persoană.

Iar ea îmi spune, cu calm, de parcă mi-ar vorbi despre ceva frumos:

„Nici-o grija. Nici-o grija. Soția ta plătește răscumpărarea, și gata. Eu zic că maxim într-o săptămână ești liber.“

Fata și marea

Mulți oameni sănt frumoși până își dau hainele jos. În afara de asta, se vede imediat un corp care n-a trecut prin nici un sport. Când privești împrejur, vezi în general doar maldăre de cărnuri. Câte un munte de gelatină tremurândă. Tuburi digestive uriașe. Plus că, după treizeci, oricât de bine s-ar ține o femeie, tot peste 30 are.

Dar ea avea 16 ani și era perfectă. Nu era ostentativă, era o fată bine crescută. Se trăda prin gesturi mici, prin felul în care vorbea, prin felul în care își îndrepta corpul în sezlong, sau cum își aranja părul, ca din greșeală... se trăda: știa că este frumoasă.

Pe ascuns, toată plaja era cu ochii pe ea. Pentru fracțiuni de secundă, toată lumea verifică dacă mai era acolo, dacă bea din cocteilul ei fără alcool, dacă se ungea cu cremă, dacă râdea, sau dacă intrase în mare. În caz că se ridică să meargă spre apă, ne răsuceam cu toții, sau doar cu coada ochiului îi priveam silueta din spate, soldurile înguste, umerii incredibili de înguști, încercând să descoperim secretul farmecului ei. Dar frumusețea e dincolo de noi.

Când se întorcea, era mereu neschimbată, doar plină de picături de apă sărată lucioase pe pielea arămie. Își strângea în pumn părul, să scurgă apa, se ștergea pe un prosop, apoi se întindea înapoi pe sezlong, cu ochelarii de soare pe nas.

Era mereu neschimbată. Calmă, liniștită, cu toată viața înainte. Viața care i-a fost promisă. Pe care și-o dorea. Gata să se împlinească. Pentru că stelele spuneau aşa, pentru că lumea era în felul asta construită, pentru că viața e plină de daruri.

Când ajunsesem noi în hotel și ne cazasem, ea, împreună cu mama și fratele ei, erau deja acolo. Nu am vorbit niciodată cu ea, aşa că nu știa de cât timp sosiseră și nu știa cum o chema. Vorbeau între ei o limbă neidentificabilă, iar cu personalul hotelului într-o germană perfectă, ceea ce ne-a făcut să înțelegem că, indiferent de nație, sănt

stabilități în Germania de mult. Bărbatul meu a venit într-o zi și mi-a spus că a auzit-o pe mama ei zicându-i unui chelner că sunt persă din Iran.

Când am văzut-o pentru prima oară, eram pe terasă. Muzica era gravă și totuși lascivă, băusem câteva beri și eram bine dispușă. Nici gânduri întregi nu mai aveam. Aveam doar cioturi de gânduri. Priveam marea de acolo, de pe terasa imensă a hotelului, de la distanță, și nu mă gândeam la nimic. Între plajă și hotel era o grădină verde, unde o broască țestoasă rumega frunze de salată. Era soare din nou, după o ploaie scurtă care gonise lumea de pe plajă. Un rus beat, personaj shakespearean, se proptea în față câte cuiva, ales aleator, se sprijinea pe picioarele nesigure de parcă era pe proteze, și arunca priviri cumplite, hamletiene. Nu zicea nici un cuvânt, doar privea. După aceea se muta la următorul, la următoarea masă, următoarea victimă, și proceda identic. Mă numărasem și eu printre victime, și-mi dăduse câțiva flori pe șira spinării, dar berea restabilise cumva echilibrul.

Eram la a patra sau a cincea bere, și eram fericită. Îmi intinsese pe scaunul de lângă mine, mulțumită de bijuteria pe care tocmai o achiziționase. Făcusem o pasiune bruscă pentru un lanț de argint cu o piatră ca o lacrimă, într-unul din magazinele pe care tocmai le străbătusem sub teroarea celor 45 de grade și a pipăielilor aplicate de vânzătorii turci prin locurile cele mai intime. Am mai privit o dată piatra, acum agățată la gâtul meu. Era de o culoare indecisă, transparentă, galbenie, ușor portocalie, cu lumini neașteptate.

În momentul acela a intrat ea, iar piatra de la gâtul meu a fost dată imediat uitării. Am rămas năucită.

Tinerețea ei în expansiune era atât de răpitoare, încât te bucurai doar uitându-te la ea. Era micuță, îngustă, cu părul ondulat și aspru, prinț în coadă. Avea pomeții

proeminenți, trăsături pe care întâi le-am catalogat drept mongole. Purta un costum de baie din două piese gri închis, minusculle.

Și-a înconjurat corpul cu un prosop și s-a întors cu spatele la mine ca să se aşeze la o masă din apropiere. Rar o femeie arată aşa de bine din spate, dezbrăcată, dar ea era frumoasă și din spate, cu spatele ei frumos, talia subțire, șoldurile mici, forma de clepsidră.

Femeile ating momentul acesta de perfectiune la șaisprezece ani, după aceea se țin doar bine. Nici un pic de celulită, un fund rotund, unghiile de la mâini și de la picioare date cu oranž, în contrast cu pielea ei închisă.

Apoi am privit lângă ea, și m-am simțit ușor dezamăgită. Viitorul stătea lângă ea. O femeie ștearsă și diformă, care avea trăsături foarte asemănătoare cu ale ei, dar îngropate în grăsime, care n-a știut, sau nu și-a permis să se întrețină. Având în vedere că fata avea și un frate, dar nici un tată nu era vizibil în peisaj, totul era explicabil. Mama ei avusese o viață grea, ținând doi copii de una singură. Ce grijă să mai aibă și de ea? Fratele avea niște obrajii grași și lăsați și era tuns zero. Nu semăna absolut deloc cu ea. Avea o față de criminal și părea cu câțiva ani mai mic. Dar ea era un zece perfect.

Neîntinată, senină, emanând numai căldură și bunătate, cu râuri de zahăr curgându-i din priviri. Era în acel moment al vieții de perfectă frumusețe. Fără cincizeci de mii de bărbați care s-o fi umilit și părăsit pentru o alta, fără trio-uri întortocheate de amor, fără copii care să-i atârne de fuste, fără slujbe care s-o fi îmbătrânit prematur, șefi care s-o fută, ori bărbați care s-o fută de câteva ori apoi s-o dea la alții, redusă la un receptacol de spermă, ci abia la început: pură. Nu avea cu zece ani mai mult, ca să știe că visele nu se vor realiza niciodată, iar asta s-o otrăvească definitiv.

Am privit-o cum își comandă o înghețată de fistic la cornet, apoi mi-am îndreptat privirea în altă parte, să nu atrag atenția.

La câteva mese distanță, niște bețivi ruși jucau table în soarele amiezii, și îi știam deja, le cunoșteam apucăturile, știam că spre ora cinci se vor trage în umbră, roșii ca racii. Am privit de pe terasă turul fotograflor, cu aparatele pe umăr, căutând amatori. Unul din fotografi purta un tricou atât de roz, de mă dureau ochii. Da, frumosul fotograf căruia i-aș fi făcut conversație cu plăcere, dacă bărbată-miu n-ar fi trecut printr-o fază de gelozie paranoică. Privind spre ei, am gândit că bărbății turci ar trebui puși pe lista atracțiilor turistice. Când dai de unul frumușel, chiar e cu adevărat frumușel. Mititei, cu umeri lați, slabii, cu dantură perfectă. Când dai peste câte o frumusețe din asta reprezentativă, devii melancolică. Egiptenii sunt de o frumusețe mai puțin accesibilă, o frumusețe periculoasă. Înalți, întunecați și chiar mai macho decât turcii. Turcii par doar niște băieței obraznici, puși pe șotii, prin comparație.

Un angajat al hotelului spăla terasa cu furtunul, în spatele meu. Dăduse cu detergent și era plin peste tot de clăbuci, plimbați de apă. Detergentul mirosea puternic. Cu un miros floral.

Mi-am privit ceasul. Bărbatul meu mă aștepta în cameră.

M-am ridicat și am plecat.

Dar spre seară am văzut-o din nou. Căuta scoici la malul mării, la apus.

A doua zi de dimineată am căutat-o prin șirul de șezlonguri, și m-am așezat relativ aproape de ea. I-am arătat-o și bărbatului meu, care a acceptat și el, ca un dat, faptul că este foarte frumoasă. Oricum, am fost distrași de altceva, căci regele plajei era un moșneag neamț care avea două mingi și un castravete uriaș în slipul de plajă. Dacă

nu i s-ar fi bălăngănit aşa de natural, l-am fi acuzat de înşelătorie. Am luat-o din nou cu berile, preocupați să ne menținem într-o comă semi-alcoolică, cea mai bună și mai potrivită să ne rupă de grijile noastre și de lumea reală, să ne pună pe drumul refacerii. Refacerii psihice și fizice.

Spre amiază ne-am conversat cu un cuplu de români care s-a așezat lângă noi și au fost încântați să descopere că suntem conaționali. Trăiau și ei în Germania, ca și noi. Dar curând a reieșit că totul le puțea, nimic nu le convenea, totul era groaznic. Hotelul era prea scump, serviciile nu destul de bune, camera nu era destul de fabuloasă, iar în mare erau spre mal câteva stânci care îi împiedicau iremediabil să înnoate. După ce s-au plâns în continuare și ne-au mărturisit cu ură că turcii sănt doar după banii lor, au luat la tocata fiecare turist din hotel și ne-au spus cu exactitate ce nație este. Știu asta din proprie experiență, când trăiești în străinătate, dezvolti un nas de copoi când e vorba de naționalități. Și eu am ajuns să pot citi fizionomiile și să ghicesc aproape orice etnie, chiar și corciturile.

Femeia s-a uitat la noi și ne-a întrebat bănuitoare dacă noi doi chiar suntem români. Români suntem, am răspuns. Ne-au privit amândoi cu ochii întredeschiși, căci mai ales eu, cu coama mea afro, pe care din cauza umidității de la mare nu o mai puteam ține în frâu, plus trăsăturile mele fizionomice, iar copilul căruia toți turiștii ruși i se adresau în rusă, dar mai ales eu, eu, ascundeam precis ceva. Eeee, ascund, și? Căuta acum puritatea etnică în noi? Suntem români... într-un fel sau altul.

Suntem români în inimile noastre. Nu acolo contează cel mai mult?

A zâmbit. Soțul ei a râs de-a binelea.

După ce cuplul a plecat la o plimbare cu vaporul, bărbatul meu mi-a făcut semn. S-a întors campionul, mi-a șoptit. Ușurată, căci eram dezgustată de litania dizgrațioasă

de plângeri a românilor, m-am răsucit să mă uit și eu la ceva frumos. De atâtă amar de vreme, falusul rămâne baza societății. Nimic nu s-a schimbat. Un penis mare e totul.

Apoi am căutat din ochi fotograful. Ce mai poartă fotograful azi? E iarăși în roz? Ori a reușit să-și înăbușe tendințele gay azi. Sau mai degrabă nu. Dar nu l-am văzut. Probabil nu avea program în ziua respectivă, aşa că am privit puicuțele care se băgau în vorbă cu playboy-i de la scooter-e. Men-fatale.

Am mai mâncat o înghețată, și m-am făcut extraplată pe sezlong. Când arșița a devenit insuportabilă, am făcut o baie îndelungă. Apa era fantastică. Valuri molatice te mângâiau agale la mal, iar în larg era lină, de un albastru turcoaz. Prin anumite locuri prindea culoarea levănțicăi.

În apă, m-am împrietenit cu un neamț, cu care, din fericire, am găsit repede subiecțe în comun. Am vorbit în esență despre călătorii, despre locuri îndepărtate. Prietenia nu prea ține de nație. Mi-am dat seama că, în principiu, trebuie să aibă unul sau mai multe tatuaje, și să fie bărbat. Asta e soarta mea, femeile nu vorbesc cu mine.

În seara aceea a fost masă festivă în hotel, era ziua Turciei, sau ceva de genul asta. În orice caz, restaurantul era fastuos aranjat, steagul Turciei peste tot, iar felurile de mâncare abundau în sortimente și finețe. La noi la masă s-au așezat românii, și au început să se plângă și de Germania. Au luat-o și pe ea la rând. Dar eu eram la al treilea cocteil. Plus că fusesem la hamam și mă lăsasem răsfățată ore în sir. Primisem un masaj al întregului corp cu spumă, de exfoliere, apoi unul de tonifiere, față, zonă de reflexe. Băusem ceai și zăcusem într-o transă aproape erotică pe holul umbros al hamamului, unde perdele roșii transparente și lumânările parfumate așezate direct pe jos, creau o atmosferă relaxantă.

Apoi am văzut-o intrând în sala de mese. Purta o rochie roșie, nu decoltată, nu

provocatoare, o rochie care, îmbrăcându-i trupul, reușea să nu pară ostentativă, nici provocatoare, ci cumva castă și perfectă. Știa că e privită, și totuși reușea să nu pară îngâmfată, ori să se dea în spectacol. Rămânea la fel, fata bine-crescută, cu capul pe umeri și picioarele pe pământ. Reușea să nu facă mare caz de asta.

O priveau rușii gălăgioși, impertinenți, cu cruci uriașe de aur agățate de lanțuri groase la gâturi de tauri, o priveau nemți reținuți și impenetrabili, o priveau englezi cu gura mare, părliți de soare ca niște purcei la frigare, roșii în obrajii și cu puradei obraznici, o priveau turcii care lucrau în hotel cu fețele lor întunecate și osoase, o priveau toate soțiile și mamele, o priveau îndrăgostitii veniți în lună de miere, o priveau bunicile cu nepoți pe care trebuiau să-i urecheze regulat, și o priveau chiar și copii, oprindu-se pentru o clipă din făcut prostii pentru ea.

Eu i-am făcut chiar și o fotografie, pretinzând că fotografiez altceva.

Toată lumea a privit-o până noaptea târziu, când în nebunia generală de dans și veselie, s-a pierdut prin vreun colț.

Apoi, în dimineața care-a urmat, când am dat o fugă înainte de micul-dejun să ocup două sezlonguri chiar lângă mare, unde doream să stăm în ziua respectivă, în primul rând de sezlonguri, să putem privi jocul de volei, l-am văzut pe bărbatul care se ocupa de saltele și plajă stând chiar lângă mal și urlând, smulgându-și părul din cap, exprimându-și disperarea lui turcească. M-am apropiat și am privit în fața lui, crispată, cu ace de gheăță în inimă. Am mai făcut câțiva pași înainte. Mai veneau oameni din spatele meu.

Fata plutea lângă mal cu fața în sus. Era goală. Calmă, liniștită, cu ochii mari deschiși, negri. O față proaspătă, a unei tinere femei care știe că este frumoasă, o față care exprima bucurie și bunătate. Avea gâtul tăiat dintr-o parte în alta.

Părinți și copii

Ne trezim în fiecare dimineată, mergem la culcare în fiecare noapte, trăim în acest apartament de la etajul zece, fiecare cu fricile lui. El, cu frica de întuneric, eu... eu cu frica de mine. Ne deplasăm dintr-o cameră în alta. Folosim baia, stăm în bucătărie amestecând cu lingurile în farfurii, vorbim, tăcem, strigăm unul la altul. Asta este viața noastră comună, asta este ceea ce facem. Apoi dormim îmbrățișați. Obișnuiește să-și pună capul pe burta mea și să adoarmă în timp ce eu mă uit la vreun film. Urăsc în mod special filmele de dragoste. Dintr-un motiv sau altul, găsesc extrem de artificial tot ce este legat de sentimente.

În sufragerie avem o canapea, un covor și un televizor. Nu avem nevoie de mai mult.

Pe ușa micului nostru apartament de două camere intră foarte puțină lume. Câțiva cunoșcuți cu copii lor, și maică-mea. Poate nu ne lipsește asta atât de mult, cine iese și cine intră în viața noastră, de fapt ne-ar fi de ajuns chiar și mult mai puțin. Sau poate asta creează de fapt o groază de probleme, oamenii dintre noi.

Maică-mea, stând pe scaunul din bucătărie și fumând, de exemplu. Stă pe scaun și mă privește, și de la asta începe totul. Dar gătește bine, îmi aduce mâncare și e mama mea. Apoi, apartamentul în care stăm noi doi, Andrei și eu, este proprietatea ei. L-a cumpărat când era însărcinată cu mine. Am auzit de multe ori povestea, cum prima oară când l-a vizitat, înainte de a se decide sau nu să-l cumpere, și s-a cărat cu burta la gură până aici, a deschis ușa liftului, ușa s-a deschis, dar liftul nu era acolo, și a fost cât pe ce să cadă în gol. Totuși a cumpărat apartamentul. Probabil că pe vremea aia era altă persoană, una nesupersticioasă. Acum nu mai face nimic fără să-i adauge o valoare cosmică. Iar ăsta-i unul din lucrurile care mă scoate din minti cel mai tare.

Iar noi doi, eu și Andrei, am aterizat aici, respirăm aerul dintre cei patru pereți, opt, șaisprezece, douăzeci și patru. Respirăm duhorile care urcă pe țevi și gurile de aerisire. Ne respirăm unul altuia respirația.

De exemplu azi, o zi oarecare din multele noastre zile. Andrei, în fața mea, pe scaun. Scaunul s-ar putea rupe, nu e un scaun nou. Se zvârcolește totuși pe el, contrar avertizărilor. Ar fi momentul ideal să se rupă. A cedat dintr-un colț mai demult, e un scaun bun de aruncat, dar nu am bani să iau altul.

Mă nimerește cu picioarele pe sub masă, dar ce mai contează, am vânătăi deja de la toate șuturile pe care le iau peste noapte când se foiește în pat. Azi-noapte a fost mai caraghios ca niciodată, dormea cu bustul în pat și picioarele pe podea, poziție incomodă pentru dormit, totuși el dormea dus, și s-a împotrivit când l-am ridicat lângă mine de parcă îi făceam cel mai mare rău.

Apoi, alt lucru care mă scoate din minți la masă, încearcă să apuce în permanență ceva, lucruri pe care eu le împing în afara razei sale de acțiune, pe măsura ce-l descopăr interesat de ele. Ca de obicei, mestecă încet, ostentativ, privindu-mă atent, să înregistreze momentul în care o să-mi sară țandăra. Ieri am avut o zi mai bună, oarecum. Am reușit să mă stăpânesc mai bine decât de obicei. Vechiul conflict cu mâncarea. Nenorocitul de conflict. Ieri, l-am lăsat pur și simplu în pace. N-a mâncat nimic jumătate de zi și a fost okay din partea mea. Am rămas indiferentă. Nu i-am dat nimic până n-a cerut. Iar când a cerut, i-am pus pe masă o farfurie de cartofi prăjiți, o omletă, o roșie tăiată și o fâșie de ardei. Apoi am plecat în cealaltă cameră și am început să fac abdomene încercând să nu mă gândesc dacă mânâncă sau nu, încercând să mă gândesc la cu totul altceva. Împiedicându-mă să mă duc să verific în ce stadiu e, sau dacă s-a atins măcar de mâncare. Când ajunsesem la nouăzeci și

nouă de abdomene, am auzit hârșăitul furculiței. Mânca la urma urmei. Dar știam că așteaptă să mă rog de el. Iar după ce m-aș fi rugat de el îndeajuns de mult, pe toate tonalitățile, să încep în final să urlu. În mod sigur aștepta să urlu. Apoi am auzit „Maaami...?! Maaami...?!” Uimit că nu are loc circul nostru obișnuit, micul nostru circ domestic. M-am dus să văd ce vrea, a zis că nimic, cu ochii micșorăți sub expresia suspicioasă, dar știam ce vrea. N-am spus o vorbă, să mănânce sau nu, și m-am întors la abdomenele mele. Am mai auzit un pic hârșăitul furculiței, apoi l-am auzit vorbind singur.

La început în șoaptă, știa că asta o să mă scoată din minți, și o să-i spun „acum mâncăm, nu vorbim” dar eu ajunsesem deja la o sută șaizeci de abdomene, totul durea, spatele, mușchii în sine, aşa că eram concentrată asupra durerii. Apoi a început sa vorbească tare, și când nici aşa n-am reacționat, a început să cânte. M-am înfuriat, dar mi-am văzut de abdomene. Când am ajuns la două sute, Andrei mânca. Și a mâncat în continuare, a mâncat totul în afara de câteva feliuțe de roșie.

Dar azi e altfel. Aseară am trecut pe la maică-mea și m-a făcut cu ou și cu oțet că a slăbit copilul, cică e de neconceput. Cică nu se poate aşa ceva. De ce nu-mi hrănesc copilul?! Că nu văd ce încercănat și palid e săracul de el? Ce fel de mamă sănătății? Așa că azi am chef să mănânce. Așa că ne aflăm din nou în același punct de unde am plecat. Din când în când se oprește și așteaptă să urlu la el ca să continue mestecatul. Încerc să mă prefac calmă. Îmi verific ceasul: a trecut o oră, dar nu am ajuns decât la jumătatea castronului.

Andrei, te rog deschide gura.

Începe brusc să mestece foarte repede, deși nu are nimic în gură. Mă abțin să zic ceva. Mai mesteca un pic, apoi zice:

Ce-i ăla...? Avion?!

Așa e, am uitat. Încep să mișc lingura în aer intrându-mi în rol, vocea mea, schimbată dintr-o data, și habar n-am de unde găsesc resurse pentru asta, îi provoacă un zâmbet. Știe prea bine, ticălosul. Mă observă atent, privirea lui, victorioasă.

Deschide gura, acum. Avionul aterizează!

Dar el se ferește, își face gura pungă, iar eu opresc lingura în aer, la câțiva centimetri de obrazul alb și mic. Pentru o clipă, simt nevoia să urlu. Apoi se petrece: fața sa recapătă expresia asta plăcută, dulce, care te face să te îndoiești de orice premeditare din partea lui și să-ți pui sub semnul întrebării propria sănătate psihică.

Hai...! Te rog. Ca să crești mare și puternic.

Mă privește drept în ochi, cu gura strânsă.

Așteaptă, zice până la urmă, să se facă verde.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc, și asta este doar unul din multele exemple de inconsecvență din partea mea. E un moment tensionat, iar pe mine mă pufnește râsul. Poate o să cred că e amuzant să facă aşa, și că în felul asta o să mă facă să râd în fiecare zi. Și uite aşa o să ne distrăm până la adânci bătrâneți. Îl ameninț că o să-i scriu o scrisoare lui Moș Crăciun să nu-i aducă nici o jucărie, și observ că asta îi dă fiori pentru câteva clipe. Dar până la urmă îl doare în cur, ziua de Crăciun e undeva departe, pe când eu sănătatea și acum, și se poate distra pe cinste. Stă cu gura strânsă, calm, destins, dar în același timp hotărât. Vrea să vadă ce o să fac.

Hai, te rog, Andrei, mănușă. Trebuie să mănușă, altfel cum vrei să crești mare și puternic?! Toți copiii mănușă. Vezi?! Ciorbiță bună, cu cărniță, legume, lămâie, tot ce trebuie.

Deschide gura în silă și începe să mestece la fel de încet. Lucrul cel mai enervant

este că știu că îi este foame, mai devreme mi se plânghea că îl doare burta și-și ținea mâna pe stomac.

Hai, puiule, deschide. Numai aşa o să ai energie, altfel o să fii leșinat, hai deschide. Te aşteaptă copiii în parc.

Ce copii?!

Copiii.

Mestecă o vreme, gânditor. Apoi mă întreabă cu aceeași mină serioasă:

Mami, întreabă, de ce vrei să cresc?! De ce nu vrei să rămân klein?!

Iarăși zâmbesc, îmi vine să-l sărut pe cap, pe față, să-l îngrop sub săruturi. Mare greșeală.

După ce terminăm de mâncat, adun lucrurile să-l îmbrac. Bluza bleu – în care-i stă atât de bine – și o pereche de pantaloni bej. Dar domnul Andrei tocmai atunci se apucă să facă cu totul altceva, devine dintr-o dată extrem de interesat de trenuleț. Trenulețul ăsta zace în ladă de când lumea, fără să-l bage nimeni în seamă, alături de avion, cuburi, bormașină și multe alte jucării părăsite.

Treci să te îmbrac, îi zic.

Fuge, râde, tipă cu trenulețul în mâină. Fug după el, se urcă pe pat, traversează patul în viteză, eu ocolesc încercind să-l prind pe partea cealaltă, dar el traversează patul înapoi și scapă. Mă urc cu genunchii pe pat și îl prind. Se zbate, urlă. Reușesc să-ldezbrac, deși continuă să se zbată. Înainte de a apuca să-i pun chiloții, își tot freacă penisul ăla mic și caraghios. Rulez în mâini cracul drept de la dres și după ce mă rog câteva minute de el, îmi întinde în silă un picior, dar nu pe cel bun, nu cel pentru care am pregătit dresul, aşa că trebuie să pregătesc celălalt crac, dar între timp s-a gândit el mai bine, și mi-a întins piciorul care trebuia inițial, și uite aşa mă torturează

o vreme. Zâmbește satisfăcut. Are parte de cea mai bună distracție posibilă.

Când dăm să ieşim, mă anunță:

Mami, m-ai lăsat în papuci.

Rahat. Că n-am nici o autoritate asupra lui, e una, dar nici măcar nu-l scot pe ușă purtând încălțăminte potrivită. Sau când ieşim din magazin: „mami, ai uitat să iei lapte“, sau „ai uitat să-mi închizi haina“, „mi-ai pus pantalonii invers“. Sau când am fost de Crăciun la maică-mea, când am rămas singure față în față, iar ea mi-a sărit la gât că de ce l-am îmbrăcat aşa, că are o grămadă de lucruri frumoase, și din toate, eu am ales să-l îmbrac în halul ăla. Pe mâncără avea chiar și pete. Era inadmisibil. Unghiile: netăiate.

Ieșiți din bloc, ne izbește o dimineată bucureșteană însorită. E răcoare, dar nu frig, temperatura optimă. Vacarmul orașului ne însotește de la primul pas, veșnicele claxoane furioase ale vehiculelor, veșnica agitație și agresivitate, aerul greu de respirat, la care se adaugă mașina de gunoi postată chiar în dreapta blocului și miroslul de ghenă. Andrei salută niște bărbați care beau bere pe bancă, nu ratează pe nimeni, din principiu. Este alcoolicul de la șapte cu un prieten dubios și tocmai duc o conversație care mă face să grăbesc pasul, despre nu știu cine care are o armă de vânzare.

La colț ne ciocnim de vecina de pe palier cu fetița ei un pic mai mare decât Andrei. Este o fetiță frumoasă, o cheamă Rebecca, iar Andrei devine brusc timid, sfios și ezitant în prezența ei, aşa că nu mai scoate nici un cuvânt, nici măcar „bună“ nu-i spune.

De cum intrăm în piată, se anunță o zi nefastă pentru noi. Mă opresc în fața tarabei cu banane, iar el se smulge din mâna mea și se postează în fața unui butic. Vânzătoarea tocmai îmi cântărește bananele, iar eu încerc în același timp să nu-l pierd din ochi și nici să nu mă las înselată la cântar, dar e o sarcină dificilă.

Mami, vreau aia! îl aud că zbiară.

Mă răsucesc un pic.

Ce, puiule?! Ce anume?, întreb.

Aia!

Ce-i „aia“?!

Aia!

Plătesc și dau să plec.

V-ați uitat bananele, aud.

Mă întorc, apuc plasa enervată. Mă îndrept spre copil, nici măcar nu știu cine este de vină, el sau eu, pentru faptul că nu-mi mai pot controla propria viață.

Nu înțeleg ce vrei de-acolo.

Aia!

În vitrină sănt piese metalice, furtunuri, piulițe, surubelnițe. Ca să fie de tot râsul, îi spun:

Nu pot să-ți cumpăr, n-avem bani.

Dar el refuză să se miște din loc, nici măcar nu mă lasă să-i iau mâna, aşa că i-o iau cu forţă iar el începe să urle. Lumea se uită la noi ca la urs. Iar eu nu știu ce să fac să-l potolesc. Dacă i-aş promite o bomboană, mi-ar spune că nu vrea, dacă i-aş promite că-l duc în parc mi-ar spune că nu vrea, dacă i-aş spune că e pedepsit când ajungem acasă, ar urla și mai tare. Plecăm. Îl tărăsc după mine mai exact, urletele totuși se mai potolesc, sfârșesc într-o jale mincinoasă, falsă, iar pasul lui devine mai puțin potrivnic. Mă opresc să iau mere. În fața tarabei este un mic podium din șipci de lemn, aşa că îl rog să stea lângă el, să nu urce. Poate că dacă nu-i spuneam nimic, aveam mai multe şanse să facă ce doream. Aşa că exact când îmi aleg merele, îl aud:

Mami, mi-am prins piciorul.

Arunc o privire. Piciorul i-a alunecat între șipurile de lemn. E blocat acolo, dacă n-ar avea doar trei ani, ar ști să și-l scoată singur, dar aşa, mă răzbun pe el spunându-i:

N-ai decât să stai acolo, să te-nveți minte!

Două cucoane se opresc comentând între ele în şoaptă. Privirile lor spun multe. Doar simplu fapt că s-au oprit, face să-mi pulseze ceva în creier, dar atitudinea lor critică anunță că lucrurile s-ar putea să devină chiar mult mai rele. Poate dacă n-aș arăta de nouăsprezece ani, s-ar strădui măcar să se prefacă. Una dă repede să-l ajute.

Vă rog lăsați-l, spun. Vreau să-l învăț o lecție.

Dar n-aude. Se apleacă, bagă mâna printre șipci, îi scoate pantoful din picior și-i trage piciorul afară. Azi i-am pus copilului niște ciorapi vechi găuriți, pentru că nu mai aveam curați. Văd ce privire îmi aruncă. Disprețul din privirea ei, disprețul. Da, sigur, sănătatea mamă oribilă. I-am pus copilului șosete cu găuri! Iar ca lucrurile să fie și mai rele, aia care o așteaptă în picioare, îi spune sincer bulversată, pe un ton melodramatic:

Uite, nici măcar nu mai vrea să-ți dea drumul la mâna!

Mă uit la ea furioasă și umilită, dar nimic nu-mi vine în minte de spus. Stau doar aşa, mută de furie, privind-o: femeie singură, cam de treizeci și ceva, fără bărbat, fără copil, probabil cu o mamă severă de care s-a simțit nedreptățită în copilărie. Habar n-are ce înseamnă să ai un bărbat, habar n-are ce înseamnă să ai un copil, dar are multe teorii și se crede mai bună. Pot băga mâna în foc că-și imaginează că ea ar fi o mamă extraordinară, iar curva proastă de mine îmi bat joc de ceea ce am primit pe nedrept. Femeile pleacă în drumul lor, iar eu în direcție opusă, cu o durere uriașă de cap.

Mami, de ce există câinii?!

Vocea mă oprește din delirul dureros de învinuire și acuze, iar primul lucru pe care-l simt în acest proces de revenire, este palma lui într-a mea, caldă, îngustă, plăcută. Suntem pe strada murdară din mijlocul vacarmului continuu, continua viermuială de trupuri fioroase care-și caută drum prin tine în Bucureștiul incongruent, și mergem, încet. Contrastând cu restul. Partea care mă enervează mai tare este că nici pe Andrei nu-l ocolește nimeni, aşa că ia sacoșe peste brațe, peste picioare, este împins continuu.

Câinii există din același motiv din care existăm și noi. Să mănânce, să doarmă și să se joace.

Nu mai scoate o vorbă. Se gândește la ce am spus, Dumnezeu știe ce concluzii trage el de aici. Este ca atunci când am fost la parastasul de șapte ani pentru taică-miu și m-a întrebăt angoasat dacă și eu o să mor. I-am explicat calmă că mormintele sănt goale, nu e nimeni acolo. De fapt, oamenii care mor se duc pe o plajă uriașă și se distrează, ascultă muzică și beau sucuri toată ziua. Cine știe ce concluzii a tras. Dar a părut mai liniștit.

Asta face parte din relația noastră, faptul că pentru mine el nu este încă o carte deschisă. Nu știu ce-i trece prin cășorul ăla mic, iar expresiile de pe chipul lui mă surprind deseori, toată variația asta de la seninătate la răutate și încrâncenare. Rezistența asta căpoasă. Ca acum, când merge cu mine de mâna de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat între noi. Într-o așteptare liniștită, deși bănuiala mea este că nu așteaptă să se joace, nu așteaptă nimic de genul ăsta, ci așteaptă noi conflicte, așteaptă să se confrunte cu mine. Așa se definește el pe sine la vârsta aceasta. Eu sănț centrul vieții lui și pretinde intensitate, pretinde să i-l relev lui pe sine.

Ajunsî în parc, rămân pe margine, iar el începe să inspecteze în jur. Parcul e plin, dar aşa sănț mai multe șanse să găsească pe cineva cu care să interacționeze. Și am

dreptate. Se lipește de un băiețel de cinci ani, Alex, cu care sănătatea mai mult decât de acord. Se dau pe tobogan împreună, poartă conversații din care eu nu aud aproape nimic. Întotdeauna am emoții cu toboganul acesta, a căzut de multe ori. Pur și simplu are o formă aiurea, e prea abrupt, în fine, mai multe lucruri sănătatea în neregulă cu el și cu toate celelalte obiecte din parc. Odată a alunecat cu prea mare viteză și a căzut cu fața în jos. Când s-a ridicat avea gura plină de pământ.

Dar partea proastă este ca Alex are o soră de opt ani, grasă, nemulțumită, care se ține după ei făcând un milion de fișe și nazuri. Dintr-o dată o apucă furiile, nu mai vrea să-i lase să se dea pe tobogan, căci ăla e castelul reginei, și că ea fiind regina, numai ea are voie acolo. Când ei îi ignoră cerința, începe să dea din picior, sus, în capătul scării, și să urle, blocându-le accesul. Băieții stau descumpărăți la baza toboganului, și Alex zice:

Hai s-o lăsăm, apoi, explicativ către Andrei, sor-mea e cam țăcănită.

Zâmbesc, deși atitudinea bunicii mă deranjează. Ar fi trebuit totuși să intervină și să-o potolească pe mica isterică. Dar nu face nimic, iar cei doi băieți încep să alerge în jurul toboganului.

E o zi plăcută, la urma urmelor. S-a mai încălzit, dar nu-i nici prea cald. Desigur, în soare arde, dar dacă stai în umbră, totuși ok. Încerc să mă relaxez, încerc să-mi adun gândurile, să mă gândesc la ceva frumos. Dar nu prea reușesc să mă relaxez și nici nu găsesc nimic frumos la care să mă gândesc. Geanta îmi atârnă grea pe umăr. Am în ea sticla cu apă a lui Andrei, haina pe care i-am scos-o, un sandviș, bomboane, jucăriile de nisip, merele și bananele.

Două mame mă privesc de pe o bancă în timp ce mănâncă semințe și scuipă cojile pe jos. Una din ele are un decolteu generos și mă face să mi-o imaginez despuiată, cu

țâțele alea uriașe, umflate cu pompa atârnându-i până la buric.

La câțiva pași de mine, un tată își dă băiețelul în leagăn și îi cântă ceva. Doi gemeni se joacă în nisip, au unghiile făcute, brățări și lanțuri de aur la gât și la mâini. Nu-mi pot lua ochii de la ei. Un bărbat în vîrstă de la una din mesele la care se joacă table, urinează lângă un gard, la câțiva metri de copii. Simt o furie resemnată, inutilă.

Incep o conversație oarecare cu bunica. Vorbim despre grădiniță, peste o zi, Andrei începe grădinița. Îmi împărtășește din experiența ei în materie. Nu știe nimic despre grădiniță germană la care l-am înscris. Nepoții ei sunt înscrîși la o grădiniță engleză. Vorbim despre poveștile favorite ale copiilor și despre ce fac ei mai cu plăcere. Despre ce mănâncă mai cu plăcere. După un timp, fetița cea grasă încearcă să-i ademenească înapoi pe tobogan, probabil s-a plăcuit să n-aibă pe nimeni în fața căruia să încerce să se impună, dar băieții aleargă fără să le pese. Au bețe în mâini acum, și par să se distreze de minune scormonind în nisip și în iarba după furnici.

Buni, zice fetița, spune-le să vină în castel!

Pare chiar în pragul unei crize de nervi.

Lasă-i, mamă, lasă-i, că băieții sunt răi.

Mai zâmbesc odată și privesc cum bunica scoate din geantă o ciocolată de consolare că este respinsă și cum fetița aleargă spre ea, bâzând prefăcută de afront, să mai înfulece un pic.

Apoi femeia ia copiii și pleacă, dar Andrei nu vrea să mergem, și nu găsesc mijloacele prin care să-l pot urni de-acolo, așa că îl las să fugă spre nisip cu găleata plină de forme și jucării. Sub șapcă, are părul ud.

Dar nu durează prea mult cu săpatul. Nisipul este plin de cioburi, mucuri de țigără și rahați de câine și nu insist nici eu prea tare. Acum câteva zile, în același loc, am

avut un conflict cu o femeie care-și lăsa câinele să-și facă nevoile în nisipul copiilor, chiar acolo, sub nasul meu. A stat jumătate de oră să-mi explice cum noaptea vin pisicile și-și fac nevoile în nisip, aşa că ce mai contează. Oricum, nisipul e mai curat decât restul parcului, care mustește de gunoaie.

Andrei, după ce inspectează jucările celorlalți copii, își găsește de meșterit la o bicicletă de pe margine. I-am promis că o să-i iau și lui o bicicletă, dar deocamdată nu vreau să fac asta. Îl rog să renunțe, dar nu vrea, iar proprietara îmi zice să-l las să se dea o tură, până copilul ei se plătisește de dat în leagăn. Am mari semne de întrebare dacă e bine ce fac, dacă să-i dau voie, dar el deja e călare pe bicicletă, care, aproape, e un pic prea mică pentru dimensiunile lui. Nu-mi mai rămâne nimic de spus. Doar stau și privesc cum dă ture chinuite de parc și cum la curbe o cară în brațe.

Bineînțeles ca sosește momentul în care copilul căreia îi aparține dorește să reintre în posesia bicicletei, iar Andrei refuză să returneze obiectul, cum era de așteptat. Celălalt copil se înfurie, Andrei se prinde bine de bicicletă și nu vrea să renunțe, eu încerc să-l conving, dar nimic nu merge. Îl promit bomboane, cărticică nouă, sau că mă joac cu el acasă cu paletele de badminton. Îl mint că ne așteaptă Rebecca. În disperare de cauză îi spun că plec singură, fără el. Mă anunță că pot pleca oricând, dacă doresc, dar el rămâne. Cu bicicleta. Până la urmă îl ridic cu forță, nu se desprinde de bicicletă, aşa că o car și pe ea câțiva pași. O minune și nu alta pentru spatele meu. Între timp, Andrei urlă din răsputeri, ca înjunghiat, toate privirile sănătoase către noi.

Eu te tai pe tine!, urlă.

A asistat la o ceartă între doi copii mai mari mai demult, în stradă, și a prins expresia.

Simt impulsul să dau cu el de pământ, sau măcar să intru eu în pământ. Îmi

simt față roșie. Până acum, în naivitatea mea, aşteptam momentul în care chiar o să mănânce când îi spun să mănânce, și o să se culce când îi spun să se culce, sau o să facă ceva, cât de mic, din tot ce-i spun să facă. Așteptam să nu mai aud veșnicul „de ce?” și veșnica împotrivire, necooperare, capriciile, nebunia. Dar n-am văzut asta venind, n-am văzut decât lucrurile înrăutățindu-se. Degeaba i-am spus: te porți de parcă eu tăi-aș fi cel mai mare dușman. Tu nu înțelegi că eu sănăt mama ta și își vreau doar binele. Tot ce fac este spre binele tău. Să-ți fie ţie bine.

Nici măcar nu știu când au început problemele noastre. Poate problemele noastre au început cu mine, cu problema mea, poate eu sănăt problema, el este doar un copil mic, cum ar putea fi el problema? Eu cu problemele mele nerezolvabile, cu maică-mea în ceafă și incapacitatea mea de a spune „nu, n-ai voie” îndeajuns de categoric încât să mă ia cineva în seamă. Habar n-am când mi-au scăpat lucrurile de sub control. Nici măcar nu știu cu ce ar trebui să încep, ce ar trebui mai întâi schimbă. Totul este confuz când stăm atât de aproape unul de altul, când spațiile noastre de existență se confundă, și el îmi cere constantă atenție, clipă de clipă pretinde interes din partea mea, să fiu acolo pentru el. Iar eu care rămân pe undeva pe din afară în toată povestea asta, fără să pot lua frâiele în mâini. Frâiele sănăt la el. Un mic tiran.

Când încetează cu urlatul și acceptă că a pierdut bicicleta, o luam încet spre casă. Încet, pentru că nu vrea să meargă, e înfuriat că nu l-am lăsat să-și facă mendrele, vrea ca drumul să dureze o mie de ani, doar se pricepe foarte bine să mă termine într-o singură zi. Iar când credeam că mai rău de atât nu se poate, se oprește. Refuză să se mai miște din loc.

Andrei, acum mergem acasă.

Deeee ceeee?!

Andrei, te rog, vino.

Deeee ceee?!

Dă-mi mâna!

Deee ceeee?!

Dar măcar pornește până la urmă. E adevărat că se urcă pe toate bordurile, pietrele și movilele de pământ găsite în drum, și dacă încerc să-l apuc de mâna, și-o retrage, își ascunde mâinile la spate, iar dacă încerc să i-o iau cu forța se împotrivește prea tare ca să nu fie o scenă la care toată lumea să nu se uite și să nu mă arate cu degetul, cretina aia care brutalizează îngerașul ăla nevinovat.

Drumul continuă torturant, neputința pe care o simt e uriașă, disperarea. Ce-ar face maică-mea în locul meu, ce-ar face altcineva?! Un părinte mai bun, o mamă mai bună? „Cu el nu e nimic în neregulă“, mi-a spus maică-mea când i-am spus că mă bate gândul să merg cu el la psiholog. Apoi a râs sarcastic. „Cu tine este ceva în neregulă!“ a zis. „Unii nu sănătățe să fie părinți, asta-i tot. Andrei e un copil normal, asta e normal să facă la vârsta lui. Așa fac băieții. Tu nu ești bună de mamă“, a mai adăugat. „După tine ar trebui să stea sluj, fără să se miște“. Dar la naiba cu totul, Andrei e băiatul meu, și chiar dacă e bine sau nu ceea ce pretind de la el, ghinionul lui, sănătățe mama lui, și trebuie să facă ceea ce doresc. O să supraviețuiesc eu într-un fel, chiar dacă o să mă iubească mai puțin. Asta-i tot, cel puțin așa hotărăsc pe moment, furia vorbește prin mine, mă simt rece și plină de ură. O să domin acest mic mascul, o să-l domin până la urmă.

Acasă îl iau pe sus și-l pun în dormitor, bag toate jucăriile în cutie și le scot pe balcon. Mi-a ajuns, nu mai rezist. Totul are o limită.

Când mă duc să verific ce face, constat că stă pe canapea într-o balată de pișat.

Mă privește atent, satisfăcut. Așteaptă să o iau razna. Și pentru o secundă chiar o fac. Mintea mea devine o pagină albă. Apoi simțurile mă redau mie-însămi. Covorul cu imprimeu bej, canapeaua extensibilă și cearșafurile cu flori, dunga portocalie mereu pe partea mea. Mâna mea stângă zvâncind, iar obrazul lui, roșu.

Sunt un monstru, vreau să mor. Și anume imediat.

Pleacă dincolo!, răcnește. Pleacă de lângă mine!

Mă reped tremurând la sticla de vin din frigider. O găsesc printre brânza veche și ardeii umpluți. Când ridic paharul, constat că mâna îmi tremură prea tare ca să-mi torn. Fundul paharului e murdar de ou. Privesc afară încercând să mă detașez, vârfurile plopilor de pe strada noastră, teii încă înfloriți, cerul de deasupra blocurilor cenuși, dar degeaba, am căzut în gaura neagră.

Ca de obicei, în astfel de momente, tot ce poți să-ți amintești sănătatea doar lucruri rele, cele bune, dispărute fără urmă. Tot ce-ți poți aminti în astfel de momente sănătatea tipice, momente ciudate, zile ploioase, lacrimi. Fără urmă dispărute, zilele cu soare sau mângâierile. De parcă nu-ar fi existat niciodată, de parcă nu-ar fi fost niciodată destule, fără să poată trezi nici un pic de confort, fără să poată aduce o picătură de consolare. Vinul își face loc în conștiința mea, dar nu face lucrurile mai bune. Doar să face să-mi dau seama cât de mult îmi lipsește intimitatea fizică, cuvântul cu „s“, sexul. Aș vrea să fiu atinsă, dar nu să atinge nimeni. Trupul meu neatins pare atât de mic când privesc spre el, deformat de perspectivă, cu ceva dezacordat în el, ca al unei păpuși stricate, într-o poziție nefirească, aruncată într-un colț. Aș vrea ca tatăl lui Andrei să mai fie cu noi, să nu fi plecat. Aș fi vrut ca Andrei să aibă un tată care să se impună în fața lui. Să nu trebuiască să fac eu asta. Să aibă o autoritate. Eu sănătatea doar o femeie.

Mă uit la ceas, este cinci. Habar n-am cum trece timpul sau când. Prea repede, prea curând.

Iar acum, mai departe?!

Se aud zgomote de sub noi dintr-o dată. Vecinul de sub noi are una din zilele alea, probabil a băut iar. Se aude atât de tare, de parcă ar fi la noi. Zbiară la băiatul lui, dar nu pot înțelege exact pentru ce-l ceartă. Băiatul strigă, mai mult ca probabil e în același timp bătut. Dar bătut rău. Plângе. „Stau în casă cu un dușman?!“, răcnește bărbatul cu vocea aceea spartă de betiv. Eu dau pe gât vinul, și-mi mai torn altul. Îl dau pe gât și pe acela, dar senzația rea persistă. De jos nu se aude nicio voce de femeie. Doar vocea bărbatului, repetând aceleași lucruri din nou și din nou. „Uită-te ce-a făcut! Uită-te! Iar tu?! Numai curva de mă-ta te-a făcut aşa răsfățat!“

Când mă duc să văd ce face Andrei, e aproape adormit pe pat, cu capul pe pernă, și înainte de a închide ochii de tot, apucă să-mi spună că își iubește jucările, mă iubește pe mine, și iubește pe toată lumea. Te iubesc, mami, zice, te iubesc. Îți iubesc și ochii, și gura, și părul, și gâtul, și spatele, te iubesc.

Trăim și facem ceea ce facem, ne trezim dimineața, ne spălăm, ne spălăm pe dinți, bem, el lapte, eu cafea, strigăm unul la altul, ne împăcăm, ne îmbrățișăm, ne pupăm, strigăm din nou unul la altul, el – triumfător, eu – disperată. Uneori lucruri noi apar în viața noastră, sau oameni noi, împingându-i pe cei vechi în spate, în spatele memoriei, dar toate astea ne schimba prea puțin, sau imperceptibil. Nu ne avem decât unul pe altul.

Cum ar fi prima zi de grădiniță.

Plânsul de rigoare, agățatul de picior, „mami, mami, nu pleca“, „mami, te iubesc“, eu, cu un gust amar, dar hotărâtă să plec, rece la urma urmelor.

Apoi educatoarea. Încercând să-mi explice în jurul orei douăsprezece, cum anume s-a întâmplat de Andrei a fost împins și s-a lovit cu capul de un pervaz de lemn.

Trebuia să mă fi sunat imediat.

Anunțăm părinții doar dacă e ceva grav. Dacă i-ar fi curs sânge, sau și-ar fi pierdut cunoștința, atunci în mod sigur v-am fi sunat.

Dar cum s-a întâmplat?

E oaia neagră. Mușcă, scuipe și dă cu piciorul. Iar ceilalți copii ripostează și ei. Dar el e cel mai rău dintre toți.

Înțeleg, dar sănt foarte supărata. Putea să se întâpte ceva foarte rău.

Sânt cincisprezece copii în grupă, nu pot sta tot timpul numai cu Andrei. Îmi cere întreaga atenție, dar nu îi pot oferi întreaga mea atenție. Nu tot timpul.

Știu ce-i poate pielea, dar poate îmi oferiți o soluție. Aveți atâtă experiență cu copii, spuneți-mi ce să fac?

Spuneți-i să nu mai scuipe, să nu mai muște și să nu le mai smulgă jucăriile din mâna celorlalți copii.

Dacă ar fi atât de simplu. Lipsa mea de autoritate ar trebui să-mi apară în frunte în litere roșii, pentru că eu n-am s-o mărturisesc altcuiva. „Am să-i spun“, o asigur. „Este foarte cuminte acasă“, spun când ea mă întrebă. „E cel mai cuminte copil“. Aș vrea să intru în pământ.

Mă simt zdrobită. Lipsa mea de autoritate ar putea avea consecințe mai grave decât credeam. Nu mai e de glumă. Ar putea fi rănit, ar putea să-i fie scos un ochi, ar putea să-și rupă ceva. Este un lucru serios, pe care nu-l manevrez aşa cum ar trebui, cumva eşuez. Este un bulgăre mic momentan, dar care se mărește pe măsură ce se rostogolește la vale. Gaura neagră e din ce în ce mai adâncă.

Ar trebui dată afară, hotărăște maică-mea.

Stau în bucătăria ei, într-un nor de fum, în timp ce cartofii se prăjesc într-o oală. Să mă aflu în apartamentul în care eu am fost odată fetiță, pe care ea nu l-a părăsit niciodată, dar pe care îl vom părăsi cu toții până la urmă, este oarecum greu de suportat. Știu fiecare colțisor, fiecare miros. Sunt momente în care mă trezesc dimineața și mă aştept să fiu în vechea cameră din copilărie, iar asta îmi pare lipsit de sens. O secundă, până mădezmeticesc, toate lucrurile din jur par străine, nu recunosc nimic, mă simt rătăcită. Și apoi, casa asta e plină de absența lui taică-miu. Absența lui taică-miu pare să fii mâncat toate lucrurile pe dinăuntru.

Maică-mea are față roșie și i-au apărut pete pe gât.

Ar trebui reclamată la director și dată afară! Cum adică?! Dacă se întâmplă ceva cu acești copii, cine răspunde?! Nu e ea responsabilă?! Să-ți răspundă la întrebarea asta!

Beau bere în tăcere, nu știu ce să spun, vehemența din vocea ei nu mai lasă loc pentru nici un sentiment de-al meu. Face ce-a făcut din totdeauna, îmi spune ce să simt și ce să fac.

Poate că are o problemă, poate nu se poate impune, și atunci Andrei ar trebui mutat la altă educatoare, una capabilă să-l stăpânească!

Mai trage un fum, apoi își continuă tirul:

De ce nu te-a sunat imediat?!

Mi-a spus că au obligația să sune părintii doar dacă e ceva grav.

Păi și o lovitură la cap i se pare ceva minor?! Iar tu?! Păi dacă Andrei ar fi fost copilul meu, cu totul altfel aş fi reacționat! Ce i-ai spus? I-ai zis măcar ceva?! Poate crede că nici măcar nu-ți pasă!

I-am spus:

Atâtă ar fi trebuit s-o întrebi: e în siguranță acolo, da, sau nu?!

Am s-o întreb.

Ce fel de grădiniță e asta?! Ce fel de copii sănătăția care împing?!

Mi-a zis că el începe.

Și ea unde era?! Ce rol are ea acolo?! Pentru ce-i plătită?!

Se poate întâmpla, are cinșpe copii în grupă.

Prostii! Păi eu am o secție întreagă de copii, ce-ar fi dacă și-ar smulge unii altora perfuziile, și-ar da la moacă, sau cine știe ce-ar mai face?!

Îmi beau berea.

Tu n-ar fi trebuit să fii mamă de la bun început, mai adaugă. Unii n-ar trebui să fie părinți. Tu doar te cunoșteai pe tine, nu înțeleg. Tu întotdeauna ai fost o anormală și-o ciudată. Tu îi consideri pe toți dușmani, tu te cerți cu toată lumea, te-ai certat cu toate prietenele și ai plecat de la toate locurile de muncă. N-ai fost în stare să-ți păstrezi o amărâtă de slujbă, ca ceilalți oameni.

Mă simt furioasă, dar nu vreau să zic nimic, nu știu cum ar reacționa dacă aș confrunta-o, nu-i place să fie contrazisă. Mai ales că a apărut Andrei cu o Barbie de-a lui soră-mea în mâna. Dar știu prea bine că la tot discursul ei, cheia este „dacă eu aș fi fost mama lui, dacă ar fi fost copilul meu“. Din sufragerie, se aude vocea lui sor-mea:

Maaaamiiii, mi-a luat păpușa.

E și ce, urlă deodată maică-mea cu farfurie sub jetul de apă, și ce dacă ți-a luat păpușa, ce să zic, tu ești ditamai capra iar el are trei ani.

Dar, maaaaamiiii...

E, ce să zic.

Dar eu îl apuc de bluză pe Andrei, și îi spun:

Dă-i înapoi păpușa.

Nu, face, și privește spre maică-mea așteptând întăriri.

Iar ea exact asta face.

Lasă-l, dragă. Se joacă și el, ce face rău?

Să dea înapoi.

Nu, zice Andrei.

Lasă-l să se joace. Nu i-o mănâncă.

Maaaaamiiii, se aude din sufragerie.

Dă-i-o.

Nu.

Lasă-l.

Mă simt neputincioasă. Andrei zâmbește viclean, știind exact ce se întâmplă și cum să profite de întreaga situație.

Ce mâncam, buni?, întreabă răsfățându-se, vorbind ca un copil mai puțin inteligent decât este.

Ce vrei să papi, iubitul meu?

Sora-meă are grija de păpușile ei, le perie zilnic, le îmbracă, le dezbracă, le pune alți pantofi. Andrei tocmai dă cu ea în piciorul mesei, rânjind spre maică-mea.

Ce ai să-mi dai, buni?

Ce vrea băiatul meu?! Ciorbiță sau ardei umpluți?!

Ciorbiță.

Maică-mea îi încălzește o farfurie imensă de ciorbă cu carne iar el o mănâncă instantaneu, deschizând o gură uriașă, pe care eu n-am nici o sansă s-o văd, aşa cum

n-am nici o șansă să-l fac să mănânce aşa de mult.

În timp ce îl privesc cum deschide gura uriașă, mă gândesc la femeia asta. Este mama mea, dar nu săntem deloc la fel. N-avem nimic în comun. Doar dragostea pe care încercăm să ne-o furăm una alteia. Știm amândouă că dacă n-am fi mamă și fiică, nu ne-am iubi deloc.

Ia spune-i lui bunică-ta ce-ai făcut azi la grădiniță!

Nu, zbiară copilul.

Nu țipa aşa!

Lasă-l, dragă, îmi zice maică-mea. Nu știu ce vrei, ai de gând să-i distrugi personalitatea?!

Mă simt furioasă, din ce în ce mai furioasă, dar nu zic nimic. Daca aş începe să zic ceva, nu cred că m-aș mai putea opri. Sau mai degrabă, e la fel ca și cu Andrei, decât să-l confrunt, mai bine evit conflictului. Acasă, când devine insuportabilă atmosfera dintre noi, în loc să-l pun la punct, îl scot afară la joacă.

Una din pisicile lui maica-mea mi se mângâie de picior.

Ar trebui să te duci până la bunică-ta, îmi zice maică-mea. Iar a apucat-o că nu ieșe afară.

Iar i-ai dat ceva?

Da, i-am dat ulei de ricin și un medicament, mai bine te-ai duce acum, până nu-și face efectul. A întrebat de tine.

Acum?!

Da, du-te acum, cred că e trează.

O las să-l hrănească pe Andrei, și trec pe holul îmbâcsit de haine nespălate spre camera bunică-mii. Intru în cameră, și-mi țin respirația. Camera e grea de mirosuri.

Cu doi ani în urmă, un atac cerebral a făcut-o să nu se mai poată deplasa prea bine, iar ea refuză bastonul, i se pare înjositor. Singura ei preocupare din ultima vreme, fapt care nu anunță nimic bun, este defecația. Se pare că nu face asta destul de des cât și-ar dori, ea susține că se duce degeaba la baie. Pretinde că e constipată tot timpul. Apoi o obligă pe maică-mea să-i dea medicamente, și lasă dâre de căcat pe tot holul până la baie. Apoi se plânge că e constipată. Maică-mea strângă, înjurând de mama focului.

Ce faci, mamaie, zic.

Cine e?! Cine e acolo?!, întreabă, și știu că se preface.

Eu sănt, mamaie.

Tu ești, iubita mea! Iubita mea...

Eu sănt.

Îmi ia mâna, și stăm aşa, ea întinsă pe spate, respirând greu, cu oasele feței proeminent, pielea întinsă și ciudată, iar eu ușor aplecată, ca mâna mea să nu-i apese pieptul în vreun fel. Mi-e teamă să nu se frângă. Pare din sticlă. Nu știu ce să zic, despre ce să vorbesc. În schimb mă simt inundată de amintiri calde, îmi amintesc de exemplu cum cântam împreună când eram mică. Sau cum o așteptam pe fotoliu, nemîscată, până se întorcea de la piață. Aveam vârsta lui Andrei pe atunci. Mă așeza pe fotoliu și-mi spunea să nu mă mișc de acolo. Făceam exact ce-mi zicea. Mă feream să și respir prea tare. Atât de mult o iubeam. Femeile își arată iubirea prin cumințenie, bărbații prin provocare și sfidare. Femeile ucid ca să scape de o persoană incomodă, bărbații ucid ca să păstreze persoana iubită.

N-am mai ieșit afară de săptămâni!, mi se vaită deodată.

Pe noptieră are multe poze, privește des spre ele cu ochii ei peste care s-a așternut

acea pieleță albă pe care o detest aşa de tare. Spre viață ei care nu mai e.

Acum plec, mamaie, zic.

O sărut pe frunte.

Te iubesc, adaug.

Apoi plec, pentru că nu suport. În procesul ăsta de la copil la bătrân, de la copil cuiva la bătrânul cuiva, s-ar putea să facem multe lucruri, dar cel mai mult dormim, ne spălăm, mâncăm și mergem la baie. Iar asta este, mai mult nu se poate. Pentru că eu nu știu nimic despre bunica mea, când a făcut toate acele lucruri importante pentru ea, când a iubit, când a luat decizii majore, când anume a fost fericită, ori ce a gândit, dar mi-o amintesc făcând lucruri mărunte, măturând, gătind, mâncând, scărpiniându-se, sau acum, preocupată de propriul căcat. Nu știu nimic despre zilele ei fericite, oare a fost vreodată fericită?! Apoi ce mi se mai pare ciudat, cum ne tot învârtim în jurul câtorva locuri pe care le părăsim rar, ca și cum altfel ne-am pierde sensul direcției. În jurul acelorași oameni, de parcă ne-am pierde simțul sinelui. Gândul că dacă am renunță la anumite persoane, propriul nostru respect față de noi să ar îmbunătăți considerabil, dar nu renunțăm la acele persoane. Pentru că ne respirăm unii altora respirația, și asta dă dependență. Ca eu și cu maică-mea. Miroase a ceva plăcut, dulce și proaspăt. Dinspre piele, dinspre păr, respirația ei. Dar aş face mai bine fără ea. Aş fi altfel. Mult mai bine. Deși nu cred că a făcut-o niciodată intenționat, cred că mi-a dorit doar binele. A făcut tot ce a crezut că e mai bine pentru mine. Cred că și acum își imaginează că mă ajută. Dar când mă gândesc la viața mea lângă ea, mă apucă un sentiment de disperare. Nimici nu a reușit vreodată să mă descurajeze mai rău decât ea.

Când trec înapoi prin sufragerie, soră-mea nu-mi aruncă nici o privire. Mă urăște

din cauza lui Andrei. Mă lasă să trec pe lângă ea fără să mă bage în seamă. Intru înapoi în bucătărie, Andrei tocmai râde de ceva ce i-a spus maică-mea. Râde în hohote. Îmi reiau locul la masa din bucătărie, și apuc sticla de bere. E goală, aşa că-mi mai iau una. Sub masă sănt multe sticle. Maica-meă își mișca trupul supraponderal ca să pună cartofii prăjiți din tigaie în farfurie.

Poftim, îmi spune.

Dar n-am chef să mănânc, cumva pofta mea de mâncare s-a evaporat. S-a dus pe apa sămbetei. Doar privesc pe geam, iar maică-mea face treabă în jurul meu. Mi-amintesc deodată de un incident. Soră-meă stătea pe scaunul din lateral când era mai mică, în clasa a doua cred, și desena, când maică-mea a intrat și a văzut pe geam un bărbat Tânăr care și-o freca uitându-se la copilă. Când maică-mea a început să urle, individul a fugit cu pantalonii în vine, și a intrat într-o mașină luxoasă. Atât de futut e totul.

Beau berea, încercând să-mi împing gândurile în spate. Are un gust ușor amar, și un miros neplăcut, dar o beau. O privesc pe maică-mea, încercând să-nțeleg cum și-a lăsat timpul amprenta asupra ei. Nu-mi amintesc cum a trecut vremea și ce anume înseamnă asta pentru mine. Ceva bun, ceva rău?!

Îi spun lui Andrei că plecăm.

Îmi iau geanta, mâncarea pe care maică-mea mi-a pregătit-o într-o oală, și ieşim pe ușă.

Ne îndreptăm alene spre casă, mâna lui Andrei grea într-a mea.

Orașul este calm la ora aceasta. Seara s-a lăsat peste oraș ca o copertină.

În lift, urcăm împreună cu un vecin cu un pechinez. Bărbatul este foarte atrăgător, are ceva dintr-un fost iubit de-al meu cu care am obișnuit să mă întâlnesc multă vreme.

Ne-am tot întâlnit, apoi nu ne-am mai întâlnit, aşa, fără nici o explicație, dar am considerat întotdeauna că explicațiile sănt inutile. Ești acolo, sau nu ești, vorbele sănt în plus. Vorbele mint. Apoi s-a reîntors o vreme la mine, după care a plecat din nou. Sunt genul ăsta de bărbați care tremură când fac sex, plâng după aceea, apoi nu te mai sună niciodată. Nu l-am sunat, n-am avut niciodată prea mare curaj în privința lui, întotdeauna m-am temut c-o să mă părăsească. Nu i-am spus niciodată că-l iubesc, nu i-am arătat niciodată că-mi face plăcere ce se întâmplă între noi în pat. Doar am stat acolo, calmă, liniștită, așteptând ca data viitoare să nu se mai întoarcă niciodată.

În liftul claustrofob, căinele se scutură, se scarpină.

Mami, uite, ii cad penele, îmi spune Andrei.

Este unsprezece, dar ii pun o casetă cu desene animate și îl las să se uite la ea. Nu ar adormi fără mine, iar eu trebuie să sun instalatorul să-mi facă altă programare. Trebuia să vină la șapte seara să-mi repare țeava din baie, căci l-am inundat pe vecinul de dedesubt. Am uitat că trebuia să vină.

Dar când formez numărul, aud sunând la ușă. Deschid, iar el este acolo, cu trusa într-o mâna.

Aaa, bună. Nu te supăra, am avut niște probleme.

N-are importanță, mi-o taie. Nu-ți fă probleme. Eram oricum prin zonă. Am avut de lucru la un bloc vecin.

Poartă o salopetă murdară, iar mâinile ii sănt negre, unghiile de la degetele mari și butucănoase cu linii de murdărie accentuate. Miroase a subsoluri și țevi și uleiuri aspre. A motor de mașină.

Andrei scoate capul pe ușa sufrageriei, apoi intră înapoi, dezinteresat.

Mă bucur că ai venit din nou, o să te plătesc extra.

Nu-i nevoie, îmi spune zâmbind.

Pielea cenușie a feței, pe care viața și-a lăsat urmele inconfundabile, mai ales deasupra nasului, unde poartă cicatricele întregilor griji și probleme, i se destinde pe față într-un zâmbet care nu i se potrivește. Am fost colegi în școala generală. El m-a recunoscut pe mine, eu pe el nu. Era unul din copii buni din clasă, dar alcoolul l-a forțat să-și dea demisia din liceul unde lucra ca profesor, iar acum își câștigă existența ca instalator. Pare cu douăzeci de ani mai mare ca mine. Nevasta l-a părăsit, luând cu ea cei doi copii. I s-a diagnosticat de curând o ciroză într-un stadiu de început, dar îi merge bine.

Se lasă în genunchi în baie, și-și desface trusa de scule.

Vrei o bere?, îl întreb.

N-ar fi rău.

Deschid frigiderul și scot două beri. Le desfac și mă dau să mă întorc în baie. Dar îl văd în prag, își șterge mâinile pe o cărpă.

Trebuie să aduc ciocanul din mașină, trebuie să sparg la scurgere. Crezi că au vecinii ceva împotrivă la ora asta?

Mă duc să sun la ei.

Du-te, eu mă duc până la mașină.

Cobor un etaj după ce-i explic lui Andrei unde mă duc și de ce. Nu pare prea interesat. Râde de Bugs Bunny cu gura până la urechi. Când urc înapoi, din baie se aud deja bubuituri.

Îl privesc cum muncește. Din când în când ia o gură din bere. Nu mă privește, evită să se uite la mine chiar și pentru o fracțiune de secundă. A venit și cu țevi noi, și cu racorduri, tot ce-i trebuie. Îl chem destul de des, ultima oară mi-a înlocuit yala

de la ușa de la intrare. Mai demult mi-a reparat un geam. L-a șlefuit apoi, l-a vopsit. Mi-a aerisit caloriferele în toamnă.

Nu am nimic să-i spun, aşa că el munceşte, iar eu privesc, luând câte o gură de bere. Îmi simt pleoapele grele, o toropeală plăcută.

Mă reîntorc în sufragerie și îl găsesc pe Andrei adormit, cu bustul pe pat și picioarele pe jos. Nu-l ridic, nu închid televizorul. Bugs Bunny roade la un morcov.

A adormit, și spun când mă întorc înapoi în baie.

Se ridică, vine spre mine, și-mi bagă o mâină între picioare. Apoi mă apucă cu mâinile lui mari, mă trage de tot în baie, înlătărește ușa și lasă capacul la veceu. Se deschide repede la pantaloni, în timp ce eu mă aşez pe capacul lăsat ca să-mi las pantalonii în jos. Îmi prinde capul cu o mâină și încearcă să mi-l direcționeze spre el. Mă opun, vrea să îmi bage în gură penisul lui uriaș, dar asta nu se va întâmpla, prietene, și spun în gând, în timp ce împing mâna de pe creștetul capului meu. Are un membru mare, gri, noduros, cu un vârf lat. Când reușesc să-mi scot și chiloții, mă ridic. Și-o freacă în mâină, apoi mă ridică în brațe, îmi desface larg picioarele cu un gest brutal, îl încolăcesc cu ele, mă lipește de ușa băii cu violență, spatele doare. Mă penetreză încet. Începe să se împingă în mine cu forță, cu o lăcomie animală dureroasă.

Ai crede că atunci când facem dragoste suntem plini de iubire, dar de fapt suntem plini de iubire doar față de noi, feroce să ne satisfacem nevoia imediată, în pofida a ceea ce vor alții sau ce simt alții. Când iubim atingem acel apogeu de cruzime infernal, atât cât poate fi el uman atins. Când iubim ne gândim cel mai puțin la alții. Cine a spus însă că dragostea n-ar trebui să fie aşa, ca aici, acum, cu mine, că atunci când iubim n-ar trebui să ne producem suferință unul altuia? Nu ne putem gândi

decât la propria persoană, ăsta este adevărul cel mai trist, iar eu sănăt dependentă de adevăruri triste. Chestia este că primești o lovitură, tu o dai înapoi, și violența se perpetuează la infinit. Te iubesc. Să eu te iubesc. Dar iubirea e dură. Dragostea înseamnă oricum durere. Durere în toate modurile în care durerea poate să existe. Am auzit cum coreenii, care mănâncă dog stew, ca să obțină o carne mai fragedă folosesc practici ca beating, burning and hanging. Așa este și în dragoste, pentru mai mult sex, sex mai pasional, câteva secunde de orgasm, am face orice. Oricât de crud.

Iar el se mișcă ritmic, accelerându-și mișcarea, adânc în mine, mă simt ruptă în două, iar gura lui lacomă o caută pe a mea. Miroase a tutun prost și a băutură, pielea feței îi atârnă ca unui mops, pare și mai bătrân decât înainte. Pare să vrea să mă distrugă, în felul acesta se împinge în mine, de parcă ar vrea să mă anihileze, începând de la însuși miezul meu, iar când eu mă scutur sub șocul orgasmului, încercând să-mi opresc geamătul, mușcându-mi buzele până la sânge, gustându-mi propriul sânge, dându-mi seama că mi-am mușcat și limba, ejaculează și îi simt jetul înăuntru. Scoate sunete înalte, cu gura deschisă, pare o soprană urâtă care și-a pierdut vocea. Corpul lui se scutură și tremură și se vaită în tăcere, spasmodic, cu durere și disperare. Vaginul meu se contractă involuntar, în contratimp cu el.

Mama?!, aud din spatele ușii. Mami?!

Mă lasă brusc să cad din brațe, dar aterizez în picioare. Îmi cauț pe jos chiloții, îmi adun pantalonii.

Da, puiule, vin acum. Așteaptă puțin.

Ce faci acolo, mami?, vocea lui suspicioasă, severă.

Ies acum! Du-te înapoi în sufragerie, vin imediat.

Tăcere, dar știu că este încă acolo. Mă privesc în oglindă, am față roșie, desfigurată,

pielea pe gât, pe piept, roşie, iritată de barba lui de o zi, pătată de violenţa orgasmului. Nu mă pot concentra, îmi ud faţa cu apă. Arăt ca după un accident.

El este îmbrăcat și își aprinde o țigară. Miroase a sex în toată baia. A spermă și secretei feminine.

Deschid ușă, Andrei mă privește cu ochii micșorați de acuze, iar eu îi evit privirea, vinovată, rușinându-mă.

Ce face ăsta aici?, întreabă refuzând să se miște.

Nenea ne repară țeava la baie.

De ce nu pleacă acasă?

O să plece când termină.

Să plece.

Îl aud cum își strâng sculele. Ultimul deget de bere îi gâlgâie pe gâtlej. Când își duce sticla de la gură, presiunea făcută de actul de sugere explodează într-un sunet muzical, de sticlă, de buze, de spumă.

În ușă, îmi spune:

Aș putea rămâne peste noapte.

Nu. Pleacă, îi spun. Pleacă. Du-te. Du-te. Du-te.

Panica din vocea mea. Pe Andrei, tatăl lui nu și l-a dorit. Nu l-a văzut niciodată și n-am mai auzit nimic despre el. A plecat și n-a privit niciodată spre noi.

Iese fără să mă privească, neutru, cu fața lui cenușie la fel de impenetrabilă ca înainte.

Este ora unu noaptea, dar îi citesc câteva povești, desenăm, repetăm câteva poezioare. Nu are chef să doarmă. Mă întreabă unde trăiesc cămilele și elefanții. În Africa, îi răspund. Se ridică, ia o foaie de pe jos și un creion, se duce în bucătărie. Îl las și

aștept cu cartea deschisă în poală. După un timp se întoarce. Îmi întinde ceva. E plicul de la factura de telefon pe care l-am deschis pe masa din bucătărie. Dar un colț al unei foi prost împăturite, îmi dă de bănuit că nu factura de telefon este dinăuntru.

Ce-i aici, întreb.

O scrisoare.

Pentru mine?!

Andrei dă din cap în semn că da. Scrisoarea dinăuntru și mă preface interesată de mâzgălitură.

Și ce scrie în scrisoarea asta?!

Scrie ceva.

Ce?

Că vreau să mergem în Africa să călărim cămile și elefanți.

Zâmbesc, îl iubesc la nebunie. Mă aplec și-l sărut pe păr, nu înainte de a-l mirosi în creștet. Îi iubesc miroslul, miroase atât de tare a... el. Îl las să stea pe scaun la geam. Pretinde că vrea să se facă pilot de avion când o să se facă mare. Când vede căte un avion, strigă căt îl ține gura:

Avion, cu motor, ia-mă și pe mine-n zbor!

Apoi adaugă mai încet, fără să mai scandeze, ca o rugă ascunsă:

În Africa....!!!

Trăim aici, între pereti, între ziduri, trăim în corpuri de carne, prizonieri în noi, trăim în timp ce mâncăm, ce mergem la baie, în timp ce Tânjam cu trupurile, cu capul, cu gurile, în timp ce murim, și așteptăm, și respirăm, și urlăm, și ne împăcam. Ne ștergem de secreții, ne frecăm corpurile sub jetul de apă la duș, ne înlanțuim, ne jucăm, ne provocăm, iubim cu disperarea de a pierde, ne pierdem în fiecare clipă.

Ştiu, ştiu, mă liniştesc eu singură: nu suntem aici pentru mult. Ne privim corporile cu spaimă, ne ținem de mâna, ne pierdem vremea gândindu-ne la viaţă în loc să trăim.

Dumnezeu s-a hotărât să mai facă un copil

De când eu și soția mea ne-am deschis agenția matrimonială, am avut de-a face cu o mulțime de oameni care mai de care mai ciudați. În cea mai mare parte, femei. Femei cu așteptări nerealiste, femei care nu se vor căsători niciodată, chiar dacă n-au nici un defect sau boală. Unele n-au pur și simplu unde să cunoască pe cineva, lucrează prea mult, n-au ocazii să întâlnească oameni noi, unele speră ca în felul acesta să-și rezolve probleme financiare, altele... dar în fine, aici nu despre asta e vorba. Niște măcar nu e vorba despre femeile care ne calcă pragul sau ne scriu. Ci e vorba despre un bărbat.

Da, și bărbații apelează la serviciile noastre. Este la fel de greu să-și găsească un partener viabil, care să le îndeplinească criteriile, ca și pentru jumătatea feminină. Din experiența mea, pot spune că oamenii se îndrăgostesc de persoanele cele mai nepotrivite, cele care-i vor refuza la infinit. Și visează mereu la aceste persoane. E ca un dat inexplicabil.

Dar avem și exemple pozitive, cu care noi, ca firmă serioasă, ne mândrim. Oameni care s-au cunoscut prin intermediul nostru s-au căsătorit și au făcut copii. Nu doar în puține cazuri povestea a luat o astfel de întorsătură fericită, ci în general lucrurile au mers bine și toată lumea a fost mulțumită. Ar fi nedrept să nu spun că au existat și câteva cazuri nefericite, despre care însă nu-mi amintesc cu placere. Am fost chemeți, de exemplu, în instanță, pentru că el a fost după aceea hărțuit de o femeie pe care a cunoscut-o prin intermediul nostru. Sau, am avut un caz, cel mai nefericit dintre toate, în care ea a fost răpită de pe stradă. Dar în general, totul merge bine.

Chestia este că nu se poate spune dinainte când ceva o să meargă prost. Normal, noi nu dorim niciun fel de probleme și în general încercăm să evităm situațiile nefericite. Dar banul e ban, dacă am refuza toți oamenii care dau răspunsuri dubioase la teste

noastre, ar însemna să rămânem fără clienți. Oamenii sunt oameni la urma urmei, nu sunt perfecti. Dacă ești un pic mai extravagant, nu înseamnă că ești neapărat criminal, violator sau mai știi eu ce.

Dar cu tipul ăsta a fost parcă prea de tot. A intrat pe ușă ca orice client normal și cam la asta s-a rezumat tot ce a făcut normal. Am sunat-o pe nevastă-mea să vină și să asiste și ea la întrevedere.

Linda, nevastă-mea, este psiholog, aşa că mă ajută să dezleg cazurile mai spinoase. De obicei mă bate prietenește pe spate și râde de mine. „Dragul meu,“, zice, „dacă ar fi arestați toți ticniții, n-ar mai fi lume pe stradă. E doar o femeie obișnuită, nu-ți fă griji“. Da, că de obicei e vorba despre femei. Femeile vin uneori cu cereri și pretenții ciudate, descrise în amănunțime, câteodată chiar în amănunte jenante. Bărbații vin cu chestii simple și la obiect: să gătească, să fie interesată de familie, să vrea copii. Tot ce-și dorește un bărbat, pentru ca el să-și poată trăi viața mai departe independent, fără să fie nevoie să-și bată capul personal cu lucrurile de zi cu zi. Totul simplu.

Dar nu. Tipul ăsta mi s-a așezat în față și mi-a zâmbit, privindu-mă direct în ochi cu o familiaritate intimidantă. Ochii săi aveau o expresie mult prea personală.

„Scuze-i-mă,“, am spus „...ne cunoaștem de undeva?“

A râs. S-a lăsat pe spate. Și-a ridicat mâinile ca să și le încrucișeze deasupra capului. Își prisese ceafa în palme și râdea. Apoi a zis:

„Nu. Da. Într-un fel.“

Asta m-a făcut să-l antipatizez.

„Numele meu este Gabriel Man“, i-am spus, și, ridicându-mă, i-am întins mâna.

„A scuză-mă“, a zis la rândul său, și s-a ridicat și mi-a cuprins mâna între mâinile lui mari.

Gestul a părut la fel de exagerat ca întreaga sa atitudine față de mine. Mâinile lui erau foarte fierbinți, protectoare, iar antipatia mi s-a spulberat instantaneu, împotriva logicii. M-am trezit că rânjesc ca prostul. Iar el îmi ținea mâna în continuare, de parcă încerca să mi-o încălzească.

„Unde-mi sunt manierele“, a mai zis. „Dar adevărul este că n-am mai ieșit de mult în lume. Presupun că ușurința de a interacționa cu oamenii mi s-a atrofiat.“

Înapoi unde eram! Exact asta ne mai trebuia, un client care să-și închidă nevasta în pivniță, iar noi să fim târâți ani de zile prin procese, ca în final să dăm și cămașa de pe noi ca să putem plătim daunele.

Atunci am luat telefonul, iar când Linda a răspuns, am rugat-o cu zâmbetul pe buze să ne aducă niște cafea. Asta e codul nostru că am un nebun în birou și că trebuie urgent să-l evaluateze, ca să stabilească cât de periculos este. În mod normal, cafelele le aduce secretara mea, Ana, o rudă de-a neveste-miei. Desigur, în ziua de azi, omul nici nu mai vine direct la noi, doar răspunde unui chestionar lung pe Internet și plătește on-line. Noi nici nu știm dacă a răspuns cinstit ori dacă poza pe care o postează este a lui. Dar aşa este pe Internet, și toată lumea ar trebui să înțeleagă că își asumă riscuri. Unii însă vin direct la noi. Preferă să discute cu cineva față în față. Pe aceștia nu-i lăsăm să plece fără să stabilim cine sunt.

Linda și-a tras un scaun între noi, și, zâmbind, a început să-i pună întrebări bărbatului. Își nota fără să lase să se citească ceva pe chipul său. Un truc de-al ei profesional.

„Deci, numele și vârsta.“

El a râs iarăși cu poftă, ca orice om deschis și vesel. Chiar dacă declarase că n-a mai avut de-a face cu oameni de multă vreme, n-ai fi zis. Și, mai rău, în ciuda aspectului său

de persoană adunată la un loc, comunicativă și cu picioarele pe pământ, a continuat cu afirmații șocante:

„Eu sunt Dumnezeu, vârsta: necunoscută.“

Linda nici n-a clipit. Doar eu m-am foit în scaun. Mi-am dus o mâncă la gură, să-mi ascund căci parțial expresia de pe față. Și stând așa, sprijinit în cot, am început să îl privesc atent, după alte semne de nebunie. Dar tipul nu purta șosete desperecheate, n-avea pete de urină pe pantaloni, pantofii erau lustruiți, arătau a pantofi scumpi de piele. Ba chiar era și tuns perfect. Dintii?! Impecabili.

Linda a trecut mai departe peste afirmația lui, de parcă individul nu spuse nimic neobișnuit. Ca și cum vin zilnic la noi oameni care se declară Dumnezeu, Napoleon sau reîncarnarea lui Buddha, iar noi îi primim cu brațele deschise, ca să le facem cunoștință apoi cu Julieta, Mona Lisa ori Maria Antoaneta. Ea știe cum să trateze cu tipii ăștia, asta-i meseria ei. Îi înțelege, știe să comunice cu ei. Înțelege lucruri care pentru mine sunt de neînțeles, ba de multe ori am auzit-o spunând despre nu știu ce lunatic că era simpatic și că ar vrea să-l invite la noi acasă la masă. De câte ori sar că ars la o asemenea idee, ea îmi spune că oamenii au nevoie doar de un pic de dragoste și acceptanță ca să devină sănătoși din nou. Susține că sunt nebuni doar pentru că se simt foarte singuri și izolați. Eu unul nu cred așa ceva. Dar ea are diplomă, eu nu. Noi, oamenii fără educație, vrem să dăm afară în șuturi orice nebun care se declară Dumnezeu.

„Da?!“, am întrebat eu fără să mă pot abține. „Și eu care credeam că Dumnezeu nu există, că e un concept perimat pentru lumea modernă.“

„Cum să nu existe Dumnezeu?!“, mi-a răspuns. „Nu mă vezi?!“

Râsul lui avea ceva infecțios, așa că nu numai că eu m-am trezit râzând, dar și

Linda a început să râdă, când ea e obligată să nu-și exprime păreri personale și să nu aibă reacții aprobatore sau dezaprobatore la pacienți. Ei nu trebuie să se simtă nici încurajați, nici descurajați. Și totuși ea a început să râdă din toată inima și să-l privească cu simpatie și aprobare.

„Ce anume așteptați de la o femeie?!“, a întrebat ea mai departe.

„Ohhh. Ce aștepț?!... În primul rând trebuie să fie virgină.“

„Virgină“, a repetat Linda. „Și ce vârstă?“

„Vârsta nu contează atât timp cât este virgină. Totuși să nu fie prea bătrână, în sensul că, să mai fie în stare să facă copii.“

„Deci vă doriți o familie, copii.“

„Nu atât familie, cât copii. Un copil, mai exact.“

„Ați mai fost căsătorit, mai aveți copii?“

„N-am mai fost căsătorit, dar am avut un fiu. A murit.“

„Ooooh...“, a făcut Linda adânc miscată „Îmi pare sincer rău.“

„Eh, asta e viața. A fost cu multă vreme în urmă, oricum. Acum e timpul să mai fac unul. Nici nu ne înțelegem prea bine, susține că n-a avut libertate de alegere, că am pus prea multă presiune pe el și că l-am sacrificat în favoarea muncii mele.“

„Dar ați spus că a murit“, am spus enervat.

„Nu e aşa simplu“, mi-a zis. „Ceea ce e, nu e ceea ce pare.“

Râsul lui a umplut camera din nou. Și culmea este că în ciuda tâmpeniilor pe care le spunea, aveam un sentiment foarte plăcut în prezența lui. Fața îi radia de bunăvoiință și bonomie. Întreaga sa fizionomie era o capcană, te inducea în eroare, te fermeca într-un mod straniu.

„Ascultați la mine, nu vreau să o luați personal, dar dacă sunteți într-adevăr Dum-

nezeu, nu aveți nevoie de serviciile noastre. Dumnezeu nu apelează la agenții matrimoniale. Citiți Biblia. Iar dacă nu sunteți Dumnezeu și totuși susțineți că sunteți, nu vă putem accepta. Sper să nu vă supărați pe mine, n-o zic cu răutate, nu vreau să vă jignesc.“

„Nu sunt jignit, dar iată-mă, apelez la o agenție matrimonială. Și sunt eu, Dumnezeu. În ziua de azi lucrurile sunt foarte complicate, nu mai e ca pe vremuri. Acum oamenii sunt atât de mulți, încât nu mă mai pot ocupa de fiecare în parte, să stau să văd ce fac sau ce gândesc, apoi în societatea din ziua de azi lucrurile se reglementează de la sine. Nu mai e nevoie să stau eu mereu după fundul tuturor, oamenii au devenit independenți. Nu prea mai e mult de făcut pentru mine. Doar să fiu un fel de... persoană faimoasă.“

„Chiar crezi ce spui?“, am râs eu sarcastic.

„Da, cred cu tărie în ceea ce spun.“

„Hai să-i prezentăm omului niște fete“, m-a întrerupt Linda, punând un bot de fetiță îmbuflată.

M-am întors spre ea furios. Se juca pur și simplu cu fișa împăturită în formă de avion. Ce naiba era cu ea?!

„Ce!?” , m-a întrebat arțagoasă. „Toată lumea are nevoie de dragoste!“

„Nu om“, a corectat-o nebunul, așezându-i o mâna pe braț.

Iar Linda a zâmbit topită. Nu mi-a plăcut că-mi atingea nevasta. Mâna ei nu se retrăgea, nu făcea nici un gest prin care să arate că e stânjenită. Mâna la care nevestei mele îi lipseau două degete, arătătorul și inelarul.

„Ascultă“, mi-a zis bărbatul „...îți înțeleg reticența. E de bun simț, la urma urmei. Te gândești că sunt un nebun și că o să-ți duc afacerea spre dezastru, dar sunt de

bună credință, și te pot răsplăti pe măsură. Sunt foarte bogat. Întreaga lume este proprietatea mea. Nu fac de obicei aşa ceva, dar uite, îndreaptă-ți degetul spre ceva și este al tău. Vorbesc serios.“

Și uite aşa, de gura neveste-mii, am ajuns să-i cau nebunului o femeie virgină.

Am acceptat doar pentru că a insistat Linda, iar el a trebuit să-mi promită că nu înjunghie pe nimeni, că nu este în nici o chestie sado-maso și nici nu închide în nici-o pivniță pe nimeni. A râs din toată inima la toate pretențiile mele. A râs atât de tare, încât secretara mea a întredeschis ușa îngrijorată, ca în secunda următoare să intre și ea în cameră, râzând cu gura până la urechi, în ciuda faptului că n-avea nici cea mai mică idee de ce râde.

Intr-una din ocaziile următoare în care a mai trecut pe la noi, un vecin m-a întrebat uimtit ce caută George Clooney la mine în birou. Iar eu l-am întrebat uimtit: „Ciiiine?!“. Înțelegând despre cine vorbește, am ridicat mâna spre silueta care se îndepărta, și am vrut să zic: „Aaa, nuuuu, că e Dumnezeu!“. Dar m-am oprit la timp.

Noi, eu și Linda nu avem televizor, nu mâncăm carne și nu participăm decât în mică măsură la febra consumismului din ziua de azi. Port aceleași tricouri de ani de zile, aceeași pantaloni, și când vreau să mă relaxez, fumez o țigară cu marijuana și gata. Citesc o carte, găsesc alte plăceri. Linda la fel. Face yoga, gătește acasă cu prietenele. Cumpără doar de la Bio. Nu folosește creme de față. Și arată exceptional pentru cei cincizeci de ani ai ei. Activă, Tânără, mereu prezintă. Așa că asemănarea acestui bărbat cu un star de la Hollywood ne-a fost lămurită de către Ana. Ea a fost cea care ne-a zis că seamănă leit cu acest actor necunoscut nouă, ba ne-a adus și o revistă cu fotografii. Noi doi mai mergem câteodată la teatru, luăm bilete ieftine și stăm în picioare la câte un spectacol. Dar lucruri care n-au legătură cu Hollywood-ul.

Doar lucruri care contează, care spun adevăruri, care pun punctul pe „i“. Care fac diferență. Așa că n-am fost încântați. Dar aşa se întâmplă, unii oameni seamănă cu alții, nu e vina lor.

„Tu ești o femeie cu picioarele pe pământ, tu știi prea bine că nu există Dumnezeu!“

„Știu! Habar n-am ce m-a apucat. A fost aşa de ciudat... A fost ca și cum, nu știu...“

„Ce facem acum?“

„Habar n-am.“

„Ne ținem de promisiune?“

„Ne ținem de promisiune.“

Zilele următoare a venit cu o propunere. O chema Soraya. Avea douăzeci de ani. Am aranjat întâlnirea cu inimile strânse. N-am știut nici unul nici celălalt ce va ieși de-aici. Cât de tare vom fi șifonați și cât de tare ne vom face de râs cu tipul nostru.

Întâlnirea a fost foarte plăcută. Cel puțin la început.

A avut loc în apartament la ei, un loc plăcut amenajat, deși sobru. Soraya era o fată frumoasă, foarte respectuoasă, dintr-o familie de turci. Părinții ei, care erau prezenți, niște oameni cumsecade, au întrebat dacă Dumnezeu e turc, ori măcar musulman. N-am apucat să răspundem, că Dumnezeu, pe care eu l-am prezentat drept George, a început să râdă din nou. Și toată lumea a început să facă același lucru, ca la comandă. Soraya îl privea sfioasă. Tipu' era arătos rău. Dar pentru că întrebarea a rămas fără răspuns, mi-am dat seama că nu va merge bine de acum înainte. Am servit cu toții din dulciurile oferite de părinții primitorii, iar conversația a continuat. Dumnezeu a întrerupt la un moment dat, și a zis:

„N-am nici o religie.“

Atunci lucrurile s-au înrăutățit.

Tatăl fetei a întrebat cum vede el o căsătorie fără religie. Dumnezeu a răspuns că nici nu-i trece prin cap să se căsătorească. Cu toții au început să se încrunte. A zis că el vrea doar să mai aibă un fiu, că slujba nu-i permite să fie implicat într-o relație. Atunci tatăl a întrebat: adică vrei să-i faci un copil, să nu te căsătorești cu ea și să nu participe la creșterea copilului deloc? Iar el a răspuns simplu „da“.

„Vreți să vă îndepărtați, vă rog, de fiica mea?!“, a spus bărbatul amenințător.

S-a ridicat roșu la față, și am înțeles cu toții că e cazul să plecăm.

Pe drum m-am enervat de umilința la care am fost supus, la urma urmei e singura sursă de subzistență pe care o avem, agenția asta matrimonială, pe lângă slujba prost plătită, la penitenciar, pe care o are Linda, și până acum n-am trăit un asemenea dezastru.

Am început să tip la individ:

„Tu nu ești Dumnezeu! Ești doar un descreierat, iar noi, și mai nebuni, că ne luăm după tine! Cară-te și să nu te mai văd niciodată! Du-te! Lasă-ne în pace!“

El n-a spus nimic. A plecat ochii și a luat-o înainte. M-am simțit prost să-l văd îndepărându-se abătut, dar îmi ajunse se Linda se zgribuise în palton și ca o nevastă bună, se abținea să comenteze. Nu mă mai văzuse atât de furios de mult.

„Iubitule...!“

Tremuram de nervi, aşa că nu m-am întors spre ea.

„Iubitule...“

M-a atins pe braț.

„Ce?!“

„Vrei să-l ții tu pe Cristian?!“

M-am întors uimit. Ce?! Cum?! Şi am realizat dintr-o dată că eram înainte de accident, da, exact înainte de a ne urca în maşină şi a permite unui autobuz să intre în noi la următoarea intersecţie. Înainte de a permite ca fiul nostru, Cristian, să fie zdrobit în coliziune. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când eram tineri şi irresponsabili. Mâna stângă a Lindei era întreagă, m-am uitat special la amânuntul ţasta, cu toate degetele la locul lor. I-am prins-o şi i-am ridicat-o în faţa ochilor, ca să-mi dau seama dacă totul e real. L-am luat pe Cristian în braţe, încă şocat, nedumerit. L-am strâns tare, emoţionat, simând cum toate sentimentele şi gândurile şi amintirile reprimate mă inundă şi de data asta nu mai dor. Apoi am zis precipitat, privind îngrozit intersecţia de care mi-era teamă:

„Linda, hai să ne mai plimbăm un pic pe jos. Să luăm o gură de aer.“

Arăta obosită, părul ei blond era împrăştiat de vânt în toate direcţiile, dar nu a zis nimic. Şi-a aşezat fularul mai bine, apoi m-a urmat. Cristian rodea o jucărie, căci îi ieşea primii dinţi, iar gingeile îl dureau.

Apoi l-am căutat din priviri individ, să văd dacă mai e acolo. Era încă acolo. Ne privea de la distanţă, făcându-ne cu mâna.

Când a văzut că îl privesc, a strigat:

„Îmi datorezi un copil!“

„Când o să găseşti pe cineva potrivit pentru mine, trimite-mi un e-mail!“

Am rămas de atunci în contact, deşi nu ne-am mai întâlnit personal. Nu am găsit încă pe cineva care să accepte condiţiile lui. În ziua de azi fetele caută dragoste, bani sau sex. El a zis că nu are timp de prima şi de ultima, iar bani nu poate să ofere. Trebuie ca totul să vină din inimă, nu din interes.

Atunci i-am sugerat să adopte.

Paradisul e pustiu

Primul lucru pe care l-a gândit a fost că stelele nu se văd la fel ca acasă.

Stelele păreau mult mai îndepărtate, într-un număr foarte mic față de puzderia de lumini cu care era obișnuită, și chiar și acestea șterse cumva, lumina lor abia răzbătând până la ea.

„Aici stelele mor“, a spus Iulia.

A privit-o fără să înțeleagă la ce folosea această remarcă.

Când stătea culcată pe plajă seara și privea stele aproape stinse, printre palmieri, auzea vocea aceea nazală care chema la rugăciune: „Mare este Dumnezeu! Mare este Dumnezeu! Mare este Dumnezeu! Mărturisesc că nu există dumnezei în afară de Dumnezeu! Mărturisesc că nu există dumnezei în afară de Dumnezeu!“

Zburaseră peste desert, peisajul acela redus la dune de nisip le păruse impresionant, dunele acelea care se întrețăiau pe care Iulia încercase să le fixeze în cuvinte. Pentru ea, ca lucrurile să existe, trebuiau mai întâi încapsulate în concepte. Coborâseră din cer pe aeroportul păzit de tancuri și soldați înarmați cu mitraliere pregătite pentru tragere. Dar să vorbească despre asta, Iulia nu a mai găsit aşa ușor cuvinte. Primele zile trecuseră fără revelații importante. Imediat după prima zi se instalase un ritual de vacanță din care nu mai aveau de gând să iasă. Dormit, mâncat, zăcut pe plajă într-o stare de semi-conștiință.

„Ești fericit?“, l-a întrebat Iulia, care se îmbrăca pentru cină. Stătea cu spatele la el, privindu-se în oglindă în timp ce-și închidea sutienul cu mâinile duse la spate. I-a prins privirea aceea de o seriozitate gravă în oglindă.

„Sigur că sănătatea este fericit. Cu tine aş fi fericit oriunde“, a răspuns, apoi s-a ridicat de pe pat, și-a așezat cartea pe noptieră și a trecut să se îmbrace la rândul său. Citea o

carte de Stieg Larsson, un cadou de ziua lui, care fusese cu aproximativ jumătate de an în urmă, la începutul lui septembrie.

Iulia purta o bluză cu mânci lungi, ușor transparentă, neagră, și o fustă până la genunchi. Își încălța pantofii negri cu toc cui, așezată pe pat. Aşa că a deschis dulapul și a încercat să-și dea seama ce ar putea fi pe măsura ținutei ei. Știa că Iulia ține foarte mult la asta. I-a privit linia gâtului, care se continua în jos într-o ușoară roșeață, soarele lăsând urme greu de ignorat pe pielea ei albă. Își prinsese părul cu un clește uriaș într-un coc neglijent.

S-au îndreptat spre restaurant ținându-se de mâna, uneori el cuprinzând-o de talie ca s-o strângă aproape dându-i drumul instantaneu într-un joc care îi umplea pe amândoi de beatitudine, relicvă a primelor săptămâni de căsnicie. Îi răspundeau la strânsa cu un râs mărunți, timid.

Curând au împărțit masa cu un cuplu care i-a auzit vorbind germană.

„V-am văzut în avion“, le-a spus femeia după ce și-a împărtășit în amănunțime toate cele mai neînsemnate păreri despre locul în care se aflau, în general fiind vorba despre plângerile, ca de exemplu că nu exista la masă nimic din carne de porc și că ducea dorul unor cărneați ca acasă, ori despre lipsa alcoolului și de faptul că avea senzația că i se impunea astfel cu impolitețe niște reguli străine. „Da, v-am văzut, și i-am spus soțului: uită-te la ei ce îndrăgostiți și frumoși suntem. Vreau să vă spun că e minunat când văd așa ceva. Nu așa și-am spus, Ole?“

Bărbatul a dat din cap, tăindu-și din prăjitura de banane pe care o avea în farfurie.

„Oriunde există dragoste, există și frumusețe, așa spun eu mereu. Dragostea e cel mai important lucru din lume. Trebuie să iubim mai mult, asta lipsește în lumea din ziua de azi. Priviți în jur la toate cuplurile acestea, abia se căsătoresc, că și divorțează.

Murdăresc instituția căsnicieei. Nimic nu mai e luat în serios în ziua de azi.“

Au zâmbit amândoi, el îi ținea mâna pe sub masă și se juca absent cu degetele ei. I-a mai turnat apă minerală în pahar, ca ecou al gestului ei de mai devreme, când îi tăiase friptura în farfurie. Muzica se auzea în surdină, ne-reușind să acopere vocile celor prezenți, adânciți în conversații. Cățiva copii se jucau sub bolta de flori crescută peste drumul care ducea spre hotel, pe scheletul metalic în arc de cerc. În stânga începea o mare de scaune și mese albe de fier forjat la care nu se așezase nimeni, nu mai era tocmai vârf de sezon, iar hotelul era pe jumătate gol. Marea nu se auzea și nici nu putea fi mirosită. Doar cuvinte răzlețe în limbi diferite din amalgamul general. În sala de teatru începuse un program și se auzeau râsete și aplauze.

Femeia și-a îndreptat aparatul de fotografiat spre ei:

„Priviți la mine și zâmbiți! Stați aşa cum sunteți, sunteți minunați!“

Nu s-au simțit deranjați, au făcut ce li s-a cerut cu naturalețe.

„Veniți cu noi mâine pe Insula Paradisului?“, a întrebat bărbatul ștergându-și mâinile cu un șerbet. Avea părul pieptănat peste cap, presărat cu șuvițe albe, iar ochelarii cu rame subțiri aurii îi completau fizionomia într-un tot unitar tineresc care trăda o inteligență reținută plină de umor, opusul soției sale, pe care părea să o ironizeze cu tăcerea sa și mici zâmbete malicioase pentru naivitatea plată de care dădea dovedă cu fiecare replică pe care o rostea.

„Nu știm despre ce este vorba. Ce insulă este asta? E departe?“, a întrebat Iulia.

„Am o broșură în cameră. Veniți. Mâine dimineață. Nu vă trebuie decât un set din acesta ieftin de la taraba de pe plajă pentru scufundări și puteți veni.“

„Scuzați-mă că îndrăznesc să întreb, dar de câți ani sunteți căsătoriți?“, a întrerupt femeia.

„O, nu-i nici o problemă“, a răspuns Iulia. „Sîntem căsătoriți de opt ani.“

„Minunat, minunat. Vă invidiez.“ Apoi s-a răsucit spre bărbatul ei și i-a spus: „Așa eram și noi acum optprezece ani. Îți mai aduci aminte?“

El a dat din umeri.

„Aveți copii?“

„Nu“, a răspuns tot Iulia.

„De ce-ați avea? Aveți tot timpul în față. Copii sunt supraevaluați, oricum. Când încep problemele cu ei, s-a dus și armonia în căsnicie“, a râs femeia, apoi a scos din geantă poze cu cei trei copii ai lor și a început să o comenteze pe fiecare în parte.

Au stat îmbrățișați la masă, cu fața spre ușa din cer pe care părea să dea buzna negreala aceea care înghitise lumea și odată cu asta pe ei însși. Uneori el îi săruta ceafa, ori o mângâia ușor pe abdomen, ori se strângea în ea, sau pe ea mai degrabă în el, ea rămânând prinsă în această îmbrățișare. Părul îi mirosea a şampon, iar respirația i se auzea mică în tăcerea tulburată uneori de intensitatea muzicii. Și-au împletit degetele și au stat așa. Nici măcar cei doi intruși de la masa lor nu au mai avut curajul să mai spună ceva.

De dimineată, noile cunoștințe au bătut la ușa așa cum promiseseră. Femeia părea la fel de neobosită în discursul ei despre mare, dragoste, și toate celelalte lucruri pentru care existau clișee învățate pe de rost probabil în vreun curs de self-help. Nu a uitat să remarce cât de frumoși și cât de îndrăgostiți păreau în acea dimineată cei doi tineri, și despre cum li se putea citi „lumina din suflet“. „Străluciți, amândoai străluciți!“, a rostit electrizată, în timp ce soțul ei își păstra aerul acela sfidător și ironic.

Iulia a privit nisipul auriu de pe țărmul unde ancorase vaporul, aur cât cuprindea privirea, nici o clădire, nici țipenie, doar acea suprafață strălucitoare îngrădită de

bleul-turcoaz-transparent pe care marea îl crea la țărm din rezerve năucitoare, și s-a răsucit ca să spună atât:

„Paradisul e pustiu.“

Femeia n-a avut nevoie de mai mult ca să înceapă din nou să vorbească:

„Așteptați, numai! N-ați văzut încă nimic!“

Imediat ce intrai în apă, doar la câțiva pași, începeau corali, printre care înotau pești colorați, dar nu pești obișnuiți, ci unii dintr-o nouă lume fantastică necunoscută, ce înotau pe lângă ei fără cea mai mică reținere. Pești de toate dimensiunile, unii chiar mărișori. Cumpăraseră un echipament ieftin pentru scufundări de la taraba de pe plajă aşa cum fuseseră sfătuți, nefiind convinși că merită, că nu e mai mult decât o falsă alarmă a unor turiști care veneau de zeci de ani în Egipt pentru că se blocase o rotiță la el în cap, mintile lor intrând într-un cerc vicios al obsesiei bolnavicioase. La un moment dat, un pește relativ mare, al cărui nume nu-l cunoștea, căci nu se pricepea la speciile de pești, se oprișe în dreptul lui și privise direct spre el. Își ținea gura deschisă, iar dinții ascuțiti și numeroși erau bine expuși vederii, aşa că imaginea i-a dat ceva fiori. Fără să-și poată justifica acest sentiment, se simți deodată în mijlocul a ceva, simți că ceva se întâmplă, precum în scenariul unui film de acțiune, deodată tempo-ul se precipitase iar lui îi crescuse pulsul.

Când s-a ridicat din apa în care plutise pierzând noțiunea timpului, primul chip pe care l-a zărit, a fost al Iuliei, care a strigat spre el isticic, deși fețele lor aproape că se atingeau:

„A-sta e fan-tas-tic!“

Vocea femeii străine se auzi imediat din apropiere: „V-am spus eu?! V-am spus?!“

S-au urcat înapoi pe vapor împreună cu restul turiștilor și au plecat mai departe.

Vaporul a oprit în mai multe locuri din mijlocul mării, iar într-unul din ele au putut vedea pe fund două murene. Apoi au văzut delfinii. Vaporul a virat spre teritoriile lor, iar delfinii au întovărăsit ambarcațiunea. Mulți încercau să facă poze printre strigăte de exaltare, cu agitația aceea a încercării de aprinde ceva inconsistent care dispărea imediat ce apărea.

Atunci el a început să zâmbească.

A stat acolo cu picioarele ridicate pe bancheta de lemn de pe acoperișul micii ambarcațiuni, sorbind un coctel fără alcool, întrebându-se de ce se mai numește oare cocteil, privind din când în când spre Iulia.

Pe drumul înapoi, ghidul a început să vorbească despre oamenii locului și obiceiurile lor de aici, pierzându-se uneori în lucruri care îi uimiseră pe turiștii prezenți, ca de exemplu afirmația că egiptenii sunt cei mai buni în materie de sex. „Fiecare popor are mitul acesta, după cât se vede“, i-a șoptit bărbatul cu ochelarii cu rame aurii, adresându-i se pentru prima oară lui și nu Iuliei. Ghidul a continuat să vorbească despre el, despre egipteni, despre performanțele lui sexuale, ținând neapărat să menționeze că poate face „dragoste“ timp de 45 de minute, ori că mama lui se căsătorise la 14 ani, iar el fusese al cincilea născut din treisprezece frați. El personal avea doar opt copii, iar frații lui aveau și ei la rândul lor copii, astfel că se putea lăuda cu cincizeci și trei de nepoți.

„O mulțime de informații folositoare“, i-a șoptit bărbatul, confirmând ceea ce bănuia deja, că este opusul soției sale, care se declarase o adevarată „luptătoare a luminii“. Femeia îl asculta pe ghid cu reală curiozitate și se putea vedea pe chipul ei că deja are în stoc o mulțime de întrebări la care dorește să primească un răspuns. Desigur că văzuse și în această bogătie de informații intime „dragostea“ și „lumina“.

Se retrase pe o banchetă și privi marea.

Văzu o fetiță care își dădea în petec încercând să câștige atenția părinților epuizați. Aceștia însă o ignorau. Păr blond, ochi albaștri. O rochiță cu un imprimeu cu trifoi cu patru foi până peste genunchi și câteva vânătăi deasupra gleznelor. Fetița observase că este privită, aşa că și-a răsucit privirea de la ea să nu pară suspect. În ziua de azi putea fi interpretat oricum acest lucru. Se trezi cu ceva pe genunchi. Văzu fetița stând lângă el cu un aer obraznic.

„Pot să îmi iau înapoi iepurele?“, îl întrebăse legănându-se pe călcâie.

„Sigur“, ii răspunse și îi întinse jucăria pe care o simțise moale și catifelată între degete. „Cum te cheamă?“

„Rose Marie“, spusește fata, apoi fugise.

Din când în când, un ochi iscoditor apărea din grupul de turiști, ca să dispară din nou. Câteva minute mai târziu, perechea de ochi apărea iarăși ca să îl privească pentru o fracțiune de secundă de la nivelul taliei adulților.

Iulia a venit să își treacă mâna prin părul lui și să îl sărute pe frunte. Fața ei strălucitoare a planat asupra lui în timp ce el a ținut-o de talie, iar când ea a vrut să se desprindă, s-a ridicat și a îmbrățișat-o strâns, sprijinind-o de balustradă. Apoi s-au răsucit amândoi și au privit suprafața mării sprijiniți în coate.

După o vreme el a închis ochii și a stat cu fața la soare pe o bancă de pe acoperiș, iar Iulia s-a dus să discute cu ceilalți turiști.

A deschis ochii atunci când Ole l-a zgâlțât și i-a spus: „Am ajuns.“

Își dădu seama că adormise. Se frecă la ochi, fără să-și dea seama cât anume dormise. Se ridică cu greutate. Înțepenise și îl dorea spatele. Restul turiștilor erau îmbrăcați, cu rucsacurile în spate, așteptând obosiți și solemani să ajungă la țărm.

„Unde este Iulia?“, l-a întrebat bărbatul.

A privit în jur. A coborât și a început să se plimbe pe punte încolo și-n-coace. Unul din membrii echipejului, cel care se plimbase mai devreme cu coșulețul pentru bacăș, îl întrebă în engleză dacă a pierdut ceva. I-a explicat și au început să caute împreună, deși ambarcațiunea era mică și asta a însemnat doar că s-au învărtit uneori în cerc ori în jurul propriilor axe.

Curând toată lumea era alertată.

Spre el s-a îndreptat un egiptean înalt cu figură severă, care i-a spus pe un ton jos:

„Domnule, fetița aceea...“ și aici i-a indicat locul la câțiva metri distanță unde se afla Rose Marie flancată de părinții ei „...susține că v-a văzut cum v-ați împins soția peste bord.“

Întâi l-a înecat furia, apoi a reușit să îngăime, stăpânindu-se pe cât posibil:

„Asta e evident o minciună.“

„Vreți să mă însoțiți?“

S-a văzut nevoit să îl urmeze într-o cabină separată, dar care nu avea ușă. S-a lăsat să cadă în scaun la semnul celuilalt.

„Eu săn răspunzător cu securitatea pe acest vas“, i-a spus bărbatul apoi l-a privit în ochi.

„Sper că nu luați în serios ce spune o fetiță.“

„Soția dumneavoastră nu este nicăieri pe acest vapor. Când ați văzut-o ultima oară?“

„Am văzut-o înainte de a adormi. Vorbea cu cineva, dacă doriți vă indic persoanele respective.“

„Soția dumneavoastră știa să înoate?“

„Nu.“

Bărbatul l-a privit direct în ochi.

„Ştiaţi că nu ştie să înoate dar aţi lăsat-o în apă?“

„Purta vesta de salvare, iar Marea Roşie este atât de sărată încât te ține practic la suprafaţă. Turiştii înoată practic unul lângă celălalt, am avut toate motivele să consider că este în siguranță.“

„Soția dumneavoastră suferea de vreo problemă de sănătate?“

„Nu. Absolut nu.“

„Atunci da-ţi-mi voie să vă întreb altceva şi sper să nu vă supărați: avea soția dumneavoastră motive să își ia viața?“

„Nu. Absolut nu. E absurd!“

În doar jumătate de oră moralul pe vapor devenise cât se poate de scăzut. Turiştii de pe punte discutau aprins între ei. Vaporul se oprise la câteva sute de metri de ţărm. O ambarcațiune mică se îndrepta în vitează spre ei, fiind clar că e vorba despre poliție. El însuși devenise tensionat la gândul că Iulia nu era de găsit nicăieri și ce anume putea să însemne asta. Şocul îi spulberase însă cuvintele. Egipteanul înalt care îi pusește întrebările stătea în picioare lângă el, iar din timp în timp comunica cu cineva în limba aceea aspră prin transmițătorul pe care-l ținea în mână. Nu înțelegea o iota, dar tonul îl speria de moarte.

„Domnule...“, a început din nou în engleză. „...doriți să mărturisiți că v-ați împins soția peste bord?“

„Nu! E absurd! Vă auziți ce spuneți? Nu, nu mi-am împins soția peste bord.“

„Domnule, e posibil să-și fi luat viața?“

Punea această întrebare probabil pentru a zecea oară.

Dar deodată răspunsul lui nu mai fu același.

„Nu! Adică... nu ştiu. E posibil.“

Bărbatul s-a întors cu tot corpul spre el.

„Da, ştiţi, acum jumătate de an a pierdut o sarcină.“ A început să râdă nervos. „Numisem fetiţa noastră Rose Marie, acelaşi nume pe care-l poartă şi această obrăznicături care minte că m-a văzut împingând-o peste bord.“

„Vă ascult“, a zis celălalt aspru, când tăcerea se lungi prea mult.

Conştient că poate fi auzit de ceilalți turiști, dar că e nevoie să vorbească în auzul lor, încercă să-și potolească vocea care-i tremura și continuă pe un ton șoptit, jenat că trebuie să rostească aceste cuvinte:

„Da, după aceea totul a fost altfel. Adică... după ce am luat-o de la spital, am observat o schimbare la ea. Nu dorise să se urce în maşină, aşa că a trebuit să mergem cu metroul. Nu i-am cerut explicații pentru asta. Mai târziu am început să cred că nu mai dorește să se afle cu mine față în față, singură, în absolut nici un loc. Avea nevoie de foarte mulți alți oameni ca să mai poată sta în prezența mea. Și în ziua de azi, nu e tandră cu mine, nu mă atinge și nu mă sărută decât în public. Nu știu ce e cu ea, nu îmi pot explica, dar pot bănuia că ceva a fost afectat în ea. Eu știu?! Poate că e un motiv îndeajuns de bun ca să se sinucidă. Da, o cred capabilă.“

Când ridică ochii, căută fetele celor doi prieteni noi achiziționați la hotel, care-l priveau din mulțimea celorlalți.

Dori să continue imediat ce anchetatorul său își închise aparatul la care schimbase din nou câteva cuvinte, căci noi idei îi apăruseră în minte, făcând noi conexiuni și punând deodată cap la cap nenumărate indicii care păreau deodată foarte importante, dar egipceanul rosti rece:

„Scuzați-mă, domnule, că vă întrerup, dar a fost găsită pe un vapor din urma

noastră. S-a îndepărtat prea tare când privea un recif de corali și au luat-o ei.“
Apoi s-a ridicat și s-a alăturat celorlalți din echipaj cu noi instrucțiuni.

SIMONA CRATEL s-a născut la București în 1972, unde a urmat Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza“ și Universitatea de artă. A lucrat apoi ca *graphic designer*, *art director* și *web designer*, timp de șase ani, în București. Ulterior a emigrat în Germania, unde a început să scrie. A colaborat la mai multe publicații culturale și literare³, în limbile română și maghiară, cu poezie, proză literară – povestiri și un roman scurt, „*Străinii*“ (2007)⁴ – și eseuri⁵. Ediția de față – alcătuită de autoare – conține o selecție de proze apărute anterior la Editura *LiterNet* (red. Răzvan Penescu, București) și în revista *Levure littéraire* (red. Rodica Draghinceșcu, Amnéville, Franța).

³ *LiterNet* (România), *Levure littéraire* (Franța), etc.

⁴ Traducere în limba maghiară, „Az idegenek“ (2010), de Bige Szabolcs.

⁵ Cf. de asemenea, situl personal www.simonacratel.eu și blogul simonacratel.wordpress.com.

Cuprins

Flori pentru Zoltan	5
Vreau să fiu câinele tău	14
Miros de căpsuni	20
Oameni cu câini	25
Salvarea noastră	28
Solo în Pianobar	32
Desert cu miere	38
Înger	42
Andreea	47
Rusoaică	57
Râsul Evei	70
Fata și marea	83
Părinti și copii	90
Dumnezeu s-a hotărât să mai facă un copil	121
Paradisul e pustiu	131

144

